

НОВА КНИГА ОТ ХИТОВАТА ПОРЕДИЦА

МОНК

**Г-н Монк
отива
на Хаваите**

intense

ЛИЙ ГОЛДБЪРГ
Г-Н МОНК ОТИВА НА
ХАВАИТЕ

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

На Валъри и Мадисън, които се грижат много добре за мен

Благодарности

Бих искал да благодаря на Синтия Чоу от Обществената библиотека „Канеохе“ за помощта ѝ относно всичко, свързано с Хаваите. Вината за всички грешки обаче е изцяло моя (това важи особено за опитите ми да имитирам местния диалект). Задължен съм също и на д-р Д. П. Лайл, Уейн Аронсон, Стейв Вурцел, Уилям Рабкин, Тод Голдбърг, Катлийн Кей, Ан Томлин, Кристин Кинг и А. Лин Бел за тяхното съдействие. И накрая, написването на тази книга нямаше да бъде възможно без вдъхновението и ентусиазма на моя приятел Анди Брекман, създателя на Ейдриън Монк.

1.

Г-Н МОНК И ПЕРФЕКТНОТО УБИЙСТВО

Ето каква е работата с всичките велики детективи. Всичките са откачени.

Вземете Ниро Улф, например.

Той беше онзи невероятно дебел детектив, който никога не напускаше дома си в една сграда от кафяв камък в Ню Йорк. Стоеше си вкъщи, като се грижеше за орхидеите си, пиеше по пет литра бира на ден, и поглъщаше вкусни, предназначени за чревоугодници ястия, приготвени от личния му готвач. Затова нае Арчи Гудуин да пресява клиентите, да изпълнява свързани с разследванията поръчки, да проследява улики и да мъкне хора в сградата от кафяв камък, за да бъдат подлагани на груб разпит. Арчи беше бивше ченге, или бивш наемен войник, или нещо от този род, затова беше подходящ за работата.

После, ето го и Шерлок Холмс — ексцентричен, нервен, пристрастен към кокаина тип, който свиреше на цигулка по цяла нощ и правеше химически опити във всекидневната си. Вероятно биха го прибрали в лудница, ако не беше д-р Уотсън. Докторът напуснал армията с рана от войната, наел стая от Холмс, а в крайна сметка се превърнал в помощник и официален летописец на детектива. Медицинската диплома и опитът от службата през войната осигурили на Уотсън нужните умения и нагласа, за да се справи с Холмс.

Аз поне не живеях с Ейдриън Монк, друг един блестящ детектив, така, както Арчи и д-р Уотсън съжителстваха с работодателите си, но въпреки това съм готова да споря, че работата на асистент беше много по-тежка за мен, отколкото за тях. Първо и преди всичко, не притежавах никоя от техните квалификации.

Казвам се Натали Тийгър. Работила съм много неща, но не съм бивш агент на ФБР или обещаваща студентка по криминология, или пък амбициозна стажантка по медицина — а сигурно щях да съм ако това беше не моят живот, а книга или телевизионен сериал. Работех

като барманка, преди да срещна Монк, затова предполагам, че бих могла да си забъркам едно хубаво, силно питие след работа, ако исках. Но не го правех, защото освен това бях овдовяла самотна майка, опитваща се да отглежда дванайсетгодишна дъщеря, а за препоръчване е, това да се прави на трезва глава.

Ако бях направила проучването си във връзка с блестящите детективи, преди да започна да работя за Ейдриън Монк вместо след това, можеше и да не приема работата.

Знам какво си мислите. Ниро Улф и Шерлок Холмс са измислени литературни герои, така че какво можех да науча от техните помощници? Работата е там, че не можех да открия никакви истински детективи, които дори малко да приличат на Монк, а отчаяно се нуждаех от напътствия. Те бяха единствените източници на информация, към които можех да се обърна.

Ето какво научих от тях: Когато става въпрос за това, да бъдеш помощник на велик детектив, може да си бивше ченге или лекар, и това няма да има никакво значение. Защото каквото и да е това, което превръща шефа ви в гений при разкриването на убийства, то ще направи невъзможен живота на всички около него, особено вашия. И независимо колко упорито се опитвате, това никога няма да се промени.

Това е особено вярно по отношение на Ейдриън Монк, който страда от всевъзможни обесивно-натрапчиви разстройства. Не можете истински да схванете колко силни и сериозни са тревогите и фобиите му, освен ако не се сблъсквате с тях абсолютно всеки ден, както, Бог да ми е на помощ, се сблъсках аз.

Всичко в живота му трябва да бъде в ред, подчинявайки се на мистериозни правила, които са логични само за Монк. Например, виждала съм го как на закуска вади от купичката всяко късче и всяка стафида от зърнената закуска със стафиди на „Келог“ и ги брои, за да е сигурен, че зърнените късчета и стафидите в купичката му са в съотношение четири към едно в полза на зърнените късчета, преди да започне да се храни. Как е измислил това съотношение? Как е решил, че всичко друго „нарушава естествените закони на Вселената?“ Не знам. Не искам да знам.

Освен това той има фобия към микроби, макар и не чак до такава степен, че да отказва да излиза или да общува с хора, но все пак това

затруднява положението.

Монк си носи собствени прибори и чинии в ресторантите. Когато ходи на кино, си носи сгъваем стол, защото не може да понесе мисълта да седне на място, на което са седели още хиляди други хора. Когато една птичка се изака на предното стъкло на колата ми, той позвъни на 911. Бих могла да продължа, но мисля, че схващате картинката.

Да се справям с всичките му странности и да изпълнявам ролята на посредник между него и цивилизования свят беше много стресираща работа. Тя ме изморяваше до степен на пълно изтощение. Затова се обърнах към книгите за Ниро Улф и Шерлок Холмс с надеждата да събера оттам някои полезни съвети, които можеха да улеснят малко работата ми.

Не намерих такива.

Накрая осъзнах, че единствената ми надежда е да избягам, да се махна от Монк. Не завинаги, защото, колкото и труден да беше характерът му, го харесвах, а работата беше достатъчно гъвкава, за да ми позволи да бъда до дъщеря си. Единственото, от което всъщност имах нужда, бяха няколко спокойни свободни дни, за да отида някъде, където той не можеше да се свърже с мен и където можех да си почина. Проблемът беше, че не можех да си позволя да отида никъде.

Но тогава съдбата се смили над мен.

Един ден отворих пощенската си кутия и открих двупосочен билет до Хаваите, изпратен от най-добрата ми приятелка, Кандис. Тя се омъжваше на остров Кауаи и искаше да ѝ бъде шаферка. Знаеше с какви ограничени средства разполагам, затова плащаше за всичко, резервирайки ми стая за седем дни и шест ноци в най-изискания курорт на острова — Гранд Кахуна Поипу, където щеше да се състои венчавката.

Лесната част беше да убедя майка ми да дойде от Монтерей да се грижи за Джули за една седмица. Трудната част беше да намеря някой, който да се грижи за Монк.

Обадих се на една агенция за наемане на временен персонал. Казах им, че работата изисква елементарни секретарски задължения, транспорт и много добри „умения за междуличностно общуване“. Оттам казаха, че разполагат с подходящите хора. Бях сигурна, че Монк ще мине през всичките, преди седмицата да е приключила, и че никога вече няма да мога да се обадя на тази агенция. Не ми пукаше, защото

вече усещах пясъка между пръстите на краката си и мириса на кокосов лосион по кожата си и чувах как Дон Хо ми припява „Малки мехурчета“.

След това оставаше само да съобщя новината на Монк.

Отлагах го непрекъснато, докато най-сетне настъпи последният ден преди заминаването ми. Дори тогава, изглежда, не можах да намеря подходящия момент. Още не го бях намерила, когато Монк получи обаждане от капитан Лелънд Стотълмейър — бившия му партньор в Полицейското управление на Сан Франциско, — в което той искаше помощта му.

Това утежни затрудненото ми положение още повече. Стотълмейър се обръщаше към Монк за съвет винаги, когато имаха да разкриват особено заплетено убийство. Ако зарежех Монк наред някое разследване, това щеше да го подлуди (или, за да бъдем точни, да го направи по-луд от обичайното). Стотълмейър също нямаше да се зарадва, особено ако това означаваше, че случаят ще се точи неразрешен до безкрайност заради умственото разстройство на Монк.

Проклинах се, че не казах на Монк по-рано, и се молах случаят да се окаже елементарен.

Не беше.

Някой бе отровил д-р Лайл Дъглас, световноизвестния сърдечен хирург, докато правел операция за поставяне на четворен байпас на Стела Пикаро — неговата четирийсет и четири годишна бивша медицинска сестра, — в болницата, където работела.

Д-р Дъглас бил наред деликатната процедура, която се наблюдавала от дузина лекари и студенти по медицина, когато получил силен пристъп и се строполил мъртъв. Наложило се друг хирург, д-р Трой Кларк, да се намеси бързо и да спаси пациентката от смърт. Успял.

Никой не си дал сметка, че д-р Дъглас е убит, докато на следващия ден не била извършена аутопсията. Дотогава всички доказателства, които можело да са останали на местопрестъплението, били вече изчезнали. Операционната била щателно почистена, инструментите — дезинфекцирани, чаршафите — изпрани, а всичко останало — изхвърлено като опасен биологичен отпадък, веднага след приключване на операцията.

Може и да нямаше доказателства, но пък имаше мнозина заподозрени. Основният, разбира се, бе доктор Кларк, хирургът, който беше спасил Стела Пикаро на операционната маса и към когото се отнасяха като към герой. По една случайност той беше също и главният съперник на доктор Дъглас.

Доктор Дъглас имаше и много други врагове. Беше егоцентричен маниак, свикнал да манипулира другите, който бе наранил много хора, включително почти всички от хирургичния екип, с който работеше, мнозина от лекарите, наблюдавали операцията, и дори пациентката, чието тяло отварял, когато паднал мъртъв.

Нито Стотълмейър, нито помощникът му лейтенант Ранди Дишър, обаче, можеха да проумеят как д-р Дъглас е бил отровен пред толкова много свидетели, без никой да види каквото и да било. Бяха озадачени. Затова се обадиха на Монк.

В участъка накратко съобщиха на Монк подробностите по случая, а след това той поиска да посети местопрестъплението. Можех да му кажа за пътуването, докато отивахме към болницата, но знаех, че ако направя това, той няма да бъде в състояние да се съсредоточи върху нищо друго през целия ден.

Когато стигнахме там, той настоя да облече върху дрехите си хирургически комплект и да сложи на главата си шапка, а на лицето — маска и защитни очила, гумени ръкавици на ръцете и дори хартиени калцуни върху обувките си, преди да влезе в операционната.

— Да не се опитвате да влезете в ума на хирурга? — подразних го, докато двамата стояхме пред вратите на операционната.

— Опитвам се да се предпазя от инфекция — каза Монк.

— Сърдечните заболявания не са заразни.

— Тази сграда е пълна с болни хора. Въздухът е наситен със смъртоносни микроби. Единственото по-опасно нещо от това, да посетиш болница, е да пиеш от обществена чешма — каза Монк. — Добре, че тук има много лекари.

— Няма нищо опасно в пиенето от обществени чешми, господин Монк. Цял живот пия от тях.

— Вероятно обичаш и да играеш на руска рулетка.

Монк влезе в операционната зала, а аз го наблюдавах как внимателно оглежда всеки ъгъл на стаята и всяка част от оборудването. Начинът, по който изследваше местопрестъплението наподобяваше

импровизиран танц с невидима партньорка. Той неколkokратно обиколи стаята в кръг, като правеше внезапни пируети, плъзгаше се напред-назад и от време на време се навеждаше, за да надникне под нещо. Спря при масата от неръждаема стомана, върху която се извършваха операциите, и се вгледа в нея, сякаш си представяше пациента пред себе си.

Той сви рамене назад и наклони глава, сякаш за да освободи някакъв шип във врата си. Аз обаче знаех, че проблемът не е там. Това, което го тормозеше, бе някаква подробност, някакъв факт, който не се вместише там, където се предполагаше, че трябва да бъде. Нищо не предизвикваше у Монк такова безпокойство, както безредието. А какво, в крайна сметка, е една загадка, ако не объркана ситуация, която отчаяно се нуждае от поправка — липса на равновесие, която трябва да бъде запълнена?

— Къде е пациентката, която д-р Дъглас е оперирал? — попита Монк.

— Гор е — казах. — В интензивното отделение.

Монк кимна.

— Обади се на капитана и го помоли да ни посрещне там.

За мен в интензивните отделения има нещо наистина страховито. Била съм в само две от тях и макар да знам, че съществуват, за да спасяват живота на хората, те ме плашат. Пациентите, свързани към всички онези машини, вече не ми приличат на хора, а на трупове, които някакъв луд учен се опитва да реанимира.

Точно така изглеждаше Стела Пикаро, макар че беше напълно будна. Всевъзможни тръбички и жици я свързваха към апарат за електрокардиограма, респиратор и нещо, което ми приличаше на тостер. Машините жужаха и светлинките примигваха, а тя беше жива, така че, предполагам, всичко беше наред. И все пак се опитвах да не поглеждам към нея. Това ме караше да се чувствам твърде неловко.

Двамата с Монк стояхме до стаята на сестрите. Той още беше облечен в хирургическите си дрехи и дишаше странно, почти задъхвайки се.

— Добре ли се чувствате, господин Монк? — попитах.

— Чудесно.

— Тогава защо се задъхвате?

— Опитвам се да огранича дишането си — каза Монк.

За миг се замислих върху думите му.

— Колкото по-малко вдишвания правите, толкова по-малка е вероятността да вдишате някой вирус.

— Би трябвало да пробваш — каза той. — Това може да ти спаси живота.

Беше плашещо колко добре започвах да разбирам причудливия му начин на мислене, неговата монкология. Това, само по себе си, беше доста силен довод да се махна за малко от него.

Готвех се да му кажа за пътуването до Хаваите още там, когато влезе Стотълмейър с чаша кафе с мляко от „Старбъкс“ в ръка. По гъстите му мустаци имаше малко пяна, а върху широката му раирана вратовръзка — прясно петно. Домиля ми, като видях неспретнатия му външен вид, но знаех, че това подлудяваше Монк. Понякога се чудех дали капитанът не го прави нарочно.

Лейтенант Дишър беше, както обикновено, плътно до капитан Стотълмейър. Напомняше ми на куче от породата голдън ретривър, винаги подскачайки щастливо наоколо, в блажено неведение за всичко, което унищожаваше с размаханата си опашка.

Стотълмейър се ухили на Монк:

— Знаеш, че е противозаконно да се представяш за лекар.

— Не се представям за лекар — каза Монк. — Нося тези дрехи за своя собствена защита.

— Би трябвало да ги носиш през цялото време.

— Сериозно го обмислям.

— Обзалагам се, че е така — каза Стотълмейър.

— Имате пяна на мустаците — каза Монк и посочи.

— Така ли? — Стотълмейър небрежно попи мустаците си със салфетка. — Така по-добре ли е?

Монк кимна.

— Имате петно на вратовръзката.

Стотълмейър я повдигна и я погледна.

— Вярно.

— Би трябвало да я смените — каза Монк.

— Не нося в себе си друга вратовръзка, Монк. Това ще трябва да почака.

— Бихте могли да си купите — каза Монк.

— Няма да си купя.

— Бихте могли да заемете една от някой лекар — каза Монк.

— Може да вземете назаем моята — каза Дишър.

— Не ти искам вратовръзката, Ранди — каза Стотълмейър, после се обърна към Монк: — Ами ако просто сваля тази и я прибера в джоба си?

— Аз ще знам, че е там — каза Монк.

— Преструвай се, че не е — каза Стотълмейър.

— Не умея да се преструвам — каза Монк. — Така и не се научих как става.

Стотълмейър подаде кафето си с мляко на Дишър, свали си вратовръзката и я натъпка в един контейнер за опасни биологични отпадъци.

— Така по-добре ли е? — попита Стотълмейър, като взе от Дишър кафето си.

— Мисля, че всички го оценяваме — каза Монк, като погледна Дишър и мен. — Нали?

— Е, какво толкова важно нещо имаш за мен, заради което да си струва да си изхвърля вратовръзката? — попита Стотълмейър.

— Убиеца.

И Стотълмейър, и Дишър бързо се огледаха из стаята. Аз също.

— Къде? — попита Стотълмейър. — Не виждам никой от нашите заподозрени.

Монк наклони глава към Стела Пикаро. Само от гледката на дихателната тръба, пъхната в гърлото ѝ, едва не се задавих.

— Говориш за нея? — възкликна Дишър.

Монк кимна.

— Тя ли го е направила? — попита невярващо Стотълмейър.

Монк кимна.

— Сигурен ли си? — попита Стотълмейър.

Монк кимна. Погледнах назад към Стела Пикаро. Изглежда, че се опитваше да поклати глава.

— Може би си забравил тази част — каза Стотълмейър, — но по времето на смъртта на доктор Дъглас тази жена е била в безсъзнание върху операционната маса, гръдният ѝ кош е бил разрязан, а докторът е държал в ръцете си биещото ѝ сърце.

— И въз основа на това мижаво алиби вие я отхвърлихте от списъка на заподозрените? — попита Монк.

— Да, отхвърлих я — каза Стотълмейър.

— Макар да ми казахте, че тя е била сестра в хирургичния му екип и негова любовница от години?

— Точно така.

— Макар че когато доктор Дъглас най-после е напуснал жена си, го е направил не заради нея, а заради двацет и няколко годишно момиче, рекламиращо бански костюми?

— Погледни я, Монк. Поставяли са ѝ четворен байпас, когато е било извършено убийството. Едва не е умряла на операционната маса.

— Всичко това е било част от коварния ѝ план.

Всички я погледнахме. В отговор тя ни погледна с широко отворени очи, без да издава и звук. Чувахме единствено пиукането на електрокардиографа — което ми звучеше малко нестройно, но аз не съм лекар.

Стотълмейър въздъхна. Беше въздишка, която издаваше умора и поражение. Беше изморително да се спори с Монк, и безплодно — да се спори с него, когато става въпрос за убийство. Когато става въпрос за убийства, Монк почти винаги е прав.

— Как би могла да го направи? — попита Стотълмейър.

И аз се чудех същото.

Дишър щракна с пръсти:

— Сетих се. Астрална проекция!

— Твърдиш, че духът ѝ е напуснал тялото и е отровил Дъглас — каза Стотълмейър.

Дишър кимна.

— Това е единственото обяснение.

— Определено се надявам да не е. Бих искал да си запазя значката още няколко години. — Стотълмейър отново се обърна с лице към Монк. — Кажи ми, че не е астрална проекция.

— Не е — каза Монк. — Няма такова нещо. Нейното тяло е било оръжие на убийството.

— Не разбирам — каза Дишър.

— Когато е открила, че има нужда от сърдечна операция, Стела е осъзнала, че това е добра възможност да извърши перфектното убийство — каза Монк и стрелна с поглед Стела. — Не е ли вярно?

Тя отново се опита да поклати глава.

— Позовали сте се на егото на доктор Дъглас, като сте го помолили да спаси живота ви, а след това сте го склонили да извърши операцията тук, в болницата, където работите.

— Какво значение има къде е била направена операцията? — попита Стотълмейър.

— Защото тя е имала достъп до операционната зала, до консумативите и до оборудването преди операцията, и е можела да ги обработи — каза Монк. — Йодът, с който доктор Дъглас е намазал кожата ѝ, преди да направи разреза, е бил напоен с отрова.

— Нямало ли по този начин тя също да бъде отровена? — попита Стотълмейър.

— Така е станало, но тя е получавала противоотровата чрез интравенозната система — каза Монк. — Погледнете тази диаграма. На нея се вижда, че стойностите на атропина са по-високи от нормалните.

Стотълмейър взе диаграмата, която висеше от края на леглото на Стела, отвори я и се взира в нея в продължение на цяла минута, преди да я затвори отново.

— Кого ли баламосвам? — рече той, като остави диаграмата на мястото ѝ. — Не знам как да чета медицински картони и диаграми.

— Нито пък аз — каза Монк.

— Тогава откъде знаеш какво има или няма в кръвта ѝ?

— Защото е жива — каза Монк. — А доктор Дъглас не е.

— Но какво ще кажеш за другите лекари, които са участвали в операцията ѝ? — попита Дишър. — Как така не са били отровени и те?

— Защото не са носели същите ръкавици като доктор Дъглас — каза Монк. — Той е използвал само ръкавици с марката „Конуей“ — от другите марки получавал обриви по кожата. Преди операцията Стела е поставила мънички зрънца, невидими за невъоръжено око, във всички ръкавици в кутията му, така че той да поеме отровата чрез кожата си.

Стотълмейър погледна Дишър:

— Свържи се с криминалогичната лаборатория, Ранди, и се погрижи те да получат кутията с ръкавици, които доктор Дъглас е използвал. Накарай ги да изследват ръкавиците за дупки.

Дишър кимна и надраска нещо в бележника си.

Погледнах към Стела. Беше толкова бледа и отпаднала, че сякаш се топеше в леглото си. Очите ѝ се наливаха със сълзи. Спомних си, че чух как доктор Кларк е трябвало да бръкне в отворения ѝ гръден кош и да спаси живота ѝ, след като доктор Дъглас припаднал.

— Но, господин Монк — казах, — дори при положение, че в интравенозната система е имало противоотрова, от страна на Стела би било истинско самоубийство да убие хирурга, докато той е оперирал сърцето ѝ.

— Това е бил риск, който е била готова да поеме — каза Монк. — Било е поетична справедливост. Използвала е сърцето си, за да убие мъжа, който го е разбил.

Стела затвори очи и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Не можех да определя от мъка ли са породени сълзите ѝ, или от гняв. Можеше да са резултат и от двете.

Стотълмейър удивено поклати глава.

— Аз никога нямаше да я хвана, Монк.

— Щяхте, сър — каза Дишър. — Може би щеше да ви отнеме повече време, това е всичко.

— Не, Ранди, нямаше да мога. Никога. — Стотълмейър погледна Монк с искрено одобрение. — Как го откри?

— Беше очевидно — каза Монк.

— Хайде, давай, натяквай ми го непрекъснато — каза Стотълмейър. — Не позволявай частиците достойнство, които са ми останали, да те спрат.

— Невъзможно е някой от лекарите или останалия медицински персонал да е отровил доктор Дъглас, без да ги видят — каза Монк. — Така остана само един възможен заподозрян.

Стотълмейър се намръщи.

— Има логика. Чудя се защо не съм успял да я видя.

Капитанът се обърна към Стела, затова не забеляза, че Монк го гледа изпитателно, изучавайки приятеля си така, сякаш беше някаква сложна картина.

Дишър се приближи с отсечени крачки до леглото на Стела.

— Имате право да мълчите...

— Ранди прекъсна го Стотълмейър. — В гърлото ѝ е пъхната дихателна тръба. Не би могла да каже нищо, дори и да искаше.

— О — рече Дишър, после разклати белезниците, които държеше. — Да я прикова ли към леглото?

— Не мисля, че ще се наложи — каза Стотълмейър.

— Капитане — каза Монк, — никога не бих могъл да пия вода от обществена чешма.

— Наистина ли? — Стотълмейър изглеждаше малко объркан от тази реплика, която нямаше нищо общо с досегашния разговор.

— Не, дори и ако животът ми зависеше от това — каза Монк. — Вие вероятно го правите, без изобщо да се колебаете.

Стотълмейър изгледа продължително Монк.

— Непрекъснато.

Монк потръпна.

Стотълмейър кимна.

Предполагам, че това, което Монк искаше да каже, беше, че животът си има начин да уравни нещата. Подразбираше се, че Монк забелязва това по-ясно отколкото ние, останалите.

2.

Г-Н МОНК НАУЧАВА НОВИНАТА

Всеки вторник следобед Монк има твърдо уговорен час при психиатъра си, доктор Кроджър. Знам това вече от повече от година, и въпреки всичко, докато не стана време да го откарам до кабинета на доктор Кроджър, от ума ми някак се изплъзна фактът, че часът му се падаше в деня преди пътуването ми.

Именно тогава намислих толкова зловещ и съвършен план, че е удивително как не се сетих за това преди. Реших да кажа на Монк за пътуването си, докато влизахме в кабинета на доктор Кроджър — по този начин психиатърът щеше да се справи с депресията на Монк, докато аз се наслаждавах на чаша кафе и прелиствах последния брой на Ескуайър в чакалнята.

Планът беше толкова блестящ, че всеки, разглеждайки го покъсно, особено Монк, щеше да е убеден, че съм го намислила така от самото начало. Не че имаше значение кога съм го намислила. Онова, което имаше значение, беше, че го направих.

Паркирах своя джип „Чероки“ на Джаксън Стрийт в Пасифик Хайтс и заслизахме надолу по стръмния хълм към кабинета на доктор Кроджър — наскоро построена двуетажна сграда от бетон и стъкло в аеродинамичния модерен стил, която не се вписваше добре сред редицата от величествени викториански постройки.

Небето беше безоблачно, ослепително синьо, а откъм Пасифика появаше силен студен бриз и подухваше през дърветата на „Президио“, носейки със себе си мирис на морска сол и борове. Пред себе си виждахме квартал Марина, моста Голдън Гейт, а на отсрещния край на залива се разкриваше ясен изглед към гористите хълмове на Марин Каунти.

Бяхме на половината път надолу по пресечката, и двамата — възхищавайки се на изгледа, когато казах на Монк, по доста небрежен начин, че на другия ден заминавам за седмица в Кауаи, за да бъда шаферка на сватбата на най-добрата си приятелка.

Монк примигна силно, но иначе продължи да върви ритмично, без да промени изражението си.

— Не можеш да отидеш — каза той. Забелязах, че все още ограничава дишането си.

— Защо не?

— Нямах никаква отпуски.

— Разбира се, че имам — казах. — Още не съм използвала никакви дни от нея.

— Защото нямаш такива дни — каза Монк. — Мислех, че си наясно, че си наета на пълно работно време.

— Пълно работно време не означава „през цялото време“ — казах. — Всички излизат във ваканция.

— Да работиш за мен си е ваканция.

— Не се обиждайте, господин Монк, но не е.

— Аз съм доста забавен човек, нали?

— Да, разбира се, че сте — казах. — Но аз имам и живот извън работата си.

— Мисля, че не е така — каза Монк между задъханите си вдишвания и издишвания. — Значи се разбрахме. Ще останеш.

— Господин Монк, заминавам за Хаваите дори това да означава, че ще ме уволните — казах. — Кандис е най-добрата ми приятелка още от детските години. Тя беше до мен в сватбения ми ден. Беше до мен, когато се роди Джули. И беше до мен, след като Мич загина в Косово. Аз ще бъда до нея.

Монк ме погледна с нещастно изражение.

— Но кой ще бъде до мен?

— Свързах се с агенция за наемане на временен персонал, и те ще изпратят някого.

Монк отново издиша дълбоко и хрипливо, а след това си пое шумно дъх. Това наистина започваше да ме изнервя.

— Не сме в болницата, господин Монк. Вече не е нужно да ограничавате дишането си.

— Не го правя.

— Тогава какво правите?

— Получавам удар — каза Монк и падна върху мен. Сграбчих го под мишницата, отворих вратата на сградата на Кроджър и почти го завлякох в празната чакалня.

Доктор Кроджър излезе от кабинета си в същия миг, без съмнение разтревожен от пресилените изпълнения на Монк.

Психиатърът на Монк е стегнат и спретнат човек към петдесетте, от хората, които не се опитват да скрият възрастта си, защото са горди, че изглеждат толкова добре за годините си. Намирах присъствието му за естествено успокояващо, но виждах как то може да се превърне в дразнещо, ако се налага да живееш с него. Бих се изкушавала да правя ужасни неща само за да го предизвикам да избухне и да поддържам собствената си нормалност. Това прави ли ме луда?

— Какво има, Ейдриън? — попита кротко д-р Кроджър, като хвана Монк за другата ръка и ми помогна да го отведа до едно кресло в кабинета му.

— Масивен. Сърдечен. Инфаркт — изрече Монк, като се строполи в креслото пред прозореца, от който се разкриваше изглед към ограден с бетонни стени вътрешен двор и бълбукащ фонтан.

— Струва ми се, казахте, че е удар — обадох се.

— И удар — каза Монк. — Чувствам как вътрешните ми органи един по един престават да функционират.

Доктор Кроджър се извърна от Монк и съсредоточи напрегнатия си професионален поглед върху мен.

— Какво се случи, госпожо Тийгър?

— Уведомих господин Монк, че утре напускам града и че ще се върна чак след седмица — казах, чудейки се дали д-р Кроджър бе получил равномерния си тен от слънцето, в някой козметичен салон, или с помощта на бронзов спрей.

— Разбирам — каза той, като ме погледна с присвити очи. — И му го казахте току-що, пред вратата ми.

Знаех какво си мисли — не, какво намеква — и не ме беше грижа. Смятах, че така или иначе, на него му плащат именно за да се справя с подобни ситуации. И сигурно му е харесвало да го прави, иначе нямаше да го превърне в своя професия.

Така че кимнах и се усмигнах.

— Правилно схванахте — казах. — Новият брой на *Ескуайър* излезе ли тази седмица?

В сеансите на Монк при доктор Кроджър най-много ми харесваше това, че д-р Кроджър се абонираше за какви ли не списания и имах възможност да прелиствам издания, които обикновено не бих чела. През следващите четирийсет и пет минути разгледах *Максим*, *GQ*, и *FHM* и научих, че всички жени имат „таен бутон“, който при докосване предизвиква неконтролируеми многобройни оргазми. Освен това открих, че има граница на чувствителност, на която нито една жена не е способна да устои. Това е не толкова гранична линия, колкото малка история, пълна с мощни психологически стимулатори, които подсъзнателно подклаждат у една жена нуждата веднага да извърши съвкупление.

Единственото, което трябва да направите, е да ѝ разкажете за удивителното спускане със скоростното влакче, което сте преживели, как е започнало с бавно, стабилно издигане, което е накарало всяко мускулче в тялото ви да се напегне от възбуда и очакване.

А също и че влакчето е спряло на билото на невероятен връх, където се клатушкало в продължение на цяла омагьосваща минута, преди да се прехвърли бурно през ръба, оставяйки ви без дъх. Никога не сте изпитвали нещо по-опияняващо през живота си, и сте изпитали шок, когато сте се чули да крещите с необуздано веселие при всеки спиращ дъха завой.

А когато всичко е свършило, цялото ви тяло е било изтръпнало, и единственото, за което сте могли да мислите, е било колко много ви се иска да го преживеете отново... и отново.

Оставих списанието и поседях за момент, очаквайки да разбера дали изпитвам непреодолимо желание да откроя специалния си бутон.

Още чаках, когато Монк излезе от кабинета на доктор Кроджър. Монк изглеждаше необикновено потиснат. Като се замисля, същото беше и с мен, като се има предвид, че се предполагаше по устата ми да е избила пяна от неконтролируемата страст, а имаше и двама мъже, които да се наслаждат на гледката.

— Наред ли е всичко? — попитах.

— Отлично — каза Монк, подмина ме и отиде до вратата.

Хвърлих поглед към доктор Кроджър.

— Не сте му дали успокоително, нали?

Доктор Кроджър поклати глава.

— Ейдриън просто прие положението.

— Наистина ли?

— От емоционална гледна точка точно сега той се намира на добро място.

— Колко дълго мислите, че ще остане там?

— Ейдриън знае как да се свърже с мен, ако усети, че е в криза — каза д-р Кроджър.

— Всеки ден е криза. Господин Монк не може да спи, след като гледа филма на Алфред Хичкок *39 стъпала* по телевизията онази вечер. Прекара целия следващ ден, разговаряйки със студиото, като се опитваше да ги убеди да прибавят още едно стъпало в заглавието.

— Не се тревожете за Ейдриън. Той ще се оправи. — Доктор Кроджър се усмихна и ме потупа по гърба. — Приятна почивка.

Монк живееше в сграда с апартаменти на Пайн, само на няколко пресечки южно от кабинета на доктор Кроджър, в приятен квартал, който някак беше успял да запази естественото си очарование и жилищата в него не бяха така безбожно скъпи както тези в останалата част на града.

Тъй като живееше толкова наблизо, Монк не ме изчака да го откарам до вкъщи. Вместо това ми махна леко с ръка, за да ме отпрати, и тъжно се затътри сам нагоре по хълма.

Чудесно, помислих си. Така да бъде. Върви си пеша вкъщи. Дръж се като капризно дете. Не ми пука.

Истината обаче беше, че ми пукаше. Почувствах някъде дълбоко да ме пробужда чувство за вина, и се проклинах заради това. Отказвах да се чувствам зле заради това, че се нуждаех от малко време за себе си, или за това, че ще подкрепя най-добрата си приятелка в деня на сватбата ѝ.

А и, така или иначе, за какво трябваше да се чувствам виновна? Бях служителка на Монк и негова приятелка, но това беше всичко. Не бях отговорна за него.

Нямаше да взема дъщеря си със себе си, и тя не беше разстроена от това. Джули се радваше за мен, също и за Кандис, и макар да ѝ се искаше да посети Хаваите, не искаше да изостане с уроците. А имаше и друга причина да не възразява, че заминавам.

— Непрекъснато сме заедно, мамо — каза Джули с примесено с умора отегчение, което само един потиснат тийнейджър може да предаде. — Обичам те, но понякога ми идва малко в повече. Наистина имам нужда да си отдъхна.

Сигурна съм, че в това имаше известна истина. Хей, и аз някога съм била дете. Знаех как се чувства. Имаше обаче и нещо повече. Тя с нетърпение очакваше да прекара една седмица с баба си. Майка ми не само позволява на Джули да стои будна до късно и да яде каквото иска, но те двете обожават да ходят заедно на пазар. Мама не идва много често в Сан Франциско и ми е добре известно, че е готова да се раздели с доста голяма част от наличната сума в чековата си книжка, когато става въпрос за внучката ѝ. Бях сигурна, че когато се върна, ще намеря стаята на Джули, пълна с достатъчно нови дрехи, че да запълнят цял дрешник. Може би дори и пони.

Смятах, че щом дванайсетгодишната ми дъщеря може да се справи с няколкодневното ми отсъствие, то и Ейдриън Монк определено ще може. Беше голям човек. Щеше да оцелее и без да съм наоколо, за да му подавам дезинфекционни кърпички.

Е, можеше и да оцелее, но можеше ли да *функционира*?

Със сигурност можеше, казах си. Беше функционирал в продължение на много време, преди да се запознае с мен.

Разбира се, онези времена били различни — поне така ми обясни Стотълмейър.

Макар че Монк винаги бил склонен към обесивно-натрапчиви разстройства, някога можел да ги контролира достатъчно, за да успее да получи работа в полицейското управление на Сан Франциско и да се издигне от патрул до детектив в отдел „Убийства“.

После обаче съпругата на Монк, Труд, репортер на свободна практика, била убита от кола-бомба. Тя оказвала най-стабилизиращо влияние върху живота му. Без нея той бил загубен. Скръбта му, в съчетание с неспособността да разкрие убийството ѝ, го разяждала. Фобиите и натрапчивите му мании взели връх в живота му. Това му струвало загубата на полицейската значка, която му била толкова скъпа, и толкова жизненоважна за умствената му стабилност, колкото и съпругата му.

Аз не бях предразположена към натрапчиви психични разстройства, но определено знаех как загубата на съпруг може да те

разкъсва и терзае по начини, които никога не си смятал за възможни. Това, което ме спаси, когато Мич загина, беше дъщеря ми. Съсредоточих се изцяло върху факта, че бях единственият родител, който ѝ беше останал. Това знание, тази отговорност, ми помагаша да бъда напълно съсредоточена, когато ураганните ветрове на мъката заплашваха да ме пометат.

Две опори спасили Монк: Стотълмейър го натоварвал с известна консултантска работа и, по настояване на доктор Кроджър, Монк наел медицинска сестра на пълен работен ден, която да му помогне да се върне отново в света.

След няколко години сестрата, която се грижела за него, един ден внезапно се преместила в Ню Джърси и се омъжила отново за бившия си съпруг. Дотогава Монк вече се бил съвзел достатъчно, за да знае, че вече няма нужда от медицинска сестра, но че все пак би му дошла добре малко помощ.

Точно тогава се запозна с мен, но това вече е друга история.

Не правех за него нищо, което всеки друг достатъчно търпелив човек да не може да върши също толкова добре. Нито пък нищо, което да не може да направи и сам, ако реши.

Бях убедена, че Монк всъщност вече не се нуждае от помощничка: просто му харесваше да има някой, с когото да разговаря и който да се справя с дребните житейски неща, които иначе биха могли да отвлекат вниманието му от онова, което правеше най-добре, а именно — разкриването на убийства.

Така че наистина ли обърквах живота му чак толкова много, като заминавах за една седмица?

Не, казах си успокоително, разбира се, че не. Все пак той не беше сам-самичък на света. Винаги можеше да се обърне за помощ към д-р Кроджър, капитан Стотълмейър и служителя от агенцията за наемане на временен персонал.

Това беше повече от достатъчно.

Поне така се надявах.

Надявах се също и че ще престана да се чувствам виновна за достатъчно време, за да се насладя на пътуването.

3.

Г-Н МОНК И ХАПЧЕТО

Трябваше да изляза от къщи в пет сутринта, за да хвана полета си до Хонолулу в осем. Отидох до летището с колата, оставих я на дългосрочния паркинг и взех автобуса до терминала. Стоях на дълга опашка, за да се регистрирам за полета и чаках на друга при проверките за сигурност, и въпреки това, когато стигнах до изхода на терминала, ми оставаха двацет свободни минути преди да се кача на самолета.

Ейдриън Монк беше последното, за което мислех, докато се настанявах на тясната си седалка в икономичната класа за петчасовото пътуване.

Всички стюардеси бяха полинезийки с хавайски ризи на цветя и с червени цветчета хибискус в косите.

По всички монитори в самолета вървеше видеозапис, на който се виждаха палми, водопади и първобитно изглеждащи хавайски плажове. Тиха хавайска музика — онзи лек ритъм на укулеле, укеке, хавайска китара и туземни напеви, лееци се плавно като прилива и заливащи белия пясък — звучеше в целия самолет.

Затворих очи и въздъхнах. Самолетът още беше на пистата на лосанджелиското летище, но умствено и емоционално бях отпузната, отколкото от седмици насам. Тропотът на настаняващите се пътници, жуженето на разговорите, тъничкият бебешки плач, бръмченето на двигателите и дори приятната хавайска музика заглъхнаха.

И преди да се усетя, бях дълбоко заспала.

Бях събудена, както ми се стори, след миг, от лекото побутване на една стюардеса, която ме питаше дали искам закуска.

— Можете да избирате между омлет със сирене и гъби, палачинки с макадамия, или блюдо с плодове — каза тя, като вадеше подноси от количката си и ми показваше ястията.

Всички възможности за избор ми изглеждаха отвратителни и мазни. Дори плодовете имаха вид, сякаш бяха накиснати в мазнина.

— Не, благодаря — казах. Погледнах часовника си и с изненада открих, че всъщност бях проспала излитането и бях спала четирийсет и пет минути.

— Ако тя не иска храната, ще я взема аз — каза един мъж. Познах гласа, но сигурно грешах. Невъзможно беше това да е човекът, който си помислих, че е.

— Вие вече имате порция, сър — каза стюардесата. Опитах се да видя на кого говори, но количката ѝ ми пречеше.

— Но аз почти свърших с омлета, все още съм гладен, и бих искал да опитам палачинките — каза той. — Ако тя няма да си яде порцията, какво значение има кой ще я изяде?

Не, не беше той. Той никога не би казал онова, което току-що чух. Никога не би се качил на самолет. И определено никога не би седнал на място с нечетен номер на трийсет и първия ред.

Това, което чувах, се дължеше на измъчващата ме вина. Да, това трябваше да е.

Стюардесата се насили да се усмихне, взе един поднос с палачинки и го подаде на пътника от другата страна на количката.

— Мммм — измърка познатият глас. — Изглежда изключително вкусно. Благодаря, скъпа.

Не може да бъде.

Стюардесата подкара количката си нататък, а Монк ми се усмихна от другата страна на пътеката, с пълна с палачинки уста.

— Не знаеш какво пропускаш — каза той. — Това е много вкусно.

Примигнах силно. Той още беше там.

— Господин Монк?

— Хей, сестро, сега не сме на работа. Монахът^[1] казва: хайде да се държим небрежно.

— Монахът?

— Права си, пак е твърде официално. Викай ми Чад.

— Чад?

Това беше прекалено, нещата се развиваха твърде бързо. Или още спях и цялата тази среща ми се присънваше, или, още по-лошо — бях будна и се намирах в някакъв делириум.

Монк се наведе към пътеката и прошепна:

— Не мислиш ли, че „Чад“ има по-тропическо звучене от „Ейдриън“?

— Какво правите тук? — прошепнах в отговор.

— Пътувам за Хаваите, разбира се — каза той.

— Но вие мразите да летите.

Без да ми обръща внимание, той смушка набития мъж, който седеше до него. Пътникът носеше прекалено тясна фланелка за боулинг и набрани бермудки.

Монк посочи към подноса със закуската му:

— Ще дояждате ли тази наденичка?

Мъжът поклати глава:

— Прекалено е солена, а аз съм на диета и трябва да ограничавам употребата на сол.

Монк набоде недоядената наденичка с вилницата си:

— Благодаря.

Мъжът се втрени шокирано в Монк и аз направих същото.

— Няма да ядете това — казах невярващо.

Той подуши наденичката:

— Мирише хубаво. Май че е пушена.

И с тези думи той шумно сдъвка половината наденичка, пресегна се през пътеката и ми предложи остатъка.

— Искаш ли останалото?

Поклатих глава и отблъснах ръката му. Наденичката падна от зъбците на вилницата и се приземи на пода. Монк я грабна.

— Правилото за двете секунди — каза той, преди да я метне в устата си.

Сега бях убедена, че е невъзможно това да се случва в действителност. Обърнах се към момичето на седалката до мен. Беше на десетина години и слушаше своя iPod.

— Извинявай — казах.

Тя измъкна слушалките от ушите си:

— Да, мадам?

— Виждаш ли един мъж на мястото срещу мен от другата страна на пътеката?

Тя кимна.

— Би ли го описала?

— Бял мъж със закопчана догоре официална риза и спортно сако — каза тя. — Няма ли да му е ужасно горещо на Хаваите?

— Какво прави?

Тя плъзна поглед покрай мен и се изкикоти:

— Плезми ми се.

Обърнах се и погледнах Монк, който придържаше устата си широко отворена с два пръста, мърдаше езика си и се блещеше на момиченцето.

Плеснах го.

— Какво ви става? — попитах.

Изпитах облекчение да разбера, че не съм откачила. Но това не обясняваше странното поведение на Монк, нито пък какво прави той на моя полет до Хаваите.

Той облиза устни и премлясна няколко пъти.

— Устата ми е пресъхнала — каза Монк и се обърна към пътника до него. — Бяхте прав, тази наденичка наистина беше солена. Имам нужда да пийна. Нещо против?

Той вдигна подноса си и го подаде на пътника да му го държи. Мъжът го пое.

— Благодаря. — Монк вдигна сгъваемата масичка и тръгна по пътеката към задната част на самолета. Погледнах през рамо и го видях да пълни хартиена чаша с вода от мивката на самолета. Преди да успее да кажа нещо, той я изпи до дъно.

Изхвърчах от мястото си и забързах по пътеката след него.

— Откачихте ли, господин Монк? Това е най-смъртоносна вода, която можете да пиете.

— Хората пият от обществени чешми всеки ден.

— Да пиете вода от мивката в самолета е все едно да пиете вода от тоалетна чиния.

— Кучетата го правят без проблем — каза Монк. — И това не ги убива. Охлади малко страстите, горещо маце.

Горещо маце?!

— Господин Монк — казах твърдо, с надеждата да привлека изцяло вниманието му. — Да не сте си наумили нещо?

— Мисля, че се разбрахме да ме наричаш Чад.

— Наистина сте наумили нещо.

— Това е нещо, което доктор Кроджър ми предписа веднъж за облекчаване на симптомите ми при изключителни обстоятелства.

— Какви симптоми?

— Всичките — каза той. — Така и така съм станал, мисля да използвам тоалетната.

— Шегувате се — казах. Независимо къде се намирахме в Сан Франциско, той винаги искаше от мен да го карам до дома му, за да отиде до тоалетната.

— Къде другаде би ми предложила да се облекча?

Той се промъкна покрай мен, отвори вратата на тоалетната и влезе вътре. Монк използваше обществена тоалетна. Никога не бих повярвала, че е възможно това да се случи.

Продължих да вървя, стигнах до кухнята на самолета и помолих стюардесата за едно питие.

— Какво ще желаете? — попита тя.

— Един скок — казах.

Монк излезе от тоалетната миг по-късно, без въобще да обръща внимание, че на обувката му се е залепило парче тоалетна хартия и се влачи по пода.

— Нека по-добре да е двоен — казах.

Останалата част от полета беше истински ад.

Макар да не беше натрапчиво завладян от мисълта как са организирани (или, по-точно, неорганизирани) нито откачаше заради дреболии, с които нормалните хора биха се справили без усилие, поведението му беше дразнещо по един напълно нов начин. Той беше като неспокойно дете.

Какво правеше ли? Ами, да видим, откъде да започна?

Той подхвана песен с припяване по мотива от *Хавай Пет-О*, в която всички си съчиняваха собствен текст към мелодията. Неговият текст беше следният:

*„Закъсате ли, вий, монаха потърсете, това съм аз.
Откриете ли труп, към мен се обърнете и то завчас.
Стой! В името на закона, престъпнико се спри.*

*Стой! Убийството надушвам, виждам ясни следи.
И хитрият убиец откривам аз завчас.
Монаха потърсете — това съм аз.“*

Песента имаше още думи, но и тези са достатъчно ужасни. През целия полет не можах да си ги избия от главата. Това беше престъпление срещу човечеството, тъй като със сигурност не бях единствената, която страдаше. (Дори сега, когато най-малко го очаквам, текстът на тази песен ме преследва и ме тормози с часове.)

Монк си свали обувките и започна да се разхожда бос нагоре-надолу по пътеките между редовете с пътници, като подхващаше разговори със стреснатите хора.

— Аз съм монахът — обърна се той към една жена. — Книгата, която четете, изглежда интересна. Може ли да прочета една глава? Сетих се — хайде да я прочетем на глас.

И го направи.

Освен това отиде в кухнята на самолета и преследваше стюардесите, за да му кажат рецептата за палачинките с макадамия, и отказа да повярва на упоритите им твърдения, че просто претоплят замразена храна.

— Но на вкус те са толкова пухкави и пресни — каза той.

И изяде двацет и едно пликчета печени фъстъци, като разпиля опаковките из целия самолет.

— Би трябвало всичко да се приготвя без мазнина — заяви той на всички присъстващи. — Някой тук опитвал ли е печено без мазнина пиле? Или изпечени без мазнина овесени ядки и орехи с мед? Възможностите са безкрайни.

Мислех си, че полетът никога няма да свърши. Най-после се спуснахме към Оаху. Фактът, че в мига, щом зърнах острова през прозореца, цялото ми раздражение от държанието на Монк изчезна, би трябвало да говори нещо за красотата на острова.

Докато подхождахме към международното летище на Хонолулу, прелетяхме над Пърл Харбър и получих възможност да видя невероятен изглед от Уайкики и Даймънд Хед. Цветовете бяха толкова ярки, планините — покрити с такава тучна зеленина, а водата — толкова синя, че гледката не изглеждаше истинска. Не помогна и

фактът, че я виждах през малък люк. Бях откъсната от нея. Твърде много напомняше усещането, че я гледам по телевизията.

Така или иначе, всичките ми познания за Хаваите се изчерпваха с това, което бях виждала по телевизията. Не можех да погледна бреговата линия на Уайкики, без да се сетя за онзи кадър от началните надписи на *Хавай Пет-О* в който камерата се издигаше бързо от водата към покрива на висок многоетажен хотел, за да открие, че там стои Джак Лорд, с мрачно лице и стоическа поза в синия си костюм.

И при този спомен, естествено, в главата ми отново зазвуча ужасният импровизиран текст на песничката на Монк.

При кацането бяхме посрещнати от стюардеси на авиокомпанията, които окачиха на вратовете ни венци от ароматни цветя и ни поздравиха с „Добре дошли“ на островите.

За моя голяма изненада Монк прие хавайския венец и целувката, която стюардесата лепна на бузата му. Добре, че не ми поиска мокра кърпичка, защото не си носех никакви.

Имахме едночасов престой в Хонолулу преди четирийсет и пет минутния полет до Кауаи. Летището беше толкова приятно, че не бих имала нищо против да чакам и два пъти по толкова време. Главният терминал представляваше огромен открит вътрешен двор, който заобикаляше японска градина и изкуствено езеро, пълно с огромни, сякаш излезли от някоя праисторическа епоха шарани, които вероятно можеха да ми отхапят ръката. Леки пасати подухваха из летището, придавайки на цялото място атмосферата на хотел в някой курорт.

Трябваше да се качим на вътрешния автобус „Уики Уики“ до разположения между островите терминал за прекачването до Кауаи. Добре, че разстоянието беше кратко, защото по време на пътуването с автобуса Монк не можеше да престане да повтаря „Уики, Уики“ и да се кикоти.

Щом пристигнахме, заряхах Монк на терминала с извинението, че трябва да използвам тоалетна. Което беше вярно, но освен това исках и да се обадя по телефона, без някой да ме безпокои.

Свързах се с доктор Кроджър по мобилния си телефон и му разказах какво се е случило.

— Удивително — каза д-р Кроджър. Звучеше удивен, и ни най-малко обзет от ужас. Очевидно не виждаше ситуацията от моята гледна точка.

— Това е една от думите, с които може да го определите — казах.

— Разочарован съм, че не е успял да превъзмогне тревогите си от факта, че ще остане сам. От друга страна, това представлява забележителен напредък. Да действа по такъв импулсивен начин, да тръгне на път без предварително обмисляне и без изключително задълбочено планиране, е гигантска крачка за Ейдриън.

— Той не прилича на себе си — казах.

— Всички се променят госпожо Тийгър. Всеки ден еволюираме в нова версия на предишното си „аз“. Не го принуждавайте да се придържа към вашите предварително изградени разбирания за това, какъв трябва да бъде.

Никога в живота си не бях чувала подобни идиотщини.

— Вие не разбирате, доктор Кроджър — казах. — Монк не е претърпял еволюция. Той е на наркотици.

— Какви наркотици?

— Каквото сте му дали за obsесивно-натрапчивото му разстройство.

— Диоксинил — каза д-р Кооджър. — Предписах му това лекарство преди известно време, когато състоянието му се превърна в цялостен проблем за него. Изненадан съм, че отново е взел това лекарство. Казваше, че няма да го направи никога повече.

— Защо го е казал? — попитах. — Има ли странични ефекти?

— Доста леки, но тези, които се получиха при него, бяха уникални. Лекарството отслабва някои аспекти на личността му, които са по-важни за него, отколкото освобождаването от ограниченията, налагани му от неговите фобии и натрапчиви разстройства.

— Имате предвид загуба на всякакъв самоконтрол и здрав разум?

— Лекарството му отнема дарбата, изключителните му дедуктивни умения, на които се гради самоличността му — каза д-р Кроджър. — С други думи, госпожо Тийгър, когато взема лекарството, изобщо не го бива като детектив.

Нищо чудно, че никога преди не го бях виждала да го пие, независимо колко сериозно беше obsесивно-натрапчивото му разстройство.

— Колко време действа хапчето?

— Около дванайсет часа — каза д-р Кроджър. — В зависимост от дозата.

Погледнах часовника си. Ако предположим, че беше взел хапчетата малко преди полета, предстоеше ми да изтърпя още около шест часа истински ад, плюс-минус един час, докато ефектът от хапчето отминеше и започнех да изживявам онзи ад, с който бях по-добре запозната.

— Какво да правя, когато ефектът от хапчето премине и той стане пак старият Монк?

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че се предполагаше това да е моята почивка.

— Този въпрос двамата с Ейдриън трябва да разрешите сами — каза той. Можех да си представя развеселената усмивка на лицето му. — Кой знае? Може би двамата ще се позабавляват заедно.

Затворих телефона. Не можех да не се зачудя дали д-р Кроджър не е подтикнал Монк да предприеме това пътуване, като начин да ми отмъсти.

Когато стигнах до изхода, от който трябваше да се качим на самолета, не можах да открия Монк — макар че, да си призная, не го търсех особено усърдно. Нямах особено желание Монк да се натрапи и да ми развали почивката — не че още можех да я нарека така.

Един доста як и набит служител от полинезийски произход, с пъстра униформена риза на хавайските авиолинии и сини работни панталони обяви, че нашият самолет е готов да приеме на борда си пътниците.

Монк се приближи тичешком точно когато пътниците започваха да се подреждат на опашка и да се качват в самолета. Беше облечен с яркожълта хавайска риза с изрисувани по нея танцьори на хула^[2] и ядеше покрити с шоколад ядки от макадамия направо от кутията. Ризата и сакото, с които беше облечен в самолета, бяха натъпкани в голямата му пазарска чанта.

Може би за пръв път виждах голите му ръце. Обикновено носеше официални ризи с дълъг ръкав със закопчани маншети.

Не знам кое ми се стори по-шокиращо — това, че беше сложил дрехите си в чанта, без да ги сгъне, или фактът, че си беше купил риза в ярки цветове с шарки, които не се застъпваха при шевовете.

Спрях се на ризата и казах каквото си мислех.

— Не мога да повярвам, че сте си купили тази риза.

— Не е ли хубава?

— Да, много е хубава — казах. — Но не е точно във вашия стил.
— На Хаваите сме. Чувствам местната атмосфера. Ти не я ли усещаш?

— Още не.

— Имаш нужда да се поотпуснеш — каза Монк. — Престани да се държиш така изнервено.

— Вие ме наричате прекалено изнервена?

— Така казва Монахът.

Обвинително присвих очи към него:

— Доктор Кроджър ли ви подучи на това? Той ли предложи да ме последвате на Хаваите?

— Не — каза Монк. — Исках да се махна по-далеч от надбягванията с плъхове.

— Вие не пътувате с метрото, не работите в офис, дори не смееете да докоснете будилник, и нямате почти никакви контакти с хора — казах. — Какво изобщо знаете за надбягванията на плъхове?

— Живея на пистата. Видях два плъха да пробягват през оградата ми снощи — каза Монк. — Или поне мисля, че видях.

— Вероятно е било катерица.

— Позната най-вече като „огромен плъх“. — Монк се усмихна на летищния служител на изхода и поднесе отворения край на кутията към него: — Искате ли малко?

— Разбира се. — Служителят се усмихна, пъкна ръка в кутията и взе една ядка. — Mahalo^[3], братле.

— Алоха. — Монк пъкна в устата си нова ядка, весело заслиза по подвижната стълбичка и се качи в самолета.

Имах ужасното чувство, че това ще бъде една много, много дълга седмица. А тогава дори не знаех за убийствата.

[1] На английски monk означава монах. — Бел.прев. ↑

[2] Хула — хавайски танц с шест основни стъпки и движения. — Бел.прев. ↑

[3] Mahalo (хавайски) — благодаря. — Бел.прев. ↑

4.

Г-Н МОНК ПРИСТИГА

Докато летяхме над Кауаи, подхождайки към летището на Лихуе, бях изненадана колко селски вид имаше островът в сравнение с Оаху. Очаквах да е много по-развит, с крайбрежие, подобно на това на Уайкики, претъпкано с високи хотели. Но не беше. Плажовете изглеждаха буквално първобитни, а хотелите бяха ниски и разположени на големи разстояния един от друг, всичките — на фона на декор от буйнозелени планински върхове, покрити с тропически гори и осеяни с водопади.

Първото, което ме порази, докато двамата с Монк вървахме през мъничкото летище, бяха всичките усмихнати лица. Не мисля, че някъде извън Дисниленд съм виждала толкова много хора да се усмихват.

На тях обаче никой не им плащаше да се преструват, че това е най-щастливото място на земята. Това определено бяха истински усмивки — усмивките на хора, които бяха почувствали, или им предстоеше да почувстват, рая. Знам го, защото на моето лице също беше изписана такава усмивка, а също и на лицето на Монк. Всъщност, никога преди не бях виждала на лицето му по-голяма усмивка. За миг се почувствах почти щастлива, че е дошъл с мен. Този момент бързо отмина, когато си спомних, че накрая лекарството му щеше да престане да действа.

Въздухът беше топъл и влажен, а през широко отворената багажна зала повяваше приятен вятрец. Със смайване видях Монк да издърпва само два куфара — същият брой, който бях свалила и аз от багажната лента.

Веднъж, когато сградата, в която живееше, беше подложена на обезпаразитяване заради нашествие на термити, се наложи той да отседне в къщата ми за няколко дни. Тогава също донесе със себе си два куфара. Освен това обаче беше наел хамали да пренесат в дома ми

мебелите и хладилника му. Научих, че за едно пътуване до Мексико си носел собствена храна и вода за цяла седмица.

— Не сте ли си взели прекалено малко багаж? — попитах.

— Просто отивам да посетя Хаваите — каза Монк. — Не се местя да живея там.

Единственото, което можех да заключа, беше, че сигурно беше взел едно от вълшебните си хапчета снощи, за да намери психически сили да направи резервацията за полета и благоразумието да опакова малко багаж; в противен случай изобщо не би предприел полета.

Занесохме куфарите си до бордюра, и веднага видях Кандис и годеника ѝ да ни чакат, застанали пред един мустанг кабриолет.

Кандис носеше потник със завързващи се на гърба връзки, къса пола на цветя, която се увиваше като препаска около кръста, и голяма сламена шапка. Изглеждаше така, сякаш току-що е излязла тичешком от океана да ни посрещне. Както и всички останали, които бяхме видели, на лицето ѝ грееше сияйна усмивка. Откакто я познавах, си беше малко пълничка и изпитваше болезнено притеснение заради теглото си. Изобщо не беше отслабнала, затова, когато я видях как небрежно разкрива толкова много от тялото си, си дадох сметка колко щастлива и самоуверена е станала. Любовта на един добър мъж може да направи това с една жена. Знам го от личен опит.

Брайън Голоуей, двайсет и няколко годишният ѝ годеник, беше облечен с широка тениска „Ред Дърт“ с широки презрамки вместо ръкави, над чифт къси моряшки панталони. Носеше опърпана сламена шапка и слънчеви очила марка „Рейбан“, които непрекъснато се хлъзгаха надолу по големия му, изгорял от слънцето нос. Това беше първата черта от външния му вид, върху която щяха да се съсредоточат, ако някога отидеше да участва в *Пълна промяна*. По лицето му се виждаше набола двудневна брада, вероятно оставена нарочно, а не от леност. Отиваше му, и Кандис вероятно му го беше казала. Беше със средно телосложение, от затлъстяването, изглежда, го дяляха само няколко бири и пакет чипс. Предполагам, че това го превръщаше в идеалната половинка за най-добрата ми приятелка.

Кандис изпищя и ние се затичахме една към друга като малки момиченца и се прегърнахме. Макар че си говорехме по телефона всяка седмица и си изпращахме имейли почти всеки ден, поне от

година не се бяхме виждали на живо. Тя работеше в рекламния бизнес в Ел Ей и не идваше в Сан Франциско много често.

Тя ме попита за полета и за Джули, а после, разбира се, за мъжа, който стоеше точно зад гърба ми.

— Мислех, че ще дойдеш сама — прошепна тя, като гледаше през рамото ми към Монк.

— И аз така мислех — прошепнах в отговор.

— В самолета ли го срещна?

— Може да се каже — отговорих, после казах високо: — Това е шефът ми Ейдриън Монк.

— Шефът ти ли? — попита Брайън, описвайки с пръсти във въздуха малки кавички. — Той винаги ли те придружава, когато излизаш в отпуск?

— Това е работен отпуск — казах. Поне това беше сега.

— Сигурен съм — каза Брайън, като ми намигна, и се ръкува с Монк. — Брайън Голоуей.

После Монк се обърна и подаде ръка на Кандис.

Двамата също се ръкуваха. Беше удивително. Никога не го бях виждала да се ръкува с някого, без да поиска дезинфекционна кърпичка веднага след това.

— Радвам се да се запознаем — обърна се Монк към нея.

— *Вие наистина* ли сте Ейдриън Монк? — попита тя в отговор, много объркана.

— Единственият и неповторим. Но можете да ми казвате Чад.

— Слушала съм толкова много за вас — каза тя, като хвърли поглед към мен. — Наистина много.

— Аз съм легенда — каза той без следа от скромност.

Исках бързо да сменя темата, затова се обърнах към Кандис:

— Няма ли да ме запознаеш с годеника ти? Или щеше да изчакаш до сватбата?

— О, Господи, какво ме е прихванало? — възкликна тя. — Брайън, това е Натали.

— Ти си късметлия. — Подадох му ръка, а вместо това той ме прегърна, като ме притисна плътно до себе си и ме целуна по бузата. Ръцете му бяха силни, тялото му беше топло, и от него лъхаше на „Копъртоун“ и „Брут“. Беше приятно усещане да бъдеш обгърната от

мускули и мъжественост, и изпитах малко тъга, когато прегръдката свърши.

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш — каза Брайън. — Мисля, че Канди нямаше да се омъжи за мен, ако ти не беше дошла да ѝ станеш шаферка.

— Тя отдавна чака този ден — казах.

— Не съм чакала *деня* — възрази Канди. — Чаках *мъжа*. И най-сетне го намерих.

Канди игриво щипна Брайън по задника.

— Поздравления за двама ви — каза Монк. — Знам, че не сте ме очаквали, затова искам да ви уверя, че не възнамерявам да ви проваля сватбата.

— Глупости — възрази Брайън. — Поканен сте, и ще се обидим, ако не присъствате. Нали така, сладкишче?

— Абсолютно, сладурче — отговори Канди. — Няма нищо по-тъжно от това, да отидеш сам на сватба. Вярвай ми, знам.

Брайън натовари куфарите в багажника и ние се натъпкахме в мустанга. Двамата с Монк се настанихме на задната седалка за пътуването до Поипу Бийч със Сладкишчето и Сладурчето. Кандис и Брайън дори още не бяха женени, а вече си бяха измислили галени имена. Щяха да бъдат страхотна двойка за компания.

По двулентовата магистрала минахме първо през Лихуе — приличаше на градче от средния Запад, което не се беше променило от седемдесетте години на двайсети век насам. Градът ме порази с абсолютно неуместния си вид наскред тропическия пейзаж. Не знам какво съм очаквала. Може би сламени колиби или нещо от този род.

Точно извън града обаче всяка прилика със селските райони на Америка изчезваше. От буйното зелено великолепие на полетата, разположени на фона на назъбените планини, на човек му спираше дъхът. Никога преди не бях виждала толкова нюанси на зеленото.

— Обожавам начина, по който мирише тук. — Монк си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. — Това е главозамайваща смесица от освежител за въздух „Синя орхидея“ от 1998-а, ароматизатор „След дъжда“ от 2001-ва, и „Глейд“, разновидност „Тропическа мъгла“ от 1998-а, със съвсем лек дъх на лизол „Летен бриз“ от 2003-а.

— Определено познавате добре различните освежители за въздух — отбеляза Брайън.

— Притежавам богата колекция — каза Монк.

Кандис ми хвърли поглед през рамо, а аз просто се усмихнах, сякаш исках да кажа: Такъв си е Монк.

— Да не сте в бизнеса с освежители на въздуха? — попита Брайън.

— Детектив съм — каза Монк.

— Имате предвид нещо като частен детектив?

— Монк, частен детектив, това съм аз. Дори си имам рекламна песничка. Искате ли да я чуете?

По дяволите, не, помислих си и бързо се обадох:

— Трябва да кажеш на господин Монк с какво си изкарваш прехраната, Брайън. Мисля, че това е очарователно занимание.

— Работя като представител по продажбите за една компания, която изработва мебели по специална поръчка за хотелски стаи, офиси на корпорации, болници, ресторантски вериги, дори затвори.

— Смяташ, че това е очарователно? — попита ме Монк.

— Не сте ли се чудили винаги кой прави тези неща? — попитах. — Освен това той пътува по цял свят.

— Слава Богу, че съществуват клетъчни телефони, иначе никога нямаше да мога да го открия — каза Кандис. — Прекара цялото лято в обзавеждане на един курорт в Австралия.

— Тя се оплакваше колко е горещо в Ел Ей — каза Брайън, като хвърли поглед към нас в огледалото за обратно виждане. — Би трябвало да се опитате да прекарате месец юли там долу. Адска жегга е.

— Удивявам се, като слушам за всички места, които Брайън е посетил и всички неща, които знае — каза Кандис. — Преживял е повече за двайсет и осем години, отколкото повечето хора за цял живот — определено повече, отколкото съм преживяла аз.

— Например? — попита Монк.

— Работил съм в ранчо за отглеждане на говеда в Тексас, бил съм доброволец с Корпуса на мира в Сомалия, работил съм безплатно като доброволец заедно с археологическа експедиция в Египет, и прекарах едно лято на риболовен траулер отвъд крайбрежието на Мейн — каза той. — Така получих този белег на крака. Едва не ми го отхапа един мерлин.

Кандис погледна възхитено съпруга си, а после премести поглед към мен.

— Не е ли чудесен?

Кимнах и се усмигнах, макар че трябваше да се зачудя защо човек, водил такъв вълнуващ живот, си бе избрал да прави кариера в мебелния бизнес.

Гранд Кахуна Поипу е курорт, построен на доста обширна площ, идеите, за чието планиране бяха взети от плантацията за отглеждане на захарна тръстика, която някога се е намирала на това място. В предлаганите от курорта удобства влизаха хотелът, шест луксозни плажни вили, наемът, за които беше от пет до десет хиляди долара на ден, стотици апартаменти, наемани на разменни начала за определено време, игрище за голф, на което можеха да се провеждат турнири, балнеоложки център от световна класа, и конферентен център.

Освен това курортът предлагаше прекрасни удобства за създаване на филми и видеозаписи, което превръщаше Гранд Кахуна Поипу, с неговата лагуна, от двете страни, на която растяха палми, и с покрития му със златист пясък плаж, в идеалния декор за безброй рекламно-информационни предавания за това, как да забогатееете бързо, и за всекидневно излъчваното телевизионно шоу на медиума Дилън Суифт, Шепот от отвъдното.

И все пак, курортът се простираше на толкова голяма площ, а пейзажът на имота беше толкова гъсто наситен с екзотични дървета, палми и хиляди различни видове цветя, че въпреки всичко успяваше да изглежда спокоен, уютен и с естествено тропически вид. Докато влизахме в алеята за коли, не изпитах усещането, че влизам в построена в стила на Лае Вегас „ваканционна дестинация“, макар че мястото определено беше именно това.

Солидно изглеждащото главно преддверие беше отворено от три страни и от него се откриваше изглед към океана; закрепени на тавана вентилатори с перки във формата на палмови листа разнасяха влажния въздух. Рецепцията беше мебелирана с кресла от ратан, украсена с морски пейзажи и покрита изцяло с коа — дърво с твърда дървесина, типично за островите.

Точно се отправях към регистратурата, когато Кандис ме спря:

— Не, не, остави Брайън да се погрижи за теб — каза тя. — Ние плащаме, нали помниш?

— Благодаря ти — казах. — Нямах представа колко се нуждая от това.

— Да произхождаш от изключително богато семейство, си има известни предимства — каза тя. — Би трябвало да го знаеш.

И двете произхождахме от богати семейства, но аз отказах да приема каквито и да било пари от родителите си — не че те ми предложиха. Кандис взе всичко, което родителите ѝ бяха готови да ѝ дадат, и още доста след това.

— Опитвам се да не мисля за това — казах. — Особено когато плащам сметките с мижавата си заплата.

— Като говорим за работата ти... — Кандис наклони глава към Монк, който тъкмо се регистрираше. — Това наистина ли е Ейдриън Монк?

— И да, и не — казах.

— Изобщо не е какъвто го описваше. Никое човешко същество не може да бъде такова. Винаги съм знаела, че сигурно преувеличаваш тези истории.

— Не съм, ще видиш — казах. — И искам да се извиня предварително.

— Знам какво всъщност става тук. Същото е, както когато бяхме тийнейджърки. Когато си падаш по някое момче, разправяш на всички колко е отвратителен и как не можеш да го понасяш, а две седмици покъсно ето ви, паркирали колата на Скайлайн Драйв, сгущени на задната седалка в комбито на родителите ти.

— Не става нищо такова, повярвай ми — казах. — Единствените взаимоотношения между нас са тези между откачен работодател и нормален служител.

— Тогава защо го покани да дойде с теб?

— Не съм. Той ме последва. Не искаше да остава сам.

— Искаш да кажеш, че не би могъл да оцелее без теб.

— Да — казах. — Точно.

— Колко романтично — каза тя.

— Не, нямах това предвид — казах, мъчейки се да изясня какво искам да кажа. — Той страда от обесивно-натрапчиво разстройство. Не е способен да се справя с предизвикателствата на всекидневния живот без моя помощ.

— Сигурна съм, че е така — ухилено каза тя.

Изпъшках раздразнено, което, изглежда, я развесели още повече. Разбирах, че този път няма да спечеля. Каквото и да кажех, щеше да

излезе погрешно, а тя се забавляваше твърде много за моя сметка.

— Не мисли, че само защото е вечерта преди сватбата ти, това ще ми попречи да те удуша.

Тя се засмя и ме прегърна. Винаги е обичала прегръдките.

— Толкова е страхотно, че си тук, че сме тук заедно, и че най-после се омъжвам.

— Не бих го пропуснала за нищо на света — казах.

Точно тогава се приближи Монк, следван от пиколо, който беше натоварил куфарите ни на една количка.

— Добри новини — каза Монк. — Между стаите ни има свързваща врата.

Кандис ми намигна.

Проверих два пъти на рецепцията и се уверих, че стаите ни са с четни номера и на четни етажи и че до тях се стига лесно по стълбите, така че на Монк да не му се налага да използва асансьора. В предизвиканото си от лекарствата състояние Монк не се интересуваше от тези подробности, но знаех, че ще се заинтересува няколко часа по-късно.

Бяхме на четвъртия етаж, стаи 462 и 464. Стаите бяха изискано обзаведени с ратанови мебели, кувертюри на цветя и вентилатори, много приличащи на онези във фоайето. Всяка стая разполагаше със собствена *lanai*, което е натруфена хавайска дума за „слънчева веранда“.

И двамата с Монк излязохме на слънчевите си веранди горе-долу по едно и също време, за да се възхитим на изгледа. Стаите ни гледаха към плажа и към невероятния басейн на Гранд Кахуна Поипу — бавно течаща река, която лъкатушеше през обгърната в тънка мъглица тропическа гора, пълна със скрити каменисти пещери, и завършваща в малък водопад, който изливаше водите си в крайбрежна сладководна лагуна. Беше претъпкано с деца и тийнейджъри.

Сред гъстите листа на тропическите растения около басейна имаше няколко „скрити“ джакузита. В едното видях двама влюбени, които се гушкаха в кипящата вода: лаптопите им, „Блекбъри“ и iPod устройствата им бяха оставени така, че да могат лесно да стигнат до тях. В друго две загорели от слънцето двойки с наднормено тегло

стояха и се пържеха като раци: всеки държеше тропическа напитка, натъпкана с парченца ананас и малки чадърчета.

Около басейна и на пясъка имаше стотици шезлонги, до един покрити с много дебели възглавнички и засенчени от чадъри, наподобяващи сламени покриви. Сигурно съществуваше щатски закон, според който романите на Джеймс Патерсън и Нора Робъртс бяха препоръчително четиво, защото като че ли всички бяха погълнати от книга на някой от тези двама автори.

Между десетките призоваващи ви да помързелувате палми от двете страни на плажа висяха хамаци — всичките бяха заети, предимно от двойки, свити на кълбо с плътно притиснати едно към друго тела. Твърдо реших да се добера до един хамак през тази седмица, дори това да означаваше да стана призори, за да го направя.

Издигнатите на пясъка плажни колибки за частно ползване се обслужваха от жени, облечени в поли и горница на бански, които сервираха напитки и храна и предлагаха плътни бели хавлиени кърпи и плюшени халати за баня на нежелаящите да се показват на слънце туристи, настанили се вътре.

Плажът представляваше покрит с пясък полумесец, който се виеше пред шестте първокласни бунгала на Кахуна Поипу, всяко с площ от по хиляда квадратни метра, всяко с частен, засенчен от палми малък плувен басейн и голяма кръгла вана. Бунгалата бяха разположени сред пищен пейзаж, осигурявайки на богатите и известните предостатъчно естествена сянка и усамотение, дори когато някой гледаше към тях отгоре. И все пак съм виждала доста голям брой не особено ясни, заснети от голямо разстояние в плаващи лодки снимки в Инкуайърър на кинозвезди без горница на бански, правещи слънчеви бани до тези частни плитки басейни.

Хвърлих поглед към Монк. Никога преди не го бях виждала да изглежда толкова доволен и отпуснат.

— Това е истински рай — казах.

Монк кимна.

— Какво ни е пречило да дойдем тук досега?

Знаех, че въпросът е реторичен, но въпреки това отговорих:

— Моето извинение са парите и липсата на възможност. Какво е вашето?

— Страх — каза той. — И вина.

Разбирах страха, но не и вината. Той видя погледа ми и отговори на въпроса, който се четеше ясно в изражението ми.

— Дватамата с Трудисе все си говорехме да дойдем тук, но изглежда, че все не намирахме време — каза Монк. — Когато тя загина, не можех да се насиля да дойда. Дълго време дори не можех да се заставя да изляза навън.

— Е, какво ви накара да промените решението си днес?

— Страхът и силните лекарства — каза Монк. — И ти.

Знаех какво има предвид, и бях трогната. Той не искаше да каже, че ме обича, или нещо чак толкова значимо. Това, което искаше да кажа, беше, че се нуждае от мен, и че щях да му липсвам, ако си отида. Но това, което имаше най-голямо значение за мен, беше признанието, че с мен се усеща в безопасност, че се чувства достатъчно удобно, за да е в състояние да поеме известни емоционални рискове, стига да съм наблизо, за да може да се облекне на мен.

Искаше да каже, че съм негова приятелка.

Погледнах часовника си.

— След час трябва да бъда на репетицията за тържествената вечеря. Вие какво ще правите?

— Ще поразузная терена; после сигурно ще отида да плувам.

Усмихнах му се:

— Вие искате да отидете да плувате?

Монк каза:

— Басейнът изглежда приятен.

— Имате ли въобще бански костюм?

— Ще си купя — каза Монк.

Това хапче е удивително, помислих си. Ако Монк го вземаше един-два пъти месечно, можеше да се справя безпроблемно с безброй дреболии, които обикновено за него са сериозни начинания — например да си купи нови чорапи, да отиде да се подстриже... И пазаруването в бакалията.

Зачудих се дали в решението на Монк да не взема хапчетата не се крие и нещо повече от факта, че с тях губеше детективските си умения.

— Аз също бих искала да поразгледам наоколо — казах. — Дайте ми една минута да се преоблека, и ще дойда с вас.

— Добре.

Върнах се в стаята си и, докато се преобличах, осъзнах, че току-що съм пропиляла първата си възможност да бъда сама. Монк беше готов да тръгне сам, а аз се бях самопоканила да го придружа. Направих го, без да мисля, и то не от безпокойство или от чувство за отговорност.

Направих го, защото сме приятели. Въпреки че може да бъде побесяващ от всеки човек на земята, ми харесваше да бъда заедно с него. Предполагам — ако поставите въпроса направо, — че именно така успях да се примирявам с всичките му странности.

Заради това, а и освен това той ми плащаше.

5.

Г-Н МОНК И МЕДИУМЪТ

На Монк му бяха нужни по-малко от пет минути да си купи бански от фирмения магазин на „Ралф Лорън“ в безистена на курорта точно след фойето. Той просто си избра чифт обикновени сини плувки от един открит щанд, провери размера, плати, и с това се свърши. Това не беше кой знае какво, за който и да е друг човек: въпреки всичко, за Монк то бе удивително постижение.

Вървейки бавно, излязохме в голяма, заобиколена от палми градина, разположена не от страната, където се намираше басейнът на хотела, а от другата. Градината гледаше към плажа и беше пълна с хора, насядали по сгъваеми бели столове. Отначало си помислих, че е някаква друга сватба, но после видях телевизионните камери и познах мъжа, застанал пред публиката. Беше Дилън Суифт, прочутият медиум, който записваше епизод от излъчваното всеки ден телевизионно шоу, за което имаше договор.

Знаех кой е, разбира се. Щях да знам, дори и да не разделяше времето си между Хаваите и Сан Франциско, където започна шмекерското си предаване по един местен телевизионен канал преди няколко години.

Всички познаваха Дилън Суифт. Книгите му, с усмихнатото му лице на корицата, можеха да се намерят във всяка книжарница, във всеки смесен магазин и супермаркет от веригата „Севън-Илевън“ в страната. Където и да отидете, Суифт ви наблюдаваше с напрегнатия си, излъчващ нещо свръхестествено, втренчен поглед, сякаш питаше дали ще посмеете да не си купите книгата му, след като сте го погледнали в очите. Беше малко зловец.

Популярността на Суифт се подпомагаше в немалка степен от факта, че изглеждаше невероятно привлекателно. Днес беше с небрежна хавайска риза с марката на Томи Бахама и светлокафяви работни панталони. Копринената му риза беше разкопчана точно толкова, че да излага на показ гърдите му без нито едно косъмче и

яките му гръдни мускули. Най-биещата на очи черта от външния му вид обаче беше брадичката му с трапчинка точно по средата, като на звезда от дневните представления, напомняща и за Кърк Дъглас, и за Дъдли Праведника. Въпросът дали брадичката му е естествена или оформена с помощта на пластичната хирургия, се обсъждаше от критиците му по-често и по-оживено от това, дали е истински медиум, или не.

— Кой е той? — попита Монк.

Пълното невежество на Монк относно американската популярна култура отдавна беше престанало да ме шокира.

— Дилън Суифт — казах. — Той говори с мъртвите и предава техните послания на обичните им хора.

— Това е невъзможно — каза Монк.

— Кажете това на милионите хора, които гледат шоуто му и купуват книгите му.

Суифт се движеше през тълпата, сякаш теглен от някаква невидима сила. Градината беше като огромна дъска с написани върху нея букви и цифри, каквито се използват в спиритическите сеанси, а той беше централната фигура.

— Долавям нещо... Някакво име. Започва с буквата „Г“... да, ясно виждам буква „Г“ — каза Суифт. Той затвори очи, наклони глава встрани и се заслуша в нещо. — „Г“ може да е някой, който седи тук, а може и да е името на някой ваш, преминал в отвъдното близък.

Един мъж рязко вдигна ръка и я размаха, като се поклащаше развълнувано на мястото си точно пред Суифт, сякаш току-що беше спечелил награда. Беше към шейсетгодишен, тантурест, дребен мъж в ярка хавайска риза и набрани къси панталони, които закопчаваше практически на гърдите си. Носеше сандали и бели тесни чорапи, които стигаха почти до възлестите му, бледи колене.

— Казвам се Гари — каза мъжът; двойната му брадичка се тресеше. — Възможно ли е посланието да е за мен?

— Да, за вас е — каза Суифт. — Някой от другата страна ми нашепва. Жена, която ви е била много близка.

— Сестра ми?

— Усещам, че името ѝ е започвало с „М“ или „Е“, или може би е съдържало и двете букви.

— Маргарет — каза Гари. — Значи говорите с Маргарет?

— Да, точно така — каза Суифт. — Починала е неотдавна.

— Преди около три години — каза Гари.

— Маргарет се е грижела за малкото си братче — каза Суифт.

— Аз бях по-големият ѝ брат — каза Гари.

— Да, но въпреки това тя се е отнасяла много закрилнически към вас, нали? Все едно сте били малкото ѝ братче. Всъщност, веднъж ви е спасила живота, нали?

Гари кимна ентузиазирано и стисна ръката на жена си. Тя много приличаше на него и беше облечена почти по същия начин.

— Когато бяхме деца, ловяхме риба на езерото и аз паднах от лодката във водата — каза Гари. — Оплетох се във въжетото на котвата и едва не се удавих.

— Да, и наистина сте щели да се удавите, но тогава тя е била до вас, за да ви помогне, и иска да знаете, че и сега все още бди над вас — каза Суифт.

Обърнах се да си вървя, но Монк стоеше като закован и слушаше. Предполагам, че любопитството беше една от онези страни на характера му, които никакво лекарство не можеше да притъпи.

— Тя много упорито се е опитвала да се свърже с вас от своята обител — каза Суифт. — Маргарет казва, че вие знаете кога. Казва, че това се е случило в онзи миг, когато сте били обзет от най-черно отчаяние. Когато са ви съобцили новината, която сте се надявали никога да не чуете.

— Имате предвид, когато ми поставиха диагноза „рак“?

Суифт кимна.

— Гласът, който сте чували в подсъзнанието си, онзи глас, който казвал: „Не ми е дошло времето да умра; Ще се боря“ — това е бил нейният глас, който ви е нашепвал. Тя е искала да знаете, че ще се оправите. И наистина се оправихте, нали?

— В пълна ремисия съм — каза Суифт. — Да, чувах я. Кажете ѝ, че я чувах. Кажете ѝ, че тя ми даде сили да се боря.

Суифт сложи ръка на рамото на Гари и го стисна насърчително.

— Маргарет знае това. И също така иска да знаете, че ви обича сега и винаги от отвъдното.

Заръкоплясках заедно с останалите хора от публиката. Суифт вдигна глава и за миг срещна погледа на Монк. Монк не извърна очи. Бях виждала това изражение на лицето му преди: това беше

изражение, което той обикновено пазеше за хора, за които твърдо възнамеряваше да докаже, че са убийци. Беше неизречено предизвикателство: *Не можеш да ме заблудиш.*

Медиумът се насочваше към Монк. Последното, което исках, беше Монк, в предизвиканото си от лекарствата състояние, да се спречка с Дилън Суифт по националната телевизия.

— Може би е добре да тръгваме, господин Монк — казах, като го хванах за ръката и го отведох.

— Този човек е измамник — заяви Монк.

— Досега никой не е успял да го докаже — казах.

— Аз бих могъл — рече Монк.

— В отпуска сте, помните ли? — казах. — Тук сте, за да си прекарате добре.

— Това би ми харесало — каза Монк, но все пак неохотно ме последва.

Погледнах през рамо и видях Суифт да ни наблюдава как си отиваме, с объркано изражение на лицето.

Би ми харесало да видя Монк как плува.

Би ми харесало да имам и няколко снимки, на които се вижда това, някакво доказателство, за да покажа на Стотълмейър и Дишър, че това наистина се е случило. Не можех да си представя Монк да влезе в басейн, претъпкан с полуголи, потни, наплескани с лосион възрастни и пицци деца с течаци носове и препълнени пикочни мехури.

Но пропуснах историческото събитие. Вместо това отидох на репетицията за тържествената сватбена вечеря на най-добрата си приятелка. Колкото и да обичам Кандис, бих предпочела да съм в басейна заедно с Монк.

Сред гостите нямаше никой от нейните роднини или от тези на Брайън, само двайсетина техни общи приятели от Ел Ей. Родителите на Кандис бяха на сафари и от тях не можеше да се иска да си направят труда да съобразят плановете си с нещо толкова незначително като сватбата на дъщеря им. Брайън беше сирак, чиито родители бяха загинали в автомобилна катастрофа, затова той нямаше нито родители, нито роднини, които да покани.

А нямаше и какво толкова да се репетира. Сватбата щеше да бъде бърза и неофициална, в специално отредената за провеждане на тържества градина утре сутринта. Единственото, което всъщност

трябваше да направя, беше да стоя до Кандис пред олтара и да не забравя да ѝ дам пръстена на Брайън.

Вечерята беше шведска маса с хавайски ястия, сервирани в разположен на лагуната ресторант на открито — на тераса, осветена от големи фенери. Бих ви разказала всичко за храната и за разговора, но бях замаяна от часовата разлика и от злоупотребата с тропическите напитки, и към десет се отправих към леглото. Обадих се на Джули да ѝ съобщя, че съм пристигнала благополучно, помолих мама да не разглезва непоправимо дъщеря ми, и заспах.

В седем сутринта ме събуди хленчене. Не, приличаше повече на скимтене, и се чуваше от стаята на Монк.

Неохотно и с усилие се измъкнах от леглото, навлякох един халат за баня и, тътрейки крака, се приближих до вратата между стаите ни. Притиснах ухо към вратата.

— Господин Монк? — попитах. — Вие ли сте?

— Не съм сигурен — каза той. — От разсъмване насам си задавам същия въпрос.

Пробвах дръжката. Вратата беше отключена.

Влязох и открих Монк застанал в ъгъла, с гръб към стената. Носеше обичайния си костюм, колосаната му бяла риза беше плътно закопчана догоре. Леглото беше оправено, макар че кувертюрата беше свалена, сгъната и сложена отвън на верандата. Пъстрата хавайска риза и банските гащета, които беше носил вчера, бяха сгънати и сложени в кошчето за боклук.

— Какво е станало? — попитах.

— Събудих се в леглото — каза Монк. — Под тази кувертюра.

Той наклони глава и посочи към кувертюрата, сякаш тя беше някакво диво животно.

— Знаеш ли колко хора са седели върху тази кувертюра? — попита Монк. — Седалките на тоалетните чинии в обществените тоалетни са по-хигиенични и чисти от нея, а аз *спах, покрит с нея*.

Монк потръпна от глава до пети, после поклати глава. Протегна ръка към мен.

— Мокра кърпичка — каза.

— Съжалявам, нямам в себе си никакви. Още не съм успяла да купя.

— И аз не сложих в багажа никакви — каза той. — Можеш ли да повярваш? Да не съм бил полудял?

— Всъщност, бяхте доста нормален — казах. — Тоест, в сравнение с останалите хора.

— Това е като с доктор Джекил и господин Хайд — каза Монк. — Или Брус Банър и онзи Хълк.

— Не помните какво сте правили вчера, така ли?

— По-лошо — рече той. — Спомням си всичко.

Той се присви, сякаш от болка, и мен също ме заболя заради него.

— Трябва да изхвърлите всичко това от ума си, иначе ще бъдете неспособен да продължите — казах. — Предлагам да вземете още едно хапче и да хванете следващия полет за вкъщи.

— Оставам — каза Монк.

— Защо?

— Защото ще полудея сам вкъщи — каза Монк. — Не ме бива много да се справям сам. Освен това имам нужда да изпусна парата и да си отдъхна.

— Вчера не направихте ли именно това?

От тази мисъл той се сви и потръпна с цялото си тяло, както само той умееше.

— Съжалявам, господин Монк. Това беше нечестно от моя страна.

Монк прие извинението ми с леко кимване.

— Ако наистина искаш да си тръгна, ще го направя.

Без малко да отговоря положително: после обаче осъзнах, че ако го направех, щях да се почувствам още по-виновна, отколкото се бях почувствала заради това, че го зарязах в Сан Франциско.

— Ако възнамерявате да останете, трябва да се разберем. Трябва да се държите по най-добрия възможен начин.

— Ще бъда направо незабележим, като се изключи фактът, че ще съм с теб през цялото време. Повече или по-малко. Честно казано, повече.

— Точно така, затова тази седмица не ми се брои за отпуска. Това е работа. Все още имам на разположение всичките дни от

отпуската си.

— Нямах нито ден отпуска.

— За това ще се разправяме друг път — казах — Тук съм, за да си откъсна.

— Аз също. Добре е да се заемеш с прибирането на багажа.

— Прибиране на багажа ли? За какво?

— За да се преместим в нови стаи — каза Монк. — Не мога да остана в тази.

— Защо не?

Погледът му се плъзна по бюрото. Видях три пощенски плика и четири листа с логото на хотела. Потиснах една усмивка. По някакъв странен начин изпитах облекчение да видя отново стария Монк, такъв, какъвто го познавах.

— Разбирам — казах.

Приближих се до бюрото, скъсах единия лист наполовина, и пуснах парчетата в кошчето за боклук.

— Проблемът е решен — казах.

Обадих се на камериерките да дойдат да изпразнят кошчето за боклук на Монк и да отнесат кувертюрата от леглото му, преди да я е подпалил. След това се обадих на портиера да разбере дали някъде на острова може да се намерят бутилирана вода „Сиера Спрингс“, единствената вода, която Монк пиеше, и дезинфекционни мокри кърпички „Ует Уанс“ — единствените мокри кърпички, на които Монк имаше доверие.

Господ беше на моя страна. Хотелът разполагаше с изобилен запас от вода „Сиера Спрингс“, а в сувенирния магазин продаваха кърпички „Ует Уанс“. Кризата се размина. Помолих ги да запишат по един кашон с всеки от двата артикула на сметката на господин Монк и да ги качат веднага в стаята му.

Помолих ги също и да донесат една купичка от зърнената закуска „Чекс“ (той обожава тези малки квадратчета) за него и едно блюдо с палачинки с макадамия, пресен ананас и горещо кафе за мен.

Взех си душ, облякох рокля с гол гръб и се срещнах с Монк на верандата на стаята му, за да закусим. Той още беше с ризата, сакото, памучните панталони и мокасините си, въпреки влагата и горещината.

— Не се ли чувствате неудобно във всички тези дрехи? — попитах.

Той ме изгледа.

— Не.

— Добре, но ще бъдете твърде много облечен за сватбата — казах. — В неофициален хавайски стил е.

— Мога да бъда в неофициален хавайски стил. — Той влезе в стаята си, свали си сакото, закачи го в дрешника и излезе отново на верандата. — Готово.

Задушавах се само като го гледах.

— Какво ще кажете да си разкопчаете яката и да си навие ръкавите?

— Може би трябва да направя цял стриптийз, както съм започнал — каза Монк. А после го осени нова мисъл. — Я чакай. Това да не е нудистка сватба?

— Не, разбира се, че не.

Той въздъхна с облекчение и заканително размаха пръст към мен:

— За малко да ме заблудиш.

— Тук сме, за да се забавляваме, нали?

— Не по този начин — каза той.

6. Г-Н МОНК РАЗКРИВА ТАЙНАТА

Сватбената церемония се състоя на уединената градинска веранда на хотела, която бе обградена от разцъфнали, подредени във формата на слънце с лъчи, тропически цветя — бели орхидеи, алени бугенвиллии, жълти грамофончета, огненочервен антуриум, златни камбанки, и райски птици. Тези цветя се допълваха от зашеметяващи букети, приготвени за венчавката и поставени навсякъде из градината. Дори самите гости бяха окичени с цветя. Всички гости, с изключение на Монк, носеха венци от плумерия и хавайски дрехи с флорални мотиви.

Хавайски оркестър изпя *Сякаш чаках цяла вечност*, която за островите беше онова, което е за вътрешността на континента *Сватбената песен на Питър, Пол и Мери*. Но музиката едва ли беше необходима. Напевното чуруликане на островните птици и естественият ритъм на вълните си бяха достатъчна музика.

Кандис и Брайън застанаха с лице към хавайския свещеник пред обраслата с трева сцена, където вечер танцьорите на хула изнасяха своето представление по време на празниците.

Кандис носеше бяло булчинско *holoku*^[1], дълга, плътно прилепнала към тялото ефирна дреха, наречена *tu'uti'u*, а на главата си имаше венец, наречен *haku*, от клонки бели орхидеи, момини сълзи и рози. Сияеше от щастие. Очите ми се напълниха със сълзи.

Брайън стоеше до нея, облечен в бяла риза с лек флорален мотив, бели ленени панталони и мъжки венец от зелени листа, окачен на врата.

Свещеникът, набит трийсетинагодишен хаваец, също облечен с хавайска риза, извърши хавайската брачна благословия, която включваше много думи на хавайски и размяна на сложно изплетени венци. С крайчеца на окото си виждах как Монк пристъпва нервно. Молех се да не реши да скочи и да прекъсне венчавката, за да промени

нещо в подредбата на цветята, което не отговаряше на неговите критерии.

Свещеникът започна да говори на английски, и отново прикова вниманието ми.

— Ако някой от тук присъстващите знае причина, поради която тази двойка не бива да бъде свързана в свещен брачен съюз, нека проговори сега или да запази мълчание завинаги.

Чух Монк да се прокашля. Обърнах се и го погледнах. Същото направиха и всички останали.

Той вдигна ръка.

— Да? — попита свещеникът.

Монк се огледа.

— На мен ли говорите?

— Да, на вас — каза свещеникът. — Имате ли да кажете нещо?

Монк се изправи и наклони глава към Брайън, чието лице беше изопнато от гняв.

— Той не е на двацет и осем години — заяви Монк.

— Да, на двацет и осем съм — каза Брайън.

— На рамото си имате белег от ваксина против едра шарка. В Съединените щати престанаха да правят тези ваксини през хиляда деветстотин седемдесет и втора година.

— На мен ми я поставиха по-късно, преди да замина за Сомалия с Корпуса на мира — каза Брайън. — Сега може ли да продължим с венчавката?

Кандис ме изгледа гневно. Пламнах от смущение. Аз бях виновна за всичко това, и се почувствах ужасно.

— Има и още нещо — започна Монк.

Ако погледите можеха да убиват, Монк щеше да бъде екзекутиран от наказателен взвод. Всички в градината бяха вперили гневни погледи в него.

— Морската пехота взе участие в омиротворителна мисия в Сомалия през хиляда деветстотин деветдесет и втора — каза Монк, — но Корпусът на мира не е бил там от хиляда деветстотин и седемдесета.

— Не официално — каза Брайън. — Това беше тайна операция.

Кандис погледна скептично Брайън:

— Корпусът на мира провежда тайни операции?

— Опазването на мира е опасно занимание, миличка. Вижте, какво общо има каквото и да било от това с повода, по който сме се събрали тук днес? Ние се женим, нали? Обичаме се и искаме да прекараме остатъка от живота си заедно. Това е истински важното.

Кандис се усмихна и кимна, като взе ръцете му в своите.

— Да, разбира се. — Тя се обърна към свещеника. — Да продължаваме.

— Рибата мерлин няма зъби — каза Монк.

Свещеникът вдигна очи, явно раздразнен. Всички останали също бяха обзети от раздразнение.

— Моля?

— Брайън каза, че бил ухапан по крака от един мерлин, докато служел в екипажа на риболовен траулер. Но рибата мерлин няма зъби и се лови само за забавление, а не с търговска цел.

— Може да е било риба тон, не знам. Беше едра риба и имаше зъби. Има ли значение от какъв вид е била? — попита Брайън. — Какъв ви е проблемът? Да нямате нещо против Кандис, или нещо от този род?

— Имам нещо против патологичните лъжци — каза Монк. — Казахте, че сте прекарвали лятото в Австралия и че през юли е било адски горещо. На юг от Екватора обаче сезоните са обратни. Там долу през юли всъщност е средата на зимата.

— В Австралия е топло през цялата година — каза Брайън.

— Не мисля, че изобщо сте били там — каза Монк. — Мисля, че сте лъгали, за да прикриете факта, че всъщност сте били със съпругата си.

Кандис се втренчи в Брайън:

— *Съпругата* ти?!

— Не съм женен — каза Брайън, след това се обърна към Монк. — Опитвам се да се оженя, но вие непрекъснато ми пречите.

— Много сте внимавали на пръста ви да не остане бяла следа от венчалната халка, но имате лек мазол там, където безименният пръст на лявата ви ръка се свързва с дланта — каза Монк. — Нужни са години, за да се образува мазол от лекото триене на пръстен в кожата. Затова бих предположил, че сте женен от поне пет години.

Кандис сграбчи лявата ръка на Брайън и прокара пръсти по дланта му. Лицето ѝ почервения.

— О, Боже мой. Той е прав. Ти *наистина* си женен.

Шокираните гости ахнаха. Вероятно и аз също съм ахнала вътрешно. Бях виждала Монк да прави тези удивителни умозаклучения преди, но никога в подобна ситуация, никога извън конкретната обстановка на мястото, където се водеше дадено разследване.

Кандис се отдръпна от Брайън, като залиташе леко.

— Кой си ти?

Брайън пристъпваше нервно от крак на крак. Беше разкрит, и го знаеше.

— Мъжът, който те обича — каза той. — Любовта ми е толкова силна, че не исках да позволя бракът с друга жена да ми попречи да те имам в живота си.

— Има ли поне едно-едничко нещо от това, което ми разказа за себе си, което да не е лъжа?

— Наистина съм в мебелния бизнес — каза той.

Кандис го зашлеви през лицето. Плесницата прозвуча силно като пушечен изстрел.

— Не искам да те виждам никога повече — каза Кандис. Гласът ѝ трепереше. Тя рязко смъкна хавайския венец от главата си, хвърли го в лицето на Брайън и се отдалечи с отсечени крачки. Понечих да я последвам, но тя ме отпрати с махване на ръка.

Обърнах се отново към Брайън:

— Как можа?

— Как можех да не го направя? Тя е невероятна — каза Брайън, и сега се разплака. — Обичам я.

— Ами жена ти? — попитах.

— Обичам и нея — каза той. — Прокълнат съм с безгранични възможности за обич.

— Смятахте да разделяте времето си между тях двете — каза Монк — и да приписвате отсъствията си на деловите пътувания.

— Те никога не биваше да узнаят една за друга — каза Брайън. — Щях да направя Кандис много щастлива.

— Къде живее съпругата ви? — попита Монк.

— В Съмит, Ню Джърси — каза Брайън. — С децата.

Пътека с растящи от двете ѝ страни палми лъкатушеше през курорта и покрай плажа. Намерих Монк да стои на пътеката пред хотела, наблюдавайки как туристите се плискат във вълните.

Той стоеше там със закопчаната си догоре риза с дълъг ръкав, сивите си памучни работни панталони и кафявите мокасини, докато всички около него бяха по бански, по тениски и къси панталони или с пъстри хавайски дрехи. В него имаше нещо меланхолно и напомнящо за Чарли Чаплин, изглеждаше толкова откъснат от заобикалящия го свят.

Зад него виждах лазурното море и кипящата бяла пяна и всички хора във водата, които се забавляваха, като се движеха по гърди и корем върху гребена на вълните без сърфове, плуваха, или просто се оставяха да ги блъскат вълните. Изглеждаше толкова подканващо, особено след като бях прекарала цял час със съкрушената си приятелка. Искаше ми се да притичам право покрай Монк, да се хвърля във вълните и да забравя всичките си неприятности.

Но не го направих. Като повечето хора, аз съм по-безгрижна във фантазиите си, отколкото в истинския си живот. Зачудих се за миг дали и с Монк не беше същото. Дали понякога импулсивно му се приискваше да си навие ръкавите? Да си събуе мокасините и да тръгне бос по горещия пясък?

Монк погледна отново към мен и после поклати глава:

— Невероятно, нали? Как могат хората да правят това?

Кимнах в знак на съгласие. Не се бяхме виждали, откакто напуснах провалената сватба, за да утешавам Кандис, затова не бяхме имали възможност да поговорим по въпроса.

— Не разбирам как човек може да твърди, че обича някого, а после да го измами така сериозно.

— О, това ми е ясно. — Монк тръгна бавно по крайбрежната пътека към частните бунгала. — Това, което ми се струва нелогично и безсмислено, е плуването в океана.

— Навън е горещо, на плажа сме, а водата е топла и примамлива — казах. — Това правят хората на Хаваите.

— Не знаят ли, че хиляди създания живеят, хранят се и се изпразват във водата?

— Изпразват се?

— Рибите нямат вътрешна канализация — каза Монк. — Те плуват наоколо в собствените си изпражнения. А когато пускаме водата в тоалетните си и пускаме нещо в канала, къде мислиш, че отива то? Тук навън.

Когато изложи нещата по този начин, дори аз размислих по въпроса за плуването. Към нас се зададоха две жени по доста изрязани бански костюми. Монк сведе поглед към краката си, докато те отминаха.

— Как е приятелката ти? — попита Монк, без да вдига поглед от краката си.

— Замина — казах. — Опакова си чантите и отиде право на летището.

— Защо го е направила?

— Тя е наранена, ядосана и унижена, господин Монк. Чувства се като пълна глупачка. Можехте да ѝ спестите смущението, ако преди церемонията ми бяхте казали, че Брайън е измамник.

Монк отново вдигна глава и стреснато видя, че към нас идват три жени в бански костюми. Вместо да сведе поглед, той се загледа над главите им.

— Осъзнах го едва когато вече седях там — каза Монк, с вдигнати към небето очи.

— Но той ви разказа всичко това вчера.

— Чух какво каза, но в промененото състояние на ума, в което се намирах, не осъзнах значението. Точно затова човек трябва да каже „не“ на наркотиците — каза Монк, като хвърли поглед към мен, след като жените отминаха. — Ядосана ли си ми?

Хем бях, хем не бях.

— Ще ми се да бяхте намерили начин да разобличите Брайън, без да унижите Кандис пред всичките ѝ приятели. Но я спасихте от извършването на ужасна грешка, и съм ви благодарна за това. Може би някой ден тя също ще ви бъде благодарна.

Приближихме се до едно разклонение на пътеката. Към нас вървяха две двойки. Жените бяха по долница на бански и мокри тениски, а мъжете — по бански. Преди да успеем да се разминем, Монк ме дръпна силно върху другата пътека, сякаш ме спасяваше да не ме прегази някой камион.

— Означава ли това, че се връщаме в Сан Франциско? — попита нетърпеливо той.

— Няма да ми върнат обратно парите, ако отменя резервациите и не използвам самолетните билети, затова Кандис каза, че мога и да остана и да се забавлявам. Вие спокойно можете да си вървите, ако искате.

Монк спря и вдигна глава, загледан в нещо. Не съм сигурна дали изобщо чу онова, което казах.

Проследих погледа му. Бяхме спрели пред уединените бунгала, които бяха засенчени от лениво надвиснали палми и защитени от любопитни погледи чрез стена от зеленина и цветя. Пътеката, на която стояхме, се връзваше между две от бунгалата и свършваше в малка задънена алея, на която видях черен ван с обозначение *Медицински експерт* и две полицейски коли.

О, по дяволите, помислих си.

— Чудя се какво става — каза Монк.

— Не е наша работа — казах.

— Някой е мъртъв.

— Непрекъснато умират хора. Това не означава, че е убийство.

— Но би могло да е. — Монк скочи, като се опитваше да надникне над живия плет от бугенвиллии, хибискус и хеликония в задния двор на едно от бунгалата.

— Дори и така да е, какво от това? — попитах. — Ние сме в отпуск.

— Когато пристигнахме, ти каза на Кандис, че това е работен отпуск. — Монк пресече пред мен и отиде до отсрещния жив плет.

— Излъгах — казах.

— И въпреки това не проумяваш как може хората да мамят тези, които обичат? — Монк подскочи няколко пъти. — Това е мястото.

Той приклепна и разтвори живия плет, за да надникне в двора. Наведох се до него и погледнах над рамото му.

От другата страна на живия плет беше голямата кръгла вана, чиято струя се раздвояваше като на фонтан и водата се изливаше над ръба и се плискаше надолу по няколко големи вулканични камъка, стичайки се в плиткия басейн с дъно от черни камъчета.

Мъртвата жена се носеше по гръб в кръглата вана. Очите ѝ бяха широко отворени, а кожата ѝ бе неестествено бяла. Устните ѝ бяха

разтегнати в скована озъбена гримаса, а червената ѝ коса — разперена ветрилообразно във водата като афро перука. Изглеждаше като нелепа пародия на цирков клоун.

Сигурно беше минала шейсетте. Носеше цял бански костюм, от онези с подсилен с банели сутиен, за да задържи огромна, увиснала гръд, и удължено като поличка долнище, за да скрива задника ѝ. В мига, щом една жена облече някое от тези неща, тя се превръща в една от огромните като слоници балерини от *Фантазия*. Би трябвало да зашиват от вътрешната страна на тези бански костюми предупредителен етикет.

Двама хавайски служители от моргата в бели униформи с къс ръкав вдигнаха трупа, извадиха го от ваната и го положиха върху чувал за пренасяне на трупове във вътрешния двор.

Полицейски фотограф направи снимки на мъртвата жена и на един изцапан с кръв кокосов орех във вътрешния двор, недалече от палмата, която хвърляше сянката си над голямата вана.

На няколко метра по-нататък имаше шезлонг с постлано върху дебелината възглавница бяло одеяло. На масичката за кафе до шезлонга видях гръбчето на роман от Джон Гришам с твърди корици, чаша вода и голяма сламена шапка с провиснала периферия.

Униформен полицаи наблюдаваше всичко изпод сянката на плажен чадър във вътрешния двор, а потта мокреше ризата му с къси ръкави.

— Ей! Я да ни праи'ш тъй, братле — рязко проговори някой зад нас.

Когато вдигнахме поглед, видяхме на пътеката да стои едър, трийсетинагодишен хаваец, с ръце на хълбоците точно над пистолета и закачената на колана му полицейска значка. Носеше къси панталони, джапанки и хавайска риза с изрисуван на нея прекрасен, гледан от самолет пейзаж, изобразяващ тропическо островче. Около очите му имаше мрежа от ситни бръчици, от онези, които наричат „линии на смеха“, а пълните му закръглени бузи ме навеждаха на мисълта, че намира в живота повече радост, отколкото тъга. В този момент обаче не изглеждаше много щастлив. Изглеждаше направо съкрушен.

— Вие ли сте детективът, който отговаря за това разследване? — попита Монк, изправяйки се на крака.

— Право го рече, братле. Лейтенант Бен Кеалоха, от полицията на Кауаи. К'ва ви е грижата?

— Нямам представа какво казахте току-що. Аз съм американец от Америка. Казвам се Ейдриън Монк, а това е асистентката ми Натали Тийгър.

— От 'къв зор си вретете гагата в тая дупка?

Монк се обърна към мен:

— Мисля, че ще ни трябва преводач.

Разбихах детектива. Той говореше на силен местен диалект, който не е много различен от начина, по който говорят калифорнийските сърфисти. Аз не карам сърф, но съм израснала в Монтерей и съм излизала на срещи с доста от тях. Те говореха на хавайски диалект, защото така правеха техните кумири, хавайските сърфисти.

— Това е лейтенант Бен Кеалоха. Той иска да знае защо надничаме из храстите. — Обърнах се към Кеалоха и му отпратих най-дружелюбната си усмивка. — Господин Монк е детектив, консултант към полицията на Сан Франциско. Просто се беше поддал на малко професионално любопитство. Имате ли нещо против да ни кажете какво се е случило?

— Че да ви кажа. Бялата дъртофелница влязла в басейна. Тогаз онзи ми ти кокосов орех се откъснал от палмата — много плодове имало по нея — и като паднал, треснал по главътъ онази жена. И тя веднага потънала в басейна, ей тъй — каза той. — Толкоз яко я тупнал. Бум.

Никога преди не бях чувала някой да говори толкова бързо на този диалект и ни най-малко не се чувствах улеснена от факта, че той вмъкваше в речта си хавайски думи, но все пак схванах основното. Обърнах се към Монк:

— Казва, че е нещастен случай. Възрастната жена седяла във ваната, един кокосов орех от палмата тупнал на главата ѝ, зашеметил я и тя се удавила. — Обърнах се отново към Кеалоха. — Ама че неприятно. Такъв лош късмет. Докато сме тук, никога няма да седна под палма. Сега ще тръгваме, ако не възразявате. *Mahalo*.

Понечих да тръгна, но Монк не помръдна. Просто поклати глава:

— Не е станало така.

В този миг се изпари цялата ми радост, че ще прекарам седмица на Хаваите — защото знаех какви ще бъдат следващите думи на Монк и какво означаваше това за мен. Безмълвно оформих думите с устни, докато той ги изговаряше.

— Тази жена е била убита — каза Монк.

— Покажете ми как го измъдрихте туй, а? — попита Кеалоха, като ни направи знак да го последваме.

Монк тръгна нетърпеливо с него: на лицето му имаше усмивка. Едва ли можеше да бъде по-щастлив от това, че се беше натъкнал на труп още в първия ден от почивката си на Хаваите. Аз гледах по различен начин на случилото се. Виждах в него доказателство, че съм прокълната.

[1] holoku — свободно падаща дреха без шевове, с платка и обикновено с шлейф. — Бел.прев. ↑

7.

Г-Н МОНК И КОКОСОВИЯТ ОРЕХ

Кеалоха отвори портата и ни въведе в страничния двор; джапанките му шляпаха и се удряха в петите му. Подминахме две еднакви климатични инсталации и редица метални кофи за боклук, от които вонеше на развалена храна. Заобиколихме една палма, настъпихме няколко съборени от вятъра кокосови орехи, и влязохме в задния двор зад шезлонга.

За пръв път успях да огледам добре удобствата, които човек можеше да си осигури за по пет хиляди долара на нощ. Просторната всекидневна и пригодената за приготвяне на изтънчени ястия кухня на бунгалото бяха изцяло отворени към вътрешния двор, благодарение на междинни плъзгащи се стъклени врати, които изчезваха от страни в стените. Навсякъде из къщата и във вътрешния двор бяха подредени луксозни мебели от ратан, превръщайки всичко в безкрайно открито пространство.

Монк погледна назад в посоката, от която бяхме влезли, наведе се на една страна, после на другата, след това се приближи до шезлонга. Хвърли поглед към книгата с твърди корици върху масичката и към сламената шапка, после се приближи до тялото.

Приклезна до жената, подуши я и разгледа слуховите апаратчета с телесен цвят във всяко от ушите ѝ.

Монк протегна ръце, подобно на филмов режисьор, определящ сцената, която иска да хване в кадър, съсредоточавайки се върху кокосовия орех, преди вниманието му да бъде отвлечено от три декоративни вулканични камъка в градинката, които той внимателно преподреди по големина, като започна от най-големия.

Кеалоха наблюдаваше развеселено Монк. Същото правеха и двамата съдебни лекари и униформеният полицаи.

— Ама той насериозно ли го прави? — попита ме Кеалоха.

Кимнах:

— Това е неговият начин на действие.

Доволен от начина, по който беше подредил камъните, Монк се обърна към Кеалоха:

— Умряла е преди два часа, ако се съди по кожата и степента на вкочаняване, макар че е трудно да се определи, тъй като е била потопена в гореща вода и изложена на жаркото слънце. Как се казва?

— Хелън Грубър — каза Кеалоха.

— Преди колко време са отседнали тук тя и съпругът ѝ?

Без малко не попитах Монк откъде знае, че е омъжена, но после забелязах венчалния пръстен с диамант на пръста ѝ. Не знам как не го бях забелязала преди. Диамантът беше голям колкото детско топче за игра.

Кеалоха сви рамене:

— Някъде преди седмица.

— Седмица? — Монк завъртя глава, затвори едното си око и простря ръка над ваната, с дланта нагоре. — Къде е съпругът ѝ?

Кеалоха сви рамене:

— Търсим.

Монк се намръщи, изправи се и се приближи към нас.

— Била е ударена по главата с кокосов орех и удавена — каза Монк.

— И аз тъй викам — каза Кеалоха.

— Но не е било нещастен случай — каза Монк. — Цялата постановка е била нагласена заради вас. Тя дори не е била във ваната, когато са я убили.

Монк посочи с глава към палмата в страничния двор.

— Кокосовият орех е паднал от онова дърво, а не от това до ваната. Вижда се вдлъбнатината в пръстта, където е лежал кокосовият орех, преди убиецът да го вдигне. Освен това върху кокосовия орех има мокро петно там, където се е опирал във влажната земя.

Кеалоха приклепна до мен и огледа мястото, където според Монк се беше намирал кокосовият орех, след това махна на полицейския фотограф да се приближи.

— Аикане, направи няколко снимки на ей т'ва. Е, и какво?

— Убиецът е влязъл през същия вход, откъдето влязохме и ние, взел е кокосовия орех и се е промъкнал зад гърба ѝ в къщата — каза Монк.

— В къщата? — попита Кеалоха и се изправи. — Туй как го измъдрихте?

— Не си е сложила никакъв лосион против слънце. Книгата върху шезлонга е издание с едър шрифт, следователно тя очевидно се нуждае от очила за четене. Така че, къде са те? Убиецът е нагласил целия този реквизит, и го е направил припряно. Кой я е намерил?

— Камериерките — каза Кеалоха.

— Кога?

— Преди около час.

Монк погледна нагоре към слънцето и присви очи, погледна отново към ваната, след това влезе в къщата. Последвахме го. Бунгалото беше с преход между стаите: от кухнята се влизаше в дневната, а от дневната се излизаше във вътрешния двор. Само спалните имаха врати. Високите тавани бяха с оголени греди. Окачените върху тях вентилатори се въртяха силно в безплодно усилие да завъртят прохладния, идващ от климатични инсталации въздух и да го разпределят в пространството, преди да излезе навън.

Монк взе една салфетка от мраморния плот в кухнята и отвори хладилника. Беше празен. Той отвори няколко от бюфетите, които бяха пълни с чинии, тенджери и тигани, които изглеждаха така, сякаш никога не са били използвани. Наведе се към мивката и погледна в сифона.

— Била е убита тук — каза Монк.

— Т'ва как го разбрахте?

— Жертвата има лека хоризонтално разположена синина точно под ключицата — каза Монк. — Като се ръководим от ръста ѝ, точно там би трябвало да се е ударила в плота, когато е паднала напред.

— Възможно е да грешите — каза Кеалоха, смаян. Толкова смаян, всъщност, че говореше почти перфектен английски.

Монк поклати глава:

— Не е възможно.

Кеалоха ме погледна.

Кимнах:

— Щом господин Монк казва, че това е убийство, значи е. Питайте капитан Лелънд Стотълмейър от Полицейското управление на Сан Франциско: той ще ви каже същото.

— Знам, че подобен нещастен случай може и да ви се струва странен, но такава е природата на живота на острова. Такива неща стават непрекъснато тук — каза Кеалоха. — А убийства — не.

— Е, сега стават — каза Монк.

Кеалоха въздъхна, извади от задния си джоб бележник и надраска нещо на един лист. Приблужи се до униформения полицаи.

— Кимо, повикай още полицаи. Това е местопрестъпление: искам да бъде охранявано, докато криминалистите успеят да дойдат, става ли? Намери доктор Аки: кажи му, че имаме един труп, дето трябва да се разреже.

— Той е на риба днес, братле — каза полицаят.

— Амчи тогаз се обади на онези от бреговата охрана и им кажи да го доведат, ясно? — Кеалоха откъсна листа от бележника си и го даде на полицая. — Това е телефонът там.

Полицаят излезе навън да се обади. Монк сгъна салфетката, която използваше, и я прибра в джоба си.

— Излязохте от ролята си — каза Монк.

— Имате предвид местния диалект? — попита Кеалоха. — Хората от другите щати обичат хавайците да се държат по хавайски, затова си играя ролята. Добре е за туризма и успява да разкара хората, с които така или иначе не искам да разговарям.

Погледнах Монк:

— Защо не кажете на лейтенант Кеалоха кой е убил госпожа Грубър, и да си вървим. Обяд е, а днес наистина ми се иска да отида на плажа, да поплувам и да опитам една от онези тропически напитки, натъпкани с късчета плодове и малки чадърчета.

— Все още не знам кой я е убил.

— *Все още ли?* — възкликна Кеалоха.

— Но ще открия — каза Монк. — Работя по случая.

Страхувах се от това, макар че той само потвърждаваше онова, в чиято вярност се бях убедила в мига, когато надникна през живия плет. Монк нямаше да се успокои, докато убийството не бъде разкрито. В по-общ план това означаваше, че същото важи и за мен.

Ама че почивка, а?

— Хайде да грабнем по една чиния и да обсъдим тая история. Ще ви разкажа всичко, което знам за мъртвата дама — каза Кеалоха.

— Чиния ли? — попита Монк.

— Обяд — каза Кеалоха и бързо излезе от къщата.

Наблъскахме се в колата на Кеалоха, марка „Краун Виктория“, стандартното превозно средство, използвано от ченгетата навсякъде, и той ни откара на три километра навътре в сушата до Колоа и до онова, което бе останало от първото възникнало като плантация за захарна тръстика градче на островите. По пътя ни разказа, че Хелън Грубър дошла от Кливлънд, където покойният ѝ първи съпруг натрупал състояние в бизнеса с производство на паважни настилки. Неотдавна се омъжила за Ланс Воон, който бил неин личен треньор и бил с трийсетина години по-млад от нея.

Браво на нея, помислих си. Щом богатите мъже могат да имат втори съпруги, защо богатите вдовици да не могат да си имат млади интимни приятели?

От едната страна на Колоа Роуд се редяха витрини на дървени магазинчета в стил от времето на първите заселници; от другата се намираха останките на старата работилница за производство на захар. Магазинчетата изглеждаха така, сякаш не са се променили особено от трийсетте години на деветнайсети век насам, само дето сега в тях продаваха на туристите фунийки сладолед по осем долара едната и тениски по шейсет долара, вместо тропически ядливи растения и семена за посев на земеделците.

Паркирахме пред стара барака в далечния край на пътя, на края на насаждение, обрасло с високи плевели и занемарена захарна тръстика. Отпред имаше лющещ се табела, която оповестяваше, че мястото се нарича „Грил-ресторантът на Коуки“. Ресторантът имаше разнебитена веранда, покрити с щори прозорци и ръждив покрив от гофриран метал, покрит със зелен мъх.

Излязохме, подплашвайки няколко петела, които потърсиха убежище под верандата и започнаха да издават недоволни звуци, гледайки към нас. Монк се втренчи в тях, сякаш бяха алигатори.

— Какво е това място? — попита той.

Кеалоха се изкачи на верандата.

— Тази къща е служила като лагер за работниците в плантацията за захарна тръстика. Не се е променила много, нали?

— Би трябвало да бъде определена за събаряне — каза Монк. —
Защо сме тук?

— Заради страхотната кухня — каза Кеалоха, като отвори паянтовата врата и ни въведе вътре. — Най-доброто място в Кауаи, където се сервира комбиниран обяд.

Монк се обърна към мен, пребледнял като платно.

— Мокра кърпичка.

Бръкнах в чантата си и му подадох една, докато влизахме.

В тясната барака все още се усещаше атмосфера, напомняща по-скоро дом, отколкото ресторант, макар че миризмата на пържена храна и риба беше навсякъде. Белите стени бяха олющени и пожълтели от старост, а подовете от твърдо дърво скърцаха под краката ни при всяка стъпка.

Вътре имаше само четири маси, всяка с покривка на червени и бели квадрати. Столовете с облегалки от дървени пръчки бяха в избелял червен цвят и излъскани от дългогодишна употреба.

Единствените други клиенти бяха двама престарели хавайци в пъстри ризи, които висяха върху костеливите им тела като на закачалки, кожата им беше тъмна и набръчкана, сякаш от телата им беше изстискана и последната капчица влага. Седяха на маса за трима, играеха карти и смучеха кока-кола.

Менюто беше написано с тебешир върху черна дъска, закачена до открития вход, от който се влизаше в кухнята, където стара жена в тиити и домакинска престилка, с изпъната назад и стегната в кок сива коса, надзираваше други три, облечени в подобни дрехи, но по-млади жени, които работеха на грила. Менюто включваше само три предложения: „ОБЯД ОТ КОМБИНИРАНИ БЛЮДА — 5 ДОЛАРА. НАПИТКА — 1 ДОЛАР. ПАРЧЕ ПАЙ — 2 ДОЛАРА“.

В далечния ъгъл на трапезарията подобно на фенер висеше мухоловка, която издаваше пукащ звук на всеки няколко секунди, щом поредното летящо насекомо влетеше в електрическата мрежа. Телената ѝ скара беше почерняла от обгорени насекоми и откъснати крила. Всеки път щом мухоловката щракнеше, Монк трепваше от отвращение.

— Три блюда, мамче — провикна се Кеалоха, после ни отведе до маса с три стола.

Седнах.

— Това майка ви ли е?

Keалоха поклати глава и седна.

— Тя е kama'aina^[1]. Готви от толкова отдавна, та разправят, че даже менехуните са идвали да ядат тук.

— Кой са те? — попитах.

— Хавайски елфи — каза Keалоха. — Живели тук хиляди години, като работели само нощем и построили много големи неща, преди да отплават завинаги върху плаващия си остров. Но някои още се навъртат наоколо и нощем правят пакостливите си магии и други такива работи. Непрекъснато ми крадат ключовете от колата.

Монк стоеше над нас.

— Моля, седнете, господин Монк — каза Keалоха.

— Не мога — каза Монк.

— Защо не? — попита Keалоха.

— Нещо не е наред с тази маса.

— Какво не ѝ е наред?

Схванах за какво става въпрос и се изправих.

— Има само три стола.

— А ние сме трима — каза Keалоха. — Всеки има къде да седне.

— Но три е нечетно число — казах.

— Е, и? — попита Keалоха.

Беше безсмислено да се опитвам да обяснявам всичко на Keалоха, затова просто се изправих и седнах на съседната маса, на която имаше четири стола. След миг Keалоха последва примера ми, с объркано изражение на лицето. Монк обаче остана прав, загледан в масата, от която бяхме станали.

— Не можем просто да я оставим така — каза той.

Монк се огледа. На другата празна маса също имаше четири стола. Ако вземеше стол от тази маса, броят на столовете също щеше да е нечетен. Той се обърна към масата, където седяха двамата старци, и посочи към празния трети стол.

— Имате ли нещо против? — Той хвана стола с кърпичка в ръка, завлече го до масата, от която се бяхме отказали, и подреди столовете така, че всички да са разположени на равни разстояния.

Keалоха ме погледна и прошепна:

— Той наред ли е с главата?

Ловко избегнах въпроса:

— Той е блестящ детектив.

Монк се приближи до нашата маса и тъкмо се канеше да седне, когато ахна и ужасено залитна назад.

— Какво има? — попитах.

Той посочи с треперещ пръст към стола си. Кеалоха се надигна от мястото си и надникна над масата. Аз погледнах надолу към седалката.

На стола имаше мъничък зелен гущер.

Кеалоха се ухили:

— Това е нашият приятел геконът.

— На мен не ми е приятел — каза Монк.

— Те носят късмет — каза Кеалоха. — Ядат комарите и хлебарките.

Монк потръпна:

— Тук има хлебарки?

— Не и когато тук са геконите — каза Кеалоха. — Затова се радваме, че нашите приятели са навсякъде.

Огледах се, и Монк направи същото. Не ги бях забелязала преди, но геконите бяха навсякъде: по тавана, пълзящи по стените, и сгущени на земята зад електрическата мухоловка. Геконът скочи от стола на Монк и избяга, но знаех, че няма начин Монк да седне там, или където и да било другаде в този ресторант.

— Света Богородице! — изграчи Монк.

Сякаш призована от тази реплика, старицата излезе от кухнята, тътрейки крака, с поднос, на който имаше три кутии от стиропор и три пластмасови чаши кока–кола без лед. Тя ни раздаде питиетата, после остави кутиите пред нас и ги отвори със замах. Ястията бяха разделени на отделни участъци, като отделни замразени вечери. Тя постави една от кутиите пред празния стол на Монк, изгледа го студено и се върна в кухнята.

— *Mahalo nui loa*^[2] — одобрително ѝ извика Кеалоха и с наслада заби вилицата в храната си.

Огледах яденето, което ми бяха донесли. Имаше някакво месо, покрито с гъст кафяв сос, топка бял ориз, квадратно парче от някаква морава лепкава субстанция, и локвичка от нещо, което приличаше на рядък сос.

Монк надникна към ястията, сякаш изучаваше лабораторен екземпляр, потопен във формалдехид.

— Това петел ли е?

— Не, свинско с гъст сос, топка ориз, и *roi* — каза Кеалоха, като взе парче месо и го прокара през ориза и соса, преди да го сложи в устата си. Смесването на храни по този начин определено беше недопустимо според разбиранията на Монк.

— На мен ми прилича на петел — каза Монк.

— Как бихте могли да знаете? — попитах.

— Главният готвач не ми прави впечатление на човек, който би положил особени усилия да намери най-доброто месо.

— Яли ли сте някога петел? — попитах.

— За Бога, не — каза Монк.

— Може да е вкусно — казах. Отрязах малко месо, набодох го с вилицата си и изядох една хапка.

Беше много вкусно, независимо какво беше.

— Какво е *roi*? — попитах Кеалоха, като размахвах вилицата си над лепкавата субстанция.

— Оставени да ферментират и смачкани на каша хлебни плодове. Яде се ето така. — Кеалоха потопи два пръста в своето *roi*, загреба малко от лепкавото нещо и с наслада го натъпка в устата си.

Докато Монк все още го зяпаше отвратно, аз гребнах с пръсти малко *roi* и ги осмуках, докато се изчистят.

Монк се втренчи в мен:

— Да не си откачила?

Roi имаше вкус на туткал, но просто за да бъде жестока, пъхнах пръсти в него, за да загреба още малко, и го поднесох на Монк.

— Искате ли да пробвате? — попитах: от пръстите ми капеше *roi*.

— Да не си ми отмъквала от хапчетата?

— Какви хапчета имате? — небрежно попита Кеалоха.

— Променящи умственото състояние, но определено не и водещи до отпускане — каза Монк. — В тях няма абсолютно нищо забавно.

— Особено за онзи, който се случи да е близо до него, когато ги пие — казах и изядох *roi*-то.

— Имам рецепта за тях — каза Монк.

Посочих с мокрите си пръсти към редкия сос:

— Какво е това?

— Гекон — авторитетно рече Монк.

— *Kimchi* — каза Кеалоха. — Пикантна зеленчукова туршия, чесън и люти чушлета.

Монк се наведе към мен и прошепна в ухото ми:

— Имаш само честната му дума за състава.

— Хапнете си — каза Кеалоха, — но после гледайте да не се целувате с никого.

Загребах малко с пръсти и го сложих в устата си. Маринованите зеленчуци бяха пикантни и малко тежки в комбинация с чесъна, но ми хареса. Щях да имам ужасен дъх, но вероятността да се приближа достатъчно до някой, който би го забелязал, беше нулева.

Кеалоха ми се ухили:

— Това го ядем с вилица.

Свих рамене:

— Пък аз да не се сетя.

Електрическата мухоловка изпука и Монк отскочи стреснато назад, като се блъсна в празните столове на масата отзад.

— Добре, дотук беше, хайде да прекратим тази игра — заяви Монк, обвинително насочил пръст към Кеалоха. — Не сме имали нищо общо с убийството на Хелън Грубър.

— Кой е казал, че сме имали? — попитах.

Монк посочи с глава към Кеалоха.

— Той си мисли, че именно затова знаех толкова много за убийството. Доведе ни в тази забравена от Бога дупка, за да предпази местопрестъплението и да ни държи под око, докато подчиненият му полицаи се обади на капитан Стотълмейър.

Погледнах към Кеалоха, който дъвчеше усърдно:

— Вярно ли е?

Той сви рамене с безразличие:

— Доведох ви на обяд. Вместо това можех да ви отведа в участъка. Но така действваме ние тук, сговорчиво и дружелюбно.

— Така ли наричате това, че ни натикахте като в капан в тази претъпкана с влечуги и превърнала се в свърталище на насекоми дупка? — попита Монк. — Подобно брутално отношение от страна на полицейски служител никога нямаше да бъде търпяно в Америка.

— Т'ва е Америка, братле.

Клетъчният телефон на Кеалоха иззвъня. Той отвори капачето и отговори на обаждането, като се надигна от стола си и излезе навън, където не можеше да го чуе никой. Забелязах, че въпреки това застана между нас и вратата, в случай, че Монк поиска да се втурне бясно навън към свободата.

— Защо се подлагате на това? — обърнах се към Монк, като продължавах да се храня.

— Не съм го молил да ме води в тази къща на ужасите — каза Монк и трепна, когато изцракването на електрическата мухоловка оповести, че в нея се е хванало ново насекомо.

— Набъркахте се неканен в тяхното разследване на убийство.

— Нямахте да разберат, че е убийство, ако не бях аз.

— Няма как да сте сигурен в това.

— Знам, че сами никога няма да го разкрият — каза Монк.

— На почивка сте — казах. — Тук сте, за да си отдъхнете, помните ли?

— Аз си отдъхвам, като разкривам убийства. Именно когато нямам убийство за разкриване, ме обзема напрежение.

— Тогавя четете някоя криминална мистерия с убийства — казах. — Някога опитвали ли сте това? Освен това от полицията на Хауаи не са ви молили за помощ.

— Погледни ги как живеят. Наистина ли мислиш, че могат да се справят с едно разследване на убийство? Чу го какво каза. Тук рядко си имат работа с убийства. Нуждаят се от мен.

Кеалоха се приближи към Монк:

— Капитан Стотълмейър казва, че сте измамник, че Ейдриън Монк никога не би отишъл на Хаваите.

— Дайте да говоря с него — каза Монк.

Детективът му подаде телефона.

— Чакайте. — Монк се обърна и протегна към мен ръка с дланта нагоре. — Мокра кърпичка.

Дадох му една мокра кърпичка. Монк посегна към телефона с кърпичката върху ръката си, но клетъчният телефон се хлъзна през мокрите му пръсти и падна на пода.

— Трябва ми друга мокра кърпичка — каза Монк и размаха ръката си към мен. — Веднага!

— Тази мокра кърпичка още става — казах.
— Не, не става.
— Вие дори не докоснахте телефона.
— Кърпичката се допря до него — каза той.
— Да, тя го докосна. А вие — не.
— Но сега мократа кърпичка вече не е толкова мокра — каза той.
— Трябва ми истински мокра кърпичка. Отвори си очите, жено. *По стените има гущери*. Ситуацията изисква съвсем мокра кърпичка.
Кеалоха вдигна телефона и го притисна към ухото си.
— Още ли сте там, капитане? — Той се заслуша за миг, усмихна ми се, после кимна. — Да, ще предам.
Той рязко затвори капачето на телефона и го мушна обратно в джоба на късите си панталони.
— Капитанът казва, че вие определено сте човекът, за когото се представяте и изказва съчувствията си на госпожа Тийгър.
— След като вече установихме кой съм — каза Монк, — можем ли да се махаме оттук?
— Можем да направим даже и нещо още по-добро — каза Кеалоха. — Можем да разговаряме със съпруга на Хелън Грубър.

[1] *kama'aina* — местен жител, туземец. Използва се и със значение на домакиня. — Бел.прев. ↑

[2] *Ma'halo nui loa* — много благодаря (хавайски). — Бел.прев. ↑

8.

Г-Н МОНК И ТОБЛЕРОНИТЕ

Ланс Воон седеше на крайчеца на един шезлонг, с подпрени на коленете лакти и заровено в шепа лице, и раменете му се повдигаха, докато плачеше тихо. Късите му моряшки панталони бяха мокри, а червената му сърфистка тениска прилепваше към стегнатото му тяло като втора кожа. Имаше къдрава кафява коса, създадена, за да я решат, подръпват и навиват женски пръсти. Мигновено можех да видя защо Хелън Грубър се е омъжила за този човек. Изкуших се да му се предлага. Внезапно изпитах отчаяна нужда от ментово бонбонче за освежаване на дъха.

— Господин Воон? — попита Кеалоха. — Аз съм лейтенант Бен Кеалоха от полицията на Кауаи.

Ланс вдигна очи и аз видях сълзите, които се стичаха по покритите му с набола брада бузи, и болката в сините му очи. Той избърса сълзите си с длани. Жестът ме впечатли като изключително мъжествен. Аз бих си избърсала сълзите с върховете на пръстите. Бих избърсала неговите, ако не беше удивителната ми способност да запазвам самоконтрол.

Кеалоха посочи към нас.

— Това е Ейдриън Монк, частен детектив, който работи като консултант към полицейското управление, и асистентката му Натали Тийгър. Дълбоко съжаляваме за загубата ви.

— Това е някаква жестока шега, нали? — рече Ланс.

— Какво искате да кажете? — попита Кеалоха.

— Колко пъти Джилигън^[1] го е тресвал по главата някой кокосов орех? Всяка проклета седмица, и винаги е било забавно — каза Ланс. — Хелън беше силна, горда, красива жена. Заслужаваше нещо по-добро.

— По-добър начин да умре? — попита Кеалоха.

— Да — каза Ланс. — Някаква достойна смърт. Нещо, което би й дало възможност да реагира. Все едно е убита от парче пай, което

някой е хвърлил в лицето ѝ.

— Бодлива тел ли сте си татуирали на китката? — попита Монк.
Ланс прокара пръст по татуировката на лявата си ръка.

— Направих си я, като бях на осемнайсет, за да съм в крак с онази гаражна банда, в която участвах. Хелън я намираще за секси. Наложих се да я разубеждавам от идеята да отпразнува годиша ни, като си направи същата татуировка. Представяте ли си прехвърлила шейсетте жена с подобна татуировка? Такава жена беше. Не ѝ пукаше изобщо какво ще си помисли някой, за каквото и да било. Просто сграбчваше онова, което искаше в живота. Вършеше нещата посвоему, без извинения или съжаление, и аз я обичах заради това.

— Когато живееш така — отбеляза Кеалоха, — си създаваш много врагове.

— Мислите, че е погубена от лоша карма?

Кеалоха поклати глава:

— Мисля, че е погубена от лош човек.

Беше нужен един миг, преди Ланс да проумее какво значи това. Ръцете му се свиха в юмруци и той погледна Кеалоха в очите:

— Искате да кажете, че е била убита?! Защо някой ще иска да убива жена ми?

— Точно ей това ще открием — каза Кеалоха. — Трябва да ви зададем няколко въпроса.

— Защо нямате татуировка на дясната китка? — попита Монк.

Кеалоха погледна объркано Монк. Сигурна съм, че се опитваше да проумее какво общо има този въпрос с разследването. Горкичкият.

— Предполагам, че така и не съм се накарал за това — каза Ланс.

— Не мислите ли, че е време да го направите?

— Къде бяхте тази сутрин, господин Воон? — попита Кеалоха.

Ланс погледна гневно полицаия.

— Знам какво става тук. Поглеждате ме, виждате мъж, много по-млад от Хелън, и веднага си правите извода, че съм се оженил за нея заради парите ѝ. Това е, нали?

— Случвало се е преди — каза Кеалоха, без сянка от извинение в гласа.

— Сигурен съм, че из цял Кауаи е пълно със студия за татуировки — каза Монк. — Можете да отидете да ви я направят днес.

Кеалоха изглежда сурово Монк. Монк не му обърна внимание — самият той беше твърде зает да гледа към Ланс.

— Преди две години бях личен треньор в Кливлънд. Жените страшно ми налитаха — каза Ланс. — Можех да избирам сред безброй двайсет и две годишни, разкрасени с помощта на пластичната хирургия блондинки, но знаете ли защо се влюбих в Хелън?

— Защото беше богата? — предположих.

— Душевно богата, госпожо Тийгър. Богата по отношение на интелигентността си. Богата с неудържимата си любов към живота. Тя беше неподправена. Истинска жена във всяко отношение. Тя не обръщаше внимание на възрастта си, и аз правех същото. Беше най-сексапилната жена, която съм срещал.

— А вероятно и най-заможната — каза Кеалоха.

Монк извади от джоба си химикалка.

— Използвайте това.

— За какво? — попита Ланс.

— За да нарисувате бодлива тел на китката си, докато успеете да отидете в ателие за татуировки. По-късно ще ми благодарите.

— Да не сте луд? — попита Ланс.

— Не съм аз този, чиито китки не си пасват — каза Монк.

— Къде бяхте между осем и единайсет часа сутринта, господин Воон? — намеси се Кеалоха.

— Гмурках се с шнорхел на брега на На Пали — каза Ланс. — Бях на една от организираниите от Роб Шнорхела разходки с корабчета заедно с още двайсетина души. Роб Шнорхела може да го потвърди. Направих резервацията преди два дни.

— Съпругата ви защо не ви придружи?

— Каза, че ако искала да гледа златни рибки, щяла да отиде в магазин за домашни любимци, вместо да лети чак до Хаваите. Но не искала да ми пречи да си прекарам добре — каза Ланс и отново се задави от сълзи. — Само да бях останал, може би щях да успея да я спася.

— Бих могъл да нарисувам бодливата тел вместо вас — каза Монк. — Не съм кой знае какъв художник, но пък и онзи тип, който ви е направил татуировката, също не е бил.

— Сещате ли се за някаква причина, поради която някой би искал да убие съпругата ви? — попита Кеалоха, сякаш Монк изобщо

не се беше обаждал.

Ланс поклати глава.

— Липсва ли нещо? — попита Кеалоха.

— Татуировка на лявата му китка — каза Монк. — Аз ли съм единственият, който вижда това?

— Бижуата, пари, важни документи, нещо ценно? — уточни Кеалоха.

— Не знам — каза Ланс. — Не съм погледнал.

— Бихте ли имали нещо против да погледнете набързо сега? — Кеалоха махна с ръка на един полицаи да се приближи. — Мини из къщата заедно с господин Воон, става ли?

Ланс се изправи и въведе полицаия в къщата.

Кеалоха се обърна към Монк:

— Какво мислите?

— Той е опасно неуравновесен — каза Монк.

— Мислите, че е склонен към насилие ли? — попита Кеалоха.

— Мисля, че има татуировка само на едната си китка, но не и на другата — каза Монк. — Човек, способен на подобно безумие, е способен на всичко.

Бях твърдо решена, докато Кеалоха проверява алибито на Ланс, да сляза на плажа и да събера малко хавайско слънце. Не ме интересуваше как Монк смята да прекара остатъка от деня.

Върнах се направо в стаята си. Монк вървеше неотлъчно след мен и вече беше толкова нервен, че не го свърташе. Беше обзет от нервно нетърпение да разследва нещо, каквото и да е, но не разполагаше с нищо, по което да действа, докато не се чуеше отново с Кеалоха. Аз, от своя страна, се надявах, че това няма да се случи поне още два дни.

Отидох в стаята си, затръшнах свързващата врата между стаята ни, и се преоблякох по бански от две части, все още кипяща от гняв заради факта, че Монк успя хем да провали сватбата на приятелката ми, хем да се натресе на убийство още в първия си ден на Хаваите.

Почти можех да му простя за онази част със сватбата, защото спаси Кандис от брака с патологичен лъжец и кандидат-двуженец; мисълта за трупа обаче ме изпълваше с дълбока омраза.

Повечето хора могат да прекарат целия си живот, без да се замесят в убийство. Монк е късметлия, ако успее да излезе и да прибере сутрешния си вестник от изтривалката, без да се препъне в мъртво тяло. Убийствата се случват около него с честота, която отдавна вече е прехвърлила сферата на случайните съвпадения и граничи със свръхестественото.

Предполагам, че още в мига, когато Монк се появи в самолета, до известна степен подсъзнателно съм била наясно, че е невъзможно, по един или друг начин, да не бъда въввлечена в разследване на убийство на Хаваите. Единственото, на което можех да се надявам сега, беше, че Монк бързо ще открие убиеца или че нещата ще вървят достатъчно бавно, за да ми оставят предостатъчно време да се излежавам в хамаци, да си правя дълги разходки по плажа и лениво да се нося по гръб в басейна.

Тъкмо се плесках обилно с лосион за почерняване и продължавах да оплаквам печалното си положение, когато чух гласа на Монк от другата страна на вратата между стаите ни. Говореше с някого.

От моментно уважение към стеснителността на Монк по отношение на разголената женска плът, навлякох халат за баня и отворих вратата на стаята му.

Монк стоеше до хладилника заедно с един от помощник-управителите от регистратурата. Младият мъж в униформата на хотела — риза на цветя и панталони в цвят таки — изглеждаше раздразнен, но като че ли полагаше огромни усилия да се държи любезно. На табелката с името му пишеше, че се казва Тецуо Капака.

— Не виждам какъв е проблемът, сър — каза Тецуо, поздравявайки ме с любезно кимване.

— В хладилника има два тоблерона, но само по един брой от всичко останало — каза Монк.

— Да — каза Тецуо.

— Това е проблемът — каза Монк. — Сигурен съм, че и други гости са се оплакали от него.

— Вие сте първият, сър — каза Тецуо.

— Изядох шоколада, просто за да се успокоя, но докато съм бил навън, камериерката е възстановила липсата — каза Монк. — Можете ли да повярвате?

— Зареждала е минибара с нови запаси — каза Тецуо.

— Така ли му казвате на това?

— Така действа системата за зареждане на минибара.

— Тази система е покварена — каза Монк. — Защото сега пак има два тоблерона.

— Бихте могли да изядете един.

— Аха! — възкликна Монк. — Точно това бихте искали да направя — непрекъснато да изяждам тези допълнителни блокчета шоколад по шест долара едното.

— Не е задължително да го ядете, сър. Бихте могли да не му обърнете внимание.

— Да, правилно. Това е все едно да очаквате от мен да спя, когато в банята има хавлиени кърпи, които са навити на руло, вместо сгънати.

Челото на Тецуо се набърчи от объркване.

— Да не би хавлиените кърпи да вдигат шум?

— Не такъв, който вие или аз можем да чуем — казах. — Дори кучетата не са в състояние да го доловят.

— Ще наредя на камериерките да не презареждат минибара ви през остатъка от престоя ви — обърна се Тецуо към Монк.

— Признайте си — това е просто хитроумно замислена измама от страна на управата, за да застави хората да ядат шоколади „Тоблерон“ на възмутително надути цени.

— Не, сър.

Монк снижи глас:

— Да не би да се страхувате от репресии, ако проговорите? Това ли е? Аз съм детектив, консултант към Полицейското управление на Кауаи. Мога да ви издействам свидетелска защита. Можем да разнищим докрай цялата тази работа.

— Ако няма нищо друго, господин Монк, ще си вървя.

— Колко тоблерона имаше в хладилната камера на госпожа Грубър?

— Не знам, сър — каза Тецуо. — Това не беше сред оплакванията ѝ.

— От какво се оплакваше? — попита Монк.

— От шума — каза Тецуо. — Казваше, че нямала и минутка спокойствие заради всички тези хора, които денонощно крещели и

викали навсякъде около нея.

— Сигурно са се организирали доста партита, щом е можела да ги чуе — казах. — Носела е слухови апаратчета.

— Точно там е работата — каза Тецуо. — Тези бунгала са много тихи и уединени. Тя едва ме чуваше, докато ѝ говорех. Ако е чувала гласове, те са били единствено във въображението ѝ.

— И какво направихте?

— Казах ѝ да се обърне към нашия оперативен мениджър Мартин Камакеле — каза Тецуо.

Монк присви очи:

— Той ли е главната движеща сила зад заговора с тоблероните?

— Не знам, сър. — Тецуо се обърна към вратата. — Приятен престой тук, и не се колебайте да се свържете с мен, ако мога да ви услужа.

Монк се загледа след Тецуо, докато той се отдалечаваше.

— Този човек живее в страх. В хладилника на Хелън Грубър нямаше никакви тоблерони. Нямаше никакви сладки неща.

— Може би се е натъкнала на коварния заговор с тоблероните и са я убили, за да ѝ затворят устата.

— Шегуваш се, но тези блокчета шоколад, по шест долара всяко, си се трупат — каза Монк.

— Вие работете по този въпрос — казах. — Аз отивам на плажа.

— Не можеш.

— Защо не?

— Защото сме насред разследване на убийство.

— Отивам на плажа.

— Не мисля, че ще имаш достатъчно време.

Разтворих халата си за баня и го оставих да падне в краката ми. Монк рязко закри очите си с ръка и се извърна, подобно на вампир, озовал се в лице с разпятие. Поне не изсъска.

— Мич обожаваше този бански костюм от две части. Не съм го обличала от години. Какво мислите за него?

— Не е достатъчен — каза той иззад ръката си.

— Хубаво — казах и тръгнах. Докато бях по бански костюм, Монк нямаше да се приближи до мен.

[1] Герой от излъчвания в САЩ сериал „Островът на Джилигън“, разказващ за седмина корабкрушенци, попаднали на малък остров в Тихия океан. — Бел.прев. ↑

9.

Г-Н МОНК ПОЛУЧАВА СЪОБЩЕНИЕ

Гмурнах се във вълните и се опитах да не мисля за направеното от Монк описание на океана, но не можех да си го избия от главата, независимо колко топла и прекрасна беше водата. Единственото, което си представях, бяха гадни канални нечистотии и рибешки изпражнения.

Това прави Монк с хората. Подобно поведение е твърде коварно.

Оставих се да се понеса във вълните обратно към брега. Като си проправях с криволичене път през всички хора, излегнати върху хавлиени кърпи и плажни столове, закрачих по горещия пясък и за огромно свое удоволствие намерих празен хамак между две палми.

Докато лежах там, поклащайки се леко на влажния морски ветрец, оставяйки слънцето да изсуши водата от кожата ми, изпитвах усещането, че сякаш самата Майка Природа ме беше гушнала в прегръдките си. Чувствах се затоплена, в безопасност, и невероятно отпусната. Унесох се в сладка, упоителна дрямка.

Събудих се от лек студен полъх. Когато отворих очи, видях тъмен облак, затулил слънцето. След по-малко от миг бях наквасена до кости от мощен, пороен, падащ на тежки струи дъжд. Инстинктивната ми реакция беше да побягна и да потърся укритие, но дъждът беше топъл, а аз бях по бански костюм, затова си останах на мястото, кикотейки се като дете.

Не бях единствената. Туристите в океана и басейна продължиха да се плискат във водата, все едно нищо не се беше променило. Повечето хора на плажа и по шезлонгите просто покриха глави с хавлиените си кърпи главно за да предпазят списанията и книгите, електронните си игри и лаптопите си.

Дори и в дъжда Хавайските острови бяха рай.

Почти толкова бързо, колкото беше започнал, дъждът спря и облакът отмина. Слънцето грейна още по-ярко, а също и всичко останало — по палмите и цветята проблясваха капки дъжд. Мирисът

на дъжда и на всичките свежи цветя изпълни въздуха и се смеси със солените пръски морска вода.

Само след броени минути отново бях суха, а също и жадна. Имах нужда от нещо сладко и студено. Изтърколих се от хамака, чувствайки се безкрайно отпусната и ленива, и бавно се отправих към бара при басейна — покрита със сламен покрив колибка с няколко високи столчета от ратан отпред.

Казах на бармана номера на стаята си и си поръчах един коктейл „Лава Флоу“ — вкусна смес от замразени ягоди, кокосов ром, няколко вида пиня колада и банани — всичко това, разбито заедно и увенчано с резенче ананас и задължителното чадърче. Отпих първата си глътка и затворих очи. Бях толкова отпусната, та ми се струваше, че мога да се разтопя.

— На съпруга ви му е мъчно за вас и му липсвате.

Отворих очи и видях Дилън Суифт, медиума, да се настанява внимателно на високото столче до мен. Не си направи труда да се представи. Предполагам, че когато лицето ти е върху кориците на милион книги и имаш собствено телевизионно шоу, приемаш за даденост, че всички те познават. Ако се съди по начина, по който ни зяпаха всички около басейна, вероятно беше прав.

— Неомъжена съм — казах, давайки му информацията, която нескопосаната му реплика за подхващане на разговор беше предназначена да измъкне от мен. Не съм прочута, но пък и не си направих труда да се представя. Можеше да почака излизането на книгата ми, ако предположим, че някога напишех такава.

— Вие сте вдовица — каза Суифт; втренченият му поглед беше напрегнат и пронизващ, като хирургически лазер. Имах усещането, че зрението ми се подобрява само като го гледам в очите. — А смъртта не е разкъсала връзките между вас и съпруга ви.

Бях разгневена от нахлуването му в личния ми живот и наранена от истинността на наблюдението му, но се опитах да не разкривам нито една от тези две емоции.

— Предполага ли се, че трябва да бъда впечатлена? — Небрежно посегнах към питието си и едва не го съборих.

— Той много силно желае да се свърже с вас, да облекчи болката ви — каза Суифт. — Усещам обаче, че не точно скръбта ви от неговата

смърт иска да облекчи. Не, нещо друго е. Някаква недовършена работа. Вие чувствате, че спрямо него е била извършена някаква неправда.

— Мич загина два дни преди двайсет и седмия си рожден ден — казах. — Бих казала, че това е неправда.

Изненадах се колко близо до повърхността е бил гневът ми и колко лесно го извадих на показ. Предполагам, че когато ставаше дума за Мич, емоциите ми бяха доста раними.

Суифт взе чадърчето от питието ми и го завъртя между пръстите си.

— Бил ви е отнет поради нещастен случай.

— Самолетът му беше свален от вражески огън — казах. — Това едва ли може да се нарече нещастен случай.

— Това, което имах предвид, е, че не се е случило по негова вина — каза Суифт. — Той не обвинява себе си за случилото се в Косово, и вие също не бива да го обвинявате.

— Не го обвинявам — казах.

— Някой обаче го обвинява, и това ви измъчва — каза Суифт. — Изпълва ви с гняв и безсилно раздразнение. Независимо какво ви казват военните, Мич иска да знаете, че е направил всичко, което един войник би трябвало да стори. Исква да се гордеете с него, да знаете, че е проявил храброст, и да не се съмнявате, че до самия край си е останал мъжът, когото сте обичали.

Против волята ми в очите ми набъбнаха сълзи, а това наистина ме изкара от нерви. Последното, което исках, беше да плача пред този човек. Или пред който и да било човек.

— Все още не съм впечатлена — казах, като отпих нова глътка от тропическата си напитка и се опитах да се държа така, сякаш обсъждахме нещо от рода на бейзбола или времето, а не смъртта на съпруга ми.

— Не се опитвам да впечатля вас или когото и да било друг — каза Суифт. — Просто предавам съобщение. Искате да узнаете какво всъщност се е случило с Мич, нали?

— Можете ли да ми кажете? — попитах, разстроена от осъзнаването колко бързо проговорих, и от отчаянието, което това разкриваше.

— Аз не мога, но Мич може — каза Суифт. — За нещастие образите и символите не са толкова лесни за разчитане. Други гласове

и усещания се трупат и ги изтласкват.

— Не разбирам.

— Връзката ми със света на духовете е много сложна. Представете си хиляда духове в една стая, и само един клетъчен телефон, по който могат да се свържат с външния свят. Аз съм този клетъчен телефон. Всички те се борят да бъдат чути. Но знаете колко ненадеждна е понякога връзката по клетъчен телефон. Достатъчно трудно би било и дори само да ги чуя ясно, но освен това те ми говорят не толкова чрез думи, колкото чрез чувства, образи, вкусове, миризми и звуци.

— Кажете на останалите да си изчакат реда — казах. — Оставете Мич да говори.

— Не става така — каза Суифт. — И също като клетъчния телефон, не мога да контролирам този, който ме използва. Понякога, когато съм близо до някого, някой дух, който иска да се свърже с този човек, прониква и си пробива път до мен много грубо. В други случаи при мен идват хора и ме молят да се свържа с точно определен техен обичан близък, който е преминал от другата страна, в отвъдното. Това е по-трудно.

— Трябва да накарате клетъчния телефон да звънне от другата страна, и да се надявате, че на позвъняването ще отговори онзи дух, който трябва.

Суифт се усмихна загадъчно. Имах чувството, че работи доста упорито по поддържането на тази част със загадъчността.

— Нещо такова.

— Не ми казахте нищо за съпруга ми, което да не сте могли да намерите при едно търсене в „Гугъл“ или да не сте могли спокойно да предположите въз основа на обстоятелствата.

— Вие сте скептичка.

— Реалистка съм — казах. Лъжех. Повече от всичко ми се искаше, да вярвам, че той говори с Мич, и се мразех заради този копнеж. — Какво искате от мен, господин Суифт?

— Наричайте ме Дилън, моля ви.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Не искам нищо от теб, Натали.

— Значи наистина знаете коя съм — казах обвинително.

— Знам, че бяхте заедно с Ейдриън Монк, а трябва да го видя — каза Суифт.

— Защо?

— За да му предам съобщение от мъртвите. Някой отчаяно иска да се свърже с него.

— Някой определен човек ли? — попитах.

— Хелън Грубър — каза той.

— Това е доста конкретно, като се има предвид, че духовете рядко ви се представят.

Суифт отново се усмихна, макар че в усмивката му този път нямаше нищо загадъчно. Беше доволен.

— Гледали сте шоуто ми?

— Когато бях болна от грип и не можех да мръдна от къщи. Хващах по няколко минути оттук-оттам между пристъпите за повръщане.

Опитвах се да се държа язвително, да разпръсна малко от тази негова самодоволна увереност, но той изглеждаше невъзмутим.

— Никога преди не съм се чувствал така силно свързан с някой дух. Бунгалото ми е през няколко врати от нейното — каза Суифт. — Сякаш духът ѝ се беше свързал с мен на път към отсрещната страна, мигове преди да бъде убита.

— Откъде знаете, че е била убита?

— Почувствах го. Беше внезапно. То... — Той се мъчеше да намери подходящите думи. — Не е дошло отвътре, като естествена смърт. Дошло е в гръб. Някой се е промъкнал зад гърба ѝ и я е ударил по главата, това е моето усещане.

Можеше да е научил повечето от смътната информация, която ми беше разказал досега, от персонала на хотела или от някой от полицаите, които бяха на местопрестъплението. Не беше нужно да си медиум, за да предположиш, че е станало убийство, когато видиш паркирани на улицата камионетка от моргата и полицейски коли.

— Има неща, които тя иска да сподели с Монк — каза Суифт.

Поставяше ме в неловко положение, принуждавайки ме да поставя на везните собствените си егоистични желания срещу етичните си задължения като помощничка на Монк.

Достатъчно лошо беше дори само това, че Монк си беше намерил убийство за разкриване, но освен това той толкова отчаяно се

пазеше да не би Хаваите да му харесат, че беше готов да започне разследване за начина, по който зареждаха минибара в стаята му.

А ето че сега Дилън Суифт, за когото се предполагаше, че разговаря с мъртвите, твърдеше, че е приел специално обаждане от отвъдното, от жертвата на убийството, което Монк разследваше.

Заведях ли сега Суифт при него, Монк щеше да посвети всичкото време, което не прекарваше в разследване на убийството, на намерението да разобличи прочутия медиум като измамник. Всъщност Монк беше готов да го стори, когато се натъкнахме на заснемането на телевизионното шоу на Суифт предния ден — надявах се, че по това време е бил твърде замаян от хапчетата, за да не си спомня тази случка.

Това обаче щеше да се промени, ако Суифт се изтъпанеше и заявеше, че говори от името на Хелън Грубър. А аз можех да се сбогувам окончателно с всяка надежда да се насладя дори на един миг от почивката си.

Затова съвсем разумно реших, че част от работата ми като асистентка на Ейдриън Монк е да бъда негов пазач и да не позволявам на хората да му губят времето. Ако Суифт действително можеше да допринесе с някаква полезна информация, щях да го заведа при Монк начаса. Но ако не беше така, щях да спестя на Монк едно ненужно безпокойство и, по този начин, да откупя за себе си малко време за почивка в рая. Всички щяха да са щастливи.

Успях да се самоубедея, че изобщо не постъпвам егоистично. Проявявах извънредна деликатност и услужливост.

— Споделете ги с мен — казах. — А аз ще ги предам на господин Монк.

Той се взря продължително в мен, опитвайки се да вземе решение. Изобщо не възразявах — това ми даде възможност да се насладя на още малко от тропическия си коктейл. Накрая Суифт въздъхна и заговори:

— Тя не знае кой я е убил — каза Суифт. — Но тя завладя ума ми с образи и усещания. Ароматът на люляк. Лекият, сладък вкус на пай с *liliko*. Виждам капитан Ахав да се крие в сенките. Усещам отлитаща любов. Чувствам допира на бодлива тел до кожа. Виждам дървосекач, застанал до бор, с порцеланова кукла в ръка. Не записвате нищо от това, което ви казвам.

— Имам добра памет — казах. — Тя съобщи ли ви нещо по-конкретно от това?

— Не е сама — каза той.

— Искате да кажете, че тя не е първата жертва?

— Знам само, че има и други духове, които искат да се свържат с мен по този въпрос. Тогава не ми се стори много логично, и сега също. Сигурен съм обаче, че ще стане ясно с течение на времето.

— Духовете казаха, че ще се върнат ли?

Той се надигна от високото си столче и ми се усмихна: този път усмивката му бе много развеселена. Суифт разполагаше с доста богат набор от усмивки.

— Духовете, обезпокоени по този начин, никога не стоят мирно. Те настояват и упорстват, докато съобщението им не бъде чуто.

Права бях да не водя Суифт да се среща с Монк. Не само че нищо от брътвежите му нямаше да ни бъде дори и от най-малка помощ, но и очевидно той беше търсец внимание измамник, който се опитваше да се добере до всякаква публичност, която би могло да му донесе разследването на убийството.

Суифт понечи да се отдалечи, после спря и хвърли поглед през рамо към мен.

— На Мич още му харесва как ви стои този бански костюм — каза той и кимна одобрително. — Разбирам защо.

Потръпнах, сякаш самият Мич беше докоснал с устни тила ми.

10.

Г-Н МОНК НАЕМА КОЛА

Взех хавлиена кърпа, увих я около кръста си и отидох във фойето. Умът ми все още бе твърде зает с мисли за Дилън Суифт и неговите послания от отвъдното.

Отивах към асансьорите, когато видях Монк при едно от павилиончетата в просторния безистен. Щандът беше направен така, че да прилича на плажна къщичка, и беше посветен на характерните за острова бижута. Монк методично тършуваше из изложените колиета от зъби на акула, за явно неудоволствие на собственичката — хавайка на средна възраст, — застанала зад щанда.

— Пазарувате ли, господин Монк? — попитах, приближавайки се.

Монк се обърна, видя ме по горнище на бански и веднага вдигна поглед над главата ми.

— Не пазарувам.

— Тогава какво правите?

— Забавлявам се. За това служи ваканцията, нали?

— Спокойно можете да ме погледнете.

— Не мисля. — Той отново премести поглед към колиетата, които преподреждаше върху малка въртяща се поставка за бижута във формата на дръвче. От всяко колие висеше само по един бял зъб от акула.

— На плажа сме. Всички жени тук са по бански костюми, къси тениски без ръкави или потници — казах. — Огледайте се и ще видите.

— Бих предпочел да не го правя.

— Това са просто женски бюстове, господин Монк, не диви животни.

— Но тези жени се държат именно като диви животни.

Въздъгнах, предавайки се.

— Е, щом не пазарувате, какво правите?

— Подреждам зъбите според вида на акулите и мястото им в челюстта.

— И наричате това забавно?

Собственичката изстена нещастно.

Монк закима ентузиазирано, като продължаваше да подрежда колиетата.

— Невероятно забавно е. На Хаваите има около трийсет и три вида акули, а някои имат по цели тринайсет реда зъби. На една средностатистическа акула ѝ падат по хиляда и осемстотин зъба на година, и по петдесет хиляди — за целия ѝ живот. На тези колиета тук има всякакви видове зъби от акула, цели стотици, наслагани без всякакъв ред.

— Значи прилича на огромен, невероятно сложен пъзел.

— Не можеш да правиш това вкъщи. Само на Хаваите — каза Монк. — Извадих късмет, че нямаше опашка, когато дойдох тук.

— Нито пък някой е влязъл оттогава насам — промърмори собственичката.

— Значи наистина можете да различите един зъб от акула от друг? — попитах.

Монк изсумтя подигравателно:

— Разбира се. Че кой не може?

— Откога сте тук?

— Беше толкова вълнуващо, че изгубих представа за времето.

— От три часа — каза собственичката. От мрачното като буреносен облак изражение на нещастното ѝ лице бе очевидно, че е почувствала отминаването на всяка секунда от тези часове.

— Не съм се забавлявал толкова много от онези лета, когато двамата с брат ми смъквахме черупките на голяма торбичка с печени фъстъци, смесвахме всичко и се състезавахме, за да видим кой може да съедини най-много фъстъци със съответните им черупки. После ги изяждахме. Бяха много щури времена.

Като плъзнах поглед покрай Монк, забелязах Ланс Воон да стои на регистратурата с багажа си. Изглежда, че си заминаваше.

— Господин Монк, погледнете.

Той поклати глава:

— Мисля, че се разбрахме по този въпрос.

— Не към мен, към регистратурата.

Монк хвърли поглед към регистратурата, после се обърна назад и се усмихна на собственичката на щанда:

— Беше страхотно. Наистина яко!

— Яко ли? — попитах.

Монк ме погледна, забравяйки за миг, че съм по горнище на бански. Бързо извърна очи.

— Да. Така се казва сега. Наистина би трябвало да се опиташ да бъдеш в крак с популярната култура, или ще те пренебрегват. — Монк се обърна отново към собственичката. — Утре пак ще дойда.

— Утре е затворено — каза тя.

— Кога ще отворите пак?

— Вие кога си заминавате?

— Във вторник — отговори той.

— В сряда — каза тя.

— Защо затваряте за толкова време?

— Спешен семеен проблем — каза тя.

Монк въздъхна печално:

— На острова има ли други места, на които могат да се видят интересни зъби от акула?

— На много места има зъби от акула — каза тя. — На много места извън хотела.

— О, добре, защото аз просто загарявам — каза Монк. Той погледна над главата ми, което беше неговият начин да ме гледа, без да ме поглежда директно. — Може би двамата можем да пообиколим заедно някой път.

— За да подреждаме зъби от акула.

— Това е почивка, нали? — каза Монк. — Забавлявай се.

С тези думи той се отправи към регистратурата, където Тецуо се занимаваше с Ланс.

— Заминавате ли някъде, господин Воон? — попита Монк.

Ланс се обърна стреснато:

— Сменям си стаята. Не можех да остана в онова бунгало след... — Гласът му стана толкова задавен, че не можа да довърши. Той се прокашля и опита отново: — Сигурен съм, че разбирате, господин Монк.

— Когато ви попитахме за съпругата ви, не споменахте нищо за това, че е чувала гласове.

Изржението на Ланс стана сурово.

— Откъде научихте за това?

Тецуо виновно наведе глава, но не съумя да остане незабелязан от Ланс. Ланс го гледа гневно един миг, след това отново премести погледа си към Монк.

— Не виждах смисъл да казвам нещо повече — каза Ланс. — Хелън беше силна жена — искам да бъде запомнена така, а не като човек, постепенно изпадащ в деменция.

— От колко време беше започнала да изпада в деменция?

— Вече от доста време беше започнала да забравя и да се обърква, но започна да чува гласове едва след като дойдохме тук. Да си кажа честно, това ме плашеше. Трябваше да се махна от къщата, да проясня собствения си ум, нали разбирате?

— Затова ли отидохте да се гмуркате без нея?

— Разбира се, това беше една от причините — каза Ланс. — Но освен това трябва и да се поддържам във форма. Не можех да прекарам две седмици тук, седнал край басейна. Аз съм много активен физически; имам нужда да тренирам тялото си. Колкото и да й се искаше, тя не можеше да се съобразява с моето темпо. Малцина могат. Тя приемаше това. То беше единствената отстъпка, която направи пред възрастта си.

— Вместо това вие сте можели да направите известни отстъпки — казах.

— И да оставя тялото си да се съсипе? — Ланс поклати глава. — На нея това не би й харесало повече, отколкото на мен. Тя искаше да бъде във върховна форма.

Бях сигурна, че е искала — също както на един мъж му харесва младата му тайна съпруга да е слаба, руса и с голям бюст. Съмнявам се, че Хелън би се омъжила за човек, по-млад от нея с трийсет години, ако той имаше двойна брадичка и бирено шкембенце. Можеше да си намери такива мъже на нейната възраст.

Тецуо подаде на Ланс електронна карта за отваряне на врати.

— Стаята ви е готова, сър, с любезното съдействие на Гранд Кахуна Поипу.

— Благодаря. — Ланс взе електронната карта и погледна Монк. — Има ли още нещо?

Монк поклати глава. Ланс взе куфарите си и бавно тръгна към асансьорите.

— Мислите, че той го е направил ли? — попитах.

Монк погледна горе-долу в посоката, в която се намирах, но не директно към мен, и сви рамене:

— Кой друг би могъл да е?

— Но той има алиби — възразих.

— Умниците винаги имат.

Ние също вече се отдалечавахме, когато Тецуо повика Монк.

— Сър, имате телефонно съобщение. — Тецуо подаде на Монк парче хартия.

Монк хвърли поглед на листа.

— Лейтенант Кеалоха разполага с информация. Иска да му се обадя или да се отбия в участъка.

Щеше да е по-лесно да се обадим на Кеалоха, но исках да се махна от хотела и да видя още малко от острова.

— Да отидем при него — казах. — И без друго трябва да наемем кола.

— На входа на паркинга до безистена има офис на агенцията за коли под наем „Парадайз“ — любезно ни упъти Тецуо.

Върнах се в стаята си, бързо се преоблякох по къси панталони и риза и пет минути по-късно отново се срещнах с Монк във фойето. Тръгнахме от единия край на U-образния безистен и се отправихме към изхода, и службата за коли под наем, в другия край.

Завихме зад ъгъла и видяхме Брайън, кандидат-съпругът на Кандис, да стои с багажа си до гишето на агенцията за коли под наем, точно пред изхода за паркинга. Говореше със служителя от агенцията — млад бял мъж с изсветляла от слънцето руса коса, облечен в хавайска риза с емблема във форма на орхидея на агенцията за коли под наем „Парадайз“. Когато Брайън ни видя, лицето му почервения от ярост.

— Ето ги — каза той и размаха пръст към нас. — Те вероятно знаят кой го е направил.

— Кой е направил какво? — попита Монк, когато се приближихме.

— Обезобразил е колата ми — каза Брайън, като посочи с глава към паркинга. — Сигурен съм, че това е дело на някой от

присъствалите на сватбата.

Излязохме навън и погледнахме мустанга комби на Брайън, паркиран на един ред с още няколко еднакви мустанга. Неговият обаче лесно се забелязваше. Той беше онзи с раздробеното предно стъкло и голямото скъсано място точно по средата на гюрука. Монк се приближи и огледа колата.

— Това е била чисто злобарска постъпка — каза Брайън.

— Ами онова, което причинихте на Кандис? — попитах.

— Виждате ли? — обърна се Брайън към служителя от агенцията. — Тя на практика признава, че е замесена в това. Но шегата е за нейна сметка и за сметка на безсърдечните ѝ, отмъстителни приятели. Застраховката ми покрива всички щети.

— Имаше ли по колата някакви други щети, за които бихте искали да съобщите? — попита служителят.

На табелката с името му пишеше, че се казва Том, от Ермоза Бийч, Калифорния.

— Не — каза Брайън, точно когато Монк се върна.

— Има дракотина на задната броня, три вдлъбнатини на вратата откъм шофьора, курешки върху багажника, и петно с формата на амеба от неопределен произход на пътническата седалка — каза Монк. — И освен това е върнал колата с нечетни показания на стрелката за километража.

— Нечетни показания на стрелката за километража ли? — попита Том, явно озадачен.

— Показва двеста и седем километра. Дори от обикновено благоприличие не се е сетил да измине допълнителен километър. — Монк презрително се обърна към Брайън: — Как изобщо можете да се гледате в огледалото?

Том подаде на Брайън някакъв документ върху тефтер с прикрепващи се страници.

— Трябва само да подпишете тук и междуградският автобус ще ви откара до летището. — Той посочи към един микробус от агенцията за коли под наем „Парадайз“, който лениво стоеше на бордюра на няколко метра от нас.

— Не отбелязахте дракотините, вдлъбнатините и петната — обърна се Монк към служителя от агенцията.

— Няма значение — каза Том.

— Това петно е трайно.

— Колите непрекъснато се покриват с петна отвътре — каза Том от Ермоза Бийч. — Дори само червената пръст може да съсипе купето на колата, ако първо целият този дъжд и морски въздух не я съсипят отвън. Не ме карайте дори да започвам да ви изброявам какво разливат хората в колите или какво намираме под седалките. Не искайте да го знаете.

Монк поклати глава:

— Не, не искам.

— А хората ги карат дори без следа от внимание или уважение. Тук колите не изкарват дълго. За щастие в Капаа има страхотен автосервиз. Всички компании го използват.

Брайън подписа документа и върна папката на служителя.

— Надявам се, че престоят тук ви е харесал — каза Том.

Брайън изгледа гневно Монк и мен, вдигна куфарите си и с отсечени крачки тръгна към автобуса. Служителят от агенцията се обърна към нас.

— Е, какво мога да направя за вас тази вечер?

— Бихме искали да наемем кола — казах.

— Изберете си.

— Искаме такава, която да е току-що доставена — каза Монк. — Кола, която е карана само от един-двама души, и то изключително чисти и държачи на личната хигиена хора.

Том погледна съсипания мустанг:

— Това беше най-новата кола, която имахме. Останалите са тук от един-два месеца. Може да пробвате при „Глобал Рентал“ в Лихуе.

Погледнах към междуградския автобус, който още не беше тръгнал. На летището имаше много места, откъдето можеше да се наеме кола.

— Възразявате ли, ако се метнем на автобуса до летището? — попитах.

— Разбира се, заповядайте — каза Том.

Тръгнах към автобуса.

— Наистина ли искаш да се возиш в един и същ автобус с това жалко човекоподобно създание? — попита Монк, като вървеше редом с мен.

— Не аз съм тази, която ще се чувства неудобно, а той — казах.

— Защото втрещеният ти в него поглед безмълвно ще му напомня как е оскърбил приятелката ти?

— Кой е казал нещо за безмълвие? — попитах. — Ще му напомням възможно най-гръмогласно, и най-цветисто, по време на цялото пътуване. Ако ушите ви са прекалено чувствителни, може да се наложи да си ги покриете.

Брайън беше готов да се изстреля светкавично от автобуса в мига щом стигнахме до летището. Заради багажа си обаче беше принуден да се забави, затова успях да вметна още няколко подобрани думи, преди да се измъкне. Монк беше толкова смутен от езика, с който си послужих, че май също се изкушаваше да побегне.

Най-големите агенции за коли под наем, заедно с още няколко по-малки офиса, бяха събрани под един покрив в тесен пасаж, прилепен до паркинга на летището. Автобусът ни стовари пред агенцията за коли под наем „Парадайз“, но там не разполагаха с никакви „току-що доставени“ коли, затова отидохме отсреща в „Глобал“.

Служителите в „Глобал“ бяха млади, от хавайски произход и очевидно строго инструктирани да се усмихват непрекъснато. Вероятно прекарваха свободните си от работа часове с болящи ги лицеви мускули и мрачни физиономии, за да избегнат болката. Също както върху униформите на събратята им в „Парадайз“ десенът на ризите им представляваше логото на агенцията, представляващо земното кълбо във формата на автомобилен волан.

— Не можем да наемем кола тук — каза Монк.

— Защо не?

— Погледни това място — каза Монк. — Тук цари пълен безпорядък.

Погледнах към паркинга. Видях сто различни модела фордове, паркирани в спретнати редици на номерирани места. Монк би трябвало да е обзет от истински радостен трепет.

— Не виждам проблема.

— Сигурно си изтощена от часовата разлика. Колите са паркирани абсолютно безразборно.

— Абсолютно безразборно ли? — попитах. — Паркирани са на номерирани места.

— Би трябвало да са подредени по марка, модел, цвят, и година на производство — каза той, сякаш това беше просто въпрос на здрав разум. — Това е анархия. Ако това показва колко са организирани, представи си как поддържат колите.

Посочих отсреща:

— Погледнете другите компании за коли под наем, господин Монк. Техните коли също до една са паркирани безразборно.

— Сега поне знам откъде е дошъл терминът „безразборно“ — каза Монк. — Това е хавайската дума за „хаос“.

Служителка на име Кимико се приближи да ни помогне. Поисках комби. На Монк му беше все едно каква кола ще вземем, стига колата да е току-що слязла от конвейера за монтаж. Кимико ни заведе при един мустанг, чийто километраж показваше само петдесет и пет километра — каза, че никога не е бил наеман.

Докато Монк оглеждаше колата за евентуални несъвършенства, а аз попълвах формуляра за наемане, една двойка на двацетина години, и двамата загорели от слънцето, пристигна с един мустанг, леко ожулен откъм страната на предната пътническа седалка, при което фарът се беше раздробил, а гюрукът се беше огънал.

Двамата казаха на Кимико, че колата била ударена странично от шофьор, който изобщо не спрял след сблъсъка, и й дадоха копие от полицейския доклад. Първо Брайън, а сега и те. Потвърдих в квадратчетата отстрани на формуляра всички варианти за застраховка, които предлагаха. И без друго всичко отиваше на кредитната карта на Монк.

— Каква приятна двойка — каза Монк, като надникна в смачканата им кола.

— Какво ви кара да кажете това? — попитах. — Та вие не знаете нищо за тях.

— Върнаха колата с четни показания на километража. Сто шейсет и четири километра.

— Това е съвпадение — казах. — Не са го направили нарочно.

— Разсъждаваш твърде цинично — каза Монк. — Имай малко вяра в себеподобните си.

11.

Г-Н МОНК ОТИВА НА ВЕЧЕРЯ

Тясната дежурна стая на полицейския участък в Лихуе приличаше на всички други служебни помещения на правителствени учреждения, които бях виждала преди. Всичко беше в отънъци на сивото — стените от сиви, направени от сгурия и цимент тухли, шкафовете за папки, четирите метални бюра, дори настланите с линолеум подове, където от дългогодишно вървене из дежурната стая се бяха оформили пътечки. Единствените неща, които донякъде придаваха цвят на обстановката, бяха хавайските ризи на двамата детективи и топлийките с разноцветни връхчета, забучени нагъсто в черно-бяла карта на Кауаи върху една дъска за съобщения зад бюрото на Кеалоха.

Кеалоха се изправи да ни посрещне.

— Хей, благодарско, че се отбихте.

— Не е кой знае к'во, братле — казах с усмивка.

— Т'ва е добре — каза Кеалоха.

— Натъкнахте ли се на нови насочващи улики в разследването?

— попита Монк.

— Само още открития, които не водят доникъде — каза Кеалоха.

— Медицинският експерт потвърждава, че Хелън Грубър е убита по някое време между осем и единайсет сутринта, което изключва Ланс като неин убиец.

— Алибито му се потвърждава, така ли?

— Както каза, той е бил на борда на един от катамараните на Роб Шнорхела, за да обикаля крайбрежието на На Пали, да наблюдава китове и да се гмурка с шнорхел. — Кеалоха вдигна една видеокасета от бюрото си. — Роб Шнорхела е възложил на един от членовете на екипа си да прави професионален видеозапис на всяко плаване; след това накрая на плаването продават касетите на гостите за по петдесет долара всяка. Взех една назаем.

На количка до бюрото на Кеалоха имаше телевизор с видео. Детективът пхна касетата във видеото и го включи. Беше нагласено на един от моментите на корабчето. Ланс се намираше сред дузина туристи на палубата, които наблюдаваха китовете. Кеалоха натисна бутона за бързо превъртане, спирайки на един кадър, на който Ланс хвърляше влюбени погледи към млада брюнетка в плътно прилепнала тясна сърфистка тениска и долнище на бански, тип „прашка“, докато тя скачаше от корабчето и се гмурваше във водата. Няколко минути по-нататък на записа видяхме Ланс под водата, докато плуваше сред пасаж тропически риби. Кеалоха фиксира кадъра.

— Супер — рече той. — Харесах го заради това.

— Касетата може да е била заснета преди дни — каза Монк. — Откъде сме сигурни, че е заснета тази сутрин?

— Получих клетвена декларация от човека, който е заснел записа; освен това проследявам всички бели, намирали се на корабчето, за да потвърдя онова, което той ми каза — обясни Кеалоха. — Вече говорих с една от двойките, които са на видеозаписа. Пристигнали са вчера от вътрешността на сушата. Затова записът трябва да е бил направен днес. Туй са фактите, братле.

— Туристите, които са били на борда на корабчето, слизали ли са на брега по време на разходката?

— По крайбрежието има няколко усамотени плажа, и те спрели на един от тях да обядват. Но ако си мислите, че може би Ланс се е изплъзнал от групата, добрал се е до скрита някъде кола и се е върнал до Поипу да убие жена си, забравете за т'ва нещо. Това, което превръща На Пали в такова живописно място, е суровата брегова линия от назъбени, високи крайбрежни скали, до които е невъзможно да се стигне с кола.

— А с хеликоптер? — попитах. — Не правят ли обиколки на крайбрежието на На Пали?

— Би било лудост човек да се опита да кацне на някой от онези плажове, а дори да успее, невъзможно е това да стане, без да го забележат всички на борда на корабчето — каза Кеалоха. — Ланс има непоклатимо алиби.

— Почти прекалено непоклатимо — каза Монк. — Никога нямам доверие на хора с непоклатимо алиби. Или на хора, които пият

безалкохолно направо от кутийката. Или на хора, които пробиват някоя част от тялото си.

— Моите уши са пробити — казах.

— И моите — каза Кеалоха. — А също и зърната на гърдите.

Монк потръпна и се престори, че не ни е чул.

— Може да е наел някой да убие жена му.

— Говорих с полицейското управление на Кливлънд — каза Кеалоха. — Те проверяват Ланс, а също и банковите му сметки. Не бих се изненадал, ако кливлъндските ченгета се опитат да си изкрънкат едно пътуване дотук, за да съобщят лично новината.

— Е, предполагам, това означава, че на нас не ни остава нищо друго, освен да се наслаждаваме на острова, докато чакаме — казах, с надеждата, че кливлъндските ченгета едва ли ще се разбързат особено. — Ще тръгваме ли, господин Монк?

Монк бавно се приближи до картата.

— Какво е това?

— Не си затормозявайте ума с това — каза Кеалоха, отклонявайки въпроса с пренебрежително махване на ръка. — Това са престъпления, които никога няма да разкрием.

Прииска ми се да не го беше казвал. С тези думи и с този безгрижен жест Кеалоха небрежно бе дал на Монк още един повод за натрапчива тревога.

— Защо не? — попита Монк.

— Това са случаи на кражби с взлом по домовете в Поипу. Повечето от пострадалите къщи са ваканционни вили и сгради с апартаменти съвместно владение, които само понякога се обитават от собствениците си. Могат да бъдат празни месеци наред или отдавани под наем всяка седмица.

— Значи може да минат дни, седмици или месеци от извършването на престъплението, преди собствениците да забележат, че нещо липсва.

— Точно така. — Кеалоха въздъхна.

— Ами свидетелите? Някой видял ли е нещо необичайно?

— Това е друг проблем. Много от съседните домове и апартаменти за съвместно владение са или празни, или непрекъснато наемани от различни туристи. Как да разбереш кога някой е пришълец, ако и ти самият си такъв? Помолихме градинарите, пощальоните,

чистачите на басейна — изобщо хората, които постоянно са тук — да бъдат нащрек, но те не са по-добри от туристите в забелязването на такива неща.

— Трябва да има поне няколко случая, в които да имате приблизителна представа кога е станала кражбата. Никога ли не са се включвали аларми? Никога ли не сте получавали съобщения за току-що счупени прозорци или разбити с лост врати?

— Изключително рядко.

— Кога и къде са станали те?

Кеалоха отвори една прошнурована папка на бюрото си и я подаде на Монк, който прегледа страниците.

Помислих си, че на Кеалоха сигурно му е страшно удобно цялата информация да му е толкова наблизко и под ръка. Започвах да подозирам, че всичко това е нагласено, че през цялото време Кеалоха искаше Монк да попита за кражбите с взлом.

— Всички тези кражби с взлом са станали посред бял ден, в делнични дни — каза Монк. — Защо крадецът би поел този риск?

— Не знам — каза Кеалоха.

— Това е странно — каза Монк, имайки предвид нещо, което четеше. — Според тези доклади някои от кражбите дори са станали в квартали, където жилищните сгради са с портиери, и в охранявани сгради. Как са могли крадците да влизат и да изнасят откраднати вещи, без никой да ги забележи?

— Това е някаква мистерия — сви рамене Кеалоха и ми намигна заговорнически.

Аз обаче не бях част от заговора. Бях жертва. На практика той признаваше, че стоварва неразрешените си случаи на Монк, и по този начин прави всичко възможно да не получи и най-малка възможност да се насладя на Кауаи.

Монк посочи към един списък на страницата:

— Алармена инсталация е била задействана преди три седмици в два и петнайсет следобед в къща на Хуунани Роуд. Може ли да ми покажете къде се намира това на картата?

Кеалоха докосна една карфица, поставена на път, който се простираше покрай брега на южния край на острова, недалече от нашия хотел.

— Ето тук.

— А тази преди четири дни в пет следобед на Лауай Роуд?

Кеалоха почука с пръст по една карфица малко по на изток, недалеч от мястото, където Лауай Роуд стигаше до задънена улица при Спаутинг Хорн, за който знаех от пътеводителите, че представлява воден фонтан, създаден от вълни, избликващи с огромна сила през тясна дупка в няколко оголени вулканични скали. Зачудих се дали наистина ще имам възможност да видя това място, или изобщо някое от останалите природни чудеса на острова, докато съм тук.

— Ами кражбата миналата седмица по обяд?

— Тук, на разклона за Майло Хае. — Кеалоха посочи към няколко къщи край на игрището за голф на Гранд Кахуна Поипу.

И така нататък. Докато Монк четеше адресите от папката, Кеалоха му показваше съответните карфици на картата.

Монк затвори папката и се загледа в картата. След една дълга минута се обърна към Кеалоха:

— Свободен ли сте за една игра на голф утре в единайсет на игрището в Гранд Кахуна Поипу?

— Много съм ви благодарен за поканата, но имам работа по случая с убийството — каза Кеалоха. — А дори да не беше така, това игрище е много популярно. Никога няма да успеете толкова бързо да си направите резервация за утре.

— Даже невъзможно и ако става въпрос за официални полицейски дела?

— Такъв ли е случаят?

— Да, ако искате да заловите един обирджия — каза Монк.

Реших да говоря с Монк едва след като приключим с вечерята в „Ройъл Хавайан“ и той даде на сервитьора кредитната си карта, за да плати сметката.

„Ройъл Хавайан“ беше в къщата, където някога се бе намирало жилището на плантаторите от Кахуна Поипу. Ресторантът беше заобиколен от пищна тропическа градина и лъкатушеца пътека, осветена от фенери, откъдето се слизаше чак до плажа.

Макар че не можехме да видим океана, чувахме разбиващите се вълни и усещахме мириса на морския бриз, чийто полъх се носеше из градината, наситен с ароматите на цветята. Трапезарията беше

облицована със скъпа ламперия от дървесината на коа. Това придаваше на ресторанта типично хавайска елегантност и оправдаваше солените цени на ястията.

Започнах с топла салата от козе сирене и макадамия, полята със сок от пасифлора, последвана от поръсена с лимонова трева лунна риба със спагети юдон и тайландски маслен сос със зелени лимони и босилек.

Монк си поръча смесена салата от различни зелени зеленчуци (които побърза да подреди върху отделна чиния), последвани от печено на скара филе от съомга с бял ориз. Освен това си поръча и севън ъп с резенче лимон, та, както каза, да се поотпусне малко.

Опитвах се да го накажа с мълчанието си; той обаче явно не забелязваше. Всъщност, мисля, че му харесваше. Проклет да е.

Докато се хранехме, си мислех колко изнервящ и богат на събития беше денят, като се започне с катастрофално завършила сватбена церемония и откриването на убита жена. Срещнах медиум, който твърдеше, че общува не само с духа на мъртвата жена, но и с този на съпруга ми, а Монк реши да разследва всички неразкрити кражби на острова.

А това беше едва първият ни ден тук.

— Знаете, че лейтенант Кеалоха ви използва — казах накрая, когато сервитьорът се върна и поднесе на Монк кредитната му карта „Виза“, разписката от кредитната карта и химикалка върху малък сребърен поднос.

— Не, не ме използва. — Монк извади собствената си химикалка и внимателно се зае да подписва разписката.

— Той ви подмами, за да разкриете извършителя на тези кражби вместо него.

— Нямам нищо против — каза Монк.

— Аз имам — казах. — Не стига, че се включихте в разследване на убийство, ами сега поемате и товара на всичките му случаи.

— Наричаш това поемане на товар? — каза Монк. — Бих могъл да разреша за седмица всички случаи, които той разкрива за една година.

— Той точно на това се надява.

Монк отвратено пусна химикалката, после с помощта на изправеното острие на ножа си внимателно сгъна разписката на две и я

скъса точно през средата. После повтори същото с двете половини, а след това махна на сервитьора да се приближи.

— Мога ли да ви помогна? — попита сервитьорът.

— Трябва да изхвърлите този документ и да ми извадите нова разписка — каза Монк, като струпа четирите къчета от разписката върху подноса.

— Да не съм допуснал грешка при изчисляването на сметката?

— Не, справили сте се чудесно със събирането. Аз оплесках нещата. Подписът ми беше скапан.

Сервитьорът озадачено вдигна подноса и се отдалечи.

Обикновено се опитвах да не се храня навън заедно с Монк, освен ако не плащаше в брой. Когато използва кредитна карта, той трябва да е сигурен, че ще подпише точно както трябва. Веднъж му бяха нужни шест опита в рамките на двайсет минути, за да подпише една разписка.

— Имам идея, господин Монк — казах. — Защо не се хванете на пълен работен ден в полицията на Кауаи, докато сме тук. По този начин Кеалоха може да ви придружава по цял ден, докато аз се наслаждавам на почивката си. Ще се видим във вторник на летището и тогава можете да ми разкажете всичко за случаите, които сте разкрили.

— Не разбирам какво те притеснява. Утре отиваме да играем голф, нали? Това не е работа, а забавление.

— Правите го само за да можете да следите онези къщи на игрището — казах.

— Това е част от причината — каза Монк. — Но го правя най-вече за да мога да поиграя голф. Иначе не бихме могли да се доберем до игрището.

— Искате да кажете, че всъщност вие манипулирате него.

— Нека просто да кажем, че мога да бъда хитър и коварен, когато искам — каза Монк. — Това е като някаква свръхсила. Боя се, че ако прекаля с използването ѝ, тя ще ме погълне.

Сервитьорът се върна със сметката, кредитната карта и разписката. Монк се изправи в цял ръст, протегна се и отново се опита да се подпише. Наведе се — лицето му беше толкова близо до масата, че носът му почти опираше в разписката.

— Някога играли ли сте голф? — попитах.

— Разбира се — каза Монк. — Наистина съм много добър. Над средното ниво съм. Успявам да уцеля дупката с по-малко от три удара.

Бях скептично настроена. Нужно е значително умение, породено от дългогодишна практика и упорита игра, за да се достигне такова ниво.

— Как така никога съм виждала чифт стикове в къщата ви?

— Нуждая се само от един — каза Монк. — Силата ми е в замаха тип „вятърна мелница“.

— Вятърна мелница ли?

— Трябва да избереш идеално момента за удара, иначе топката ти няма да мине през дупката в мелницата: ще бъде ударена от перката на мелницата и изблъскана встрани. Мнозина аматьори затъват там, а ударите наистина се натрупват. Тъжна гледка е.

— Говорите за мини-голфа. Той не е същото нещо като голфа.

— Известно ми е — каза Монк, съсредоточавайки се върху подписа си. — За мини-голфа е нужна прецизност. Същото е като разликата между мозъчната хирургия и това, да отсечеш нечий крак с брадва.

— Искате да кажете, че за миниатюрния голф се изисква повече умение?

— Някога виждала ли си вятърна мелница или замък на одобрено от Професионалната асоциация по голф игрище? — попита Монк. — Едва ли.

Той седна намръщено, внимателно огледа разписката от различни ъгли, после отново я скъса също така внимателно както преди. Сервитьорът, който се беше отдръпнал на една страна и ни наблюдаваше, се приближи до масата.

— Друг проблем ли има, сър?

— Трябва ми нова разписка. Мисля, че линията, оставена за подписа, беше разкривена. Наистина би трябвало да я проверите, преди да донесете следващата разписка — каза Монк. — Вземете назаем един нивелир от кухнята.

— За какво ни е нивелир в кухнята?

— Как е възможно да управлявате ресторант без него?

— Разбира се, грешката е моя, сър. — Сервитьорът взе подноса и се отдалечи.

Монк ме погледна.

— Сигурно е нов.

Тъй като Монк щеше да се позабави, докато се подпише, аз се извиних и отидох в дамската тоалетна. Това ми даде възможност да мина през целия ресторант и да се възхитя на живописни картини, изобразяващи островни цветя и жени, танцуващи на местни празненства.

Докато се връщах към масата, минах покрай предното гише, където стройна жена в ниско изрязана плажна рокля чакаше, докато сервитьорката прибираше в пликче поръчаното от нея того за вкъщи.

Жената имаше тъмен, средиземноморски тен, лешниково кафяви очи, гъвкаво тяло и черна коса, вързана на конска опашка, която падаше между раменните ѝ лопатки. Бях я виждала преди. Тя беше жената от катамарана, на чийто задник се възхищаваше Ланс. На видеозаписа беше облечена със сърфистка тениска, затова този път забелязах нещо в нея, което не бях видяла преди. Имаше татуировка на върха на лявата си гърда.

Беше крилато сърце.

Политаща любов. Думите на Дилън Суифт се върнаха и се загнездиха в ума ми и по кожата ми внезапно избиха тръпки като от студ. Този образ беше едно от нещата, които той твърдеше, че е споделил с него духът на Хелън Грубър.

Можеше и да е съвпадение, че просто се бе случило една от жените, били на едно и също корабче със съпруга на убитата жена, да има татуировка, която би могла да се тълкува като „политаща любов“.

Можеше и да не означава нищо.

Или пък можеше да означава всичко. Трябваше да разбере кое от двете е вярното.

Забързах обратно към масата, където Монк още работеше по подписа си.

— Подписвате се от трийсет години. Би трябвало вече да сте овладели това умение.

— Това не са точно идеалните условия. Разписката е много малка, а мястото, на което трябва да се подпише, е миниатюрно. Доста е трудно да балансираш големината на буквите с разстоянието помежду им и да направиш всичко както трябва. Ако прибързам, накрая може да се наложи да сбутам фамилното си име в крайчеца на листа. Виждал съм това да се случва преди.

Погледнах обратно към жената. Тя подаде кредитната си карта на сервитьорката, която изчисли сметката ѝ.

— Не ви оценяват за краснопис, господин Монк. Това е просто един подпис.

— Става дума за нещо повече от това — каза Монк. — Това е потвърждаване на идентичността. Това е продължение на твоето „аз“.

Жената подписа разписката от кредитната си карта. Отне ѝ около една секунда. Невъзможно беше на някой да му е нужно толкова време, за да се подпише, колкото на Монк. Подозирах, че има и друг мотив, освен постигането на идеалното съотношение и баланса между буквите.

— Аз черпя, господин Монк — казах, като бръкнах в чантата си и извадих малко пари в брой. — Не мисля, че това има нещо общо с факта, че искате подписът ви да е както трябва. Мисля, че цялата работа е просто в това, че сте стиснат.

Грабнах разписката от ръката му, скъсах я на парченца и шумно хвърлих на масата малко пари, достатъчни да покрият цената на храната и бакшиша.

— Вие мразите да плащате — казах, докато ставах от масата. — Затова правите това нещо с подписа, докато се вбеся дотолкова, че да платя сметката. Точно както казахте: можете да бъдете хитър, когато поискате.

— Използвам хитростта си само за доброто на човечеството — каза Монк, като взе кредитната карта и се надигна от мястото си. — Не за лична облага.

Не си направих труда да споря. Обещах си обаче, че следващия път, когато отидем да вечеряме навън, ще го оставя да седи там цяла вечер и да опитва да се подпише, и пак няма да платя.

Жената взе чантата си и излезе от ресторанта, вървейки точно пред нас. Вървахме на няколко метра разстояние след нея през тропическата градина, докато стигнахме до паркинга. За мой късмет, джипът ѝ беше паркиран само през две места от нашия мустанг.

Нощното небе беше много по-тъмно, отколкото в Сан Франциско, но тук звездите блещукаха по-ярко. Въздухът беше приятно топъл, като легло сутрин, а уханието беше сладко, като от току-що изпрани чаршафи. Сигурно съм била уморена, защото очевидно ме спохождаха доста мисли, свързани с леглото.

— Страхотна нощ за разходка с кола — казах и смъкнах гюрука. Нямах представа докъде ще ни отведе жената, и имах нужда от оправдание, ако тя се отдалечеше от хотела ни.

— Това звучи приятно — сговорчиво каза Монк.

Жената се изтегли от мястото си на паркинга и, служейки си с умения, които бях усвоила от гледането на повторения на *Досиетата Рокфорд*, оставих две коли да се вместят между нас и нея, докато тя се отправяше надолу по Поипу Роуд. Беше тъмно, пътят беше осветен единствено от луната и от фаровете на минаващи коли.

Тя направи ляв завой по Капили, който ни отведе до водата. Лъчите на полумесеца хвърляха отблясъци по вълните. Там нямаше плаж, само черни, назъбени вулканични скали. Крайбрежните води се разбиваха мощно в тях, вдигайки пенливи пръски, като образуваха ситен дъждец, който усещахме по кожата си, докато карахме по обгръщания морския бряг Хуунани Роуд. От другата страна на улицата имаше комплекси от апартаменти и частни хотели, гледащи към водата.

— Тук е толкова красиво, нали? Дори когато единственото, което се вижда, са силуетите на палмите на фона на луната.

— Да не говорим за джипа, който кара онази жена от катамарана.

— Тъ, какво? — попитах. Това наистина бе най-доброто, което можех да направя при тези обстоятелства.

— Следваме една от туристките, които са били на организираната от Роб Шнорхела разходка с корабче тази сутрин.

— Така ли? — Опитах се да не звуча нито изненадано, нито виновно. Сега знаех как се чувстваха лошите типове, когато той разкриеше престъпленията им.

— Тя беше на касата на ресторанта, когато си тръгнахме.

— Наистина ли? Наблюдателните ви способности са наистина удивителни. Никога не бих я познала.

— Значи е просто съвпадение, че се движим след нея.

— Разбира се, че е съвпадение — казах. — Просто караме покрай водата.

— Тогава защо намали скоростта, за да пропуснеш две коли между нас и джипа й?

— Защото съм много вежлив шофьор.

— И аз гледам *Досиетата Рокфорд*. Гледаме го заедно.

Жената спря в един комплекс от апартаменти и паркира зад една от сградите с изглед към водата. Комплексът се наричаше *Убежището на китоловеца*, името беше изписано с разкривени метални букви върху ниската стена от вулканични стени, която заобикаляше комплекса. Спомних си още един от образите, описани от Дилън Суифт.

Капитан Ахав се крие в сенките.

Дебнещ китоловец? Беше доста пресилено, но пък тя беше в *Убежището на китоловеца*. Образът се връзваше, точно както „политаща любов“ си пасваше с татуировката ѝ. Почувствах как през тялото ми преминава тръпка, а в ума ми зазвуча началната мелодия на песента от *Зоната на здрача*.

Заобиколих и излязох пред сградата, на мястото, където тя гледаше към Тихия океан, и паркирах на улицата, така че да виждаме както апартамента, в който влезе тя, така и всички останали в комплекса. Всички бяха разтворили широко завесите на прозорците си, за да виждат изгледа. Виждахме какво става във всеки от апартаментите, включително и в нейния.

И видяхме как Ланс Воон я посреща на вратата, целувайки я по устните. Тя го стисна по задника и занесе храната на масата на верандата.

Монк се обърна към мен.

— Как разбра?

— Ще ми повярвате ли, че съм го открила по пътя на логиката?

— Не.

— Защо не? — попитах.

— Защото, ако имаше нещо, което да може да се открие по пътя на логиката, щях да го откроя. Работата ми е да откривам разни неща по пътя на логиката.

Въздъгнах в знак, че се признавам за победена. Наистина не ми се искаше да му казвам, но сега ми се налагаше.

— Получих малко помощ.

— От кого?

— Хелън Грубър.

Монк ме изгледа.

— Тя е мъртва.

— Знам, но тя ви е оставила съобщение днес следобед.

— Как би могла, щом е мъртва?

— Говорила е с Дилън Суифт — казах. — От отвъдното.

12.

Г-Н МОНК ПОКАЗВА КАК СТАВА НОМЕРЪТ

По обратния път към хотела и докато се качвахме към свързаните си стаи, разказах на Монк всичко за срещата си с Дилън Суифт в бара край басейна. Разказах всичко, което Суифт беше казал за убийството и за образите и усещанията, които Хелън беше споделила с него от огромния отвъден безкрай — мириса на люляк, дървосекача с порцеланова кукла в ръка, вкуса на пай с *liliko*, спотайващия се в сенките капитан Ахав, допира на бодлива тел до плът, политащата любов и боровото дърво.

Седях на крайчеца на леглото си, а той седеше в едно от ратановите кресла. Очаквах да избухне гневно, или нещо от този род, но той не го направи. Просто седеше там и спокойно ме гледаше.

— Не съм проверил, но се обзалагам, че в мини бара ми има два тоблерона.

— Господин Монк, чухте ли поне една дума от това, което казах? Той кимна.

— И?

— Чудя се колко тоблерона има в твоя мини бар. — Монк стана и се приближи до мини бара ми.

— Знам, че трябваше да доведе Суифт направо при вас, но бях скептично настроена по отношение на цялата тази работа за говоренето с мъртвите.

— Защото е невъзможно. Той е измамник. Никой не може да говори с мъртвите — каза Монк, като дръпна вратичката на мини бара. — Правилно си постъпила, като не си го доведе при мен.

— Така ли?

— Той щеше да отклони вниманието ми от разследването, а то се нуждае от пълното ми внимание — каза Монк. — Къде е ключът от мини бара?

— Върнах го на рецепцията — казах. — Не исках да се изкушавам от нещата вътре.

— Трябват ми фиба и мокра кърпичка — каза той.

Отворих чантата си, намерих кърпичка „Ует Уан“ и фиба, и дадох на Монк и двете. Той използва кърпичката, за да почисти фибата от всичките ми смъртоносни микроби.

— Казвате, че Суифт е измамник, но два от образите, които е видял, свързват Ланс Воон с жената на борда на онова корабче — казах. — Нямах да разберем, че съществува връзка между Ланс и нея, ако не беше Суифт.

— Значи сега му вярваш? — Монк завъртя фибата в ключалката на мини бара. — Мислиш, че говори с духове?

— Не знам. Но щом тези два образа ни дадоха насока по случая, може би другото, което той ми разказа, също ще ни подсказе нещо.

— Ти искаш да му вярваш — каза Монк.

— Не, не искам.

— Да, искаш. Точно затова по-скоро си готова да повярваш, че той може да общува с духове, отколкото да помислиш за най-очевидното обяснение за точността му.

— Което е?

— Суифт сигурно е видял Ланс и тази жена заедно някъде преди. Когато е научил, че Хелън е убита, Суифт е пресметнал, че има начин да използва тази информация, за да накара нещата да изглеждат така, сякаш контактува с мъртвите, и да се изфука с репутацията си на медиум.

Ключалката на мини бара щракна. Монк се усмихна, доволен от себе си, и отвори малкия хладилник.

— Погледни това. Два тоблерона, но по един брой от всичко останало.

— Може би тоблероните просто са по-популярни от всичко останало.

— Толкова си наивна — каза Монк и затвори мини бара. — Но дори и така да е, за да те накара да повярваш в нещо толкова невероятно като говоренето с духове, Суифт все пак е трябвало първо да спечели симпатията ти.

— Не е спечелил нищо от мен — казах.

— По някакъв начин е спечелил благоразположението ти. Трябвало е да те накара да му повярваш — каза Монк. — И се сещам само за един начин, по който е могъл да го направи. Предал ти е съобщение от Мич.

— Не съм толкова лесна. — Почувствах как очите ми се наливат със сълзи и самообладанието ми изневерява. — Вие сте единственият, на когото някога съм казвала за случилото се с Мич.

— Ти не знаеш какво се е случило с Мич — каза Монк. — Знаеш само версията на флота.

— Казаха ми, че е бил свален над Косово, че оцелял след катастрофата, но се паникьосал, когато вече бил на земята, и така загинал и изложил на опасност живота на хората от екипажа си.

— Това не означава, че е вярно — каза Монк, като седна до мен на крайчеца на леглото. — Единствените хора, които знаят какво се е случило в действителност, са двамата оцелели членове на екипажа. Възможно е те да лъжат, за да прикрият собственото си малодушие, а не това на Мич.

— Въпросът, господин Монк, е, че Суифт знае всичко за тази история. Никаква част от нея не е била оповестявана публично.

Монк поклати глава:

— Знаел е само това, което ти си ми казала.

Сега сълзите наистина започнаха да се стичат по лицето ми, но не ме беше грижа. Бях твърде ядосана и наранена.

— Смятате, че ми трябва само едно питие край басейна, и съм готова да разкажа на първия появил се привлекателен мъж най-болезнените си тайни?

— Направила си го, без да го осъзнаваш.

— Не съм била пияна. Знам какво съм казала.

— Дилън Суифт работи до голяма степен по същия начин, както и аз — каза Монк. — Той поглежда един човек и прави логически умозаклучения. А след това използва тези сведения, за да те накара да му кажеш онова, което все още не знае.

— Не съм му казала — настоях, подсмърчайки.

— Това, което той прави, се нарича „студено четене“ — психологически похват, използван, за да бъде убеден даден човек, че говорещият знае много повече по даден въпрос, отколкото разкрива. Видях го да го прави вчера по време на шоуто си. Това е малка измама,

при която той измъква информация от даден човек, като в същото време прави нещата да изглеждат така, сякаш взема фактите от отвъдното.

Много по-лесно е да измъкваш информация, когато разполагаш с цяла тълпа, вместо само с един човек. За това, което е направил с теб, е нужно истинско умение.

— Не разбирам — казах, започвайки да се съвземам.

— Да започнем с това, как обработва една тълпа. Снощи той се разхождаше из публиката, усещайки буквата „Г“. Някакъв тип веднага скочи, каза, че името му било Гари, и попита дали посланието е за него. В този миг той каза на Дилън Суифт най-важното от всичко — че изгаря от нетърпение да бъде измамен, и че е готов да направи всичко по силите си, за да подпомогне собственото си измамване. Затова, естествено, Суифт избра Гари за четенето.

По-нататък Монк обясни, че в мига щом някой реагира, Суифт поглеждал възрастта на човека, прическата, бижутата, дрехите му и придружаващите го приятели или близки, и правел няколко прости логически умозаклучения. След това започвал да вмята издаващи информираност догадки във въпроси, хитроумно формулирани като изказвания.

Монк ми каза, че вместо да се съгласяват с догадките на Суифт или да ги отхвърлят, повечето хора се опитвали да му помогнат. Те с готовност предоставяли допълнителна информация, давайки на Суифт материал, с който да прави още обосновани догадки, и ако се окажел прав, те си помисляли, че мъртвите нашепват в ухото му. Но ако грешал, можел да заяви, че по линията има статично електричество и, в девет от десет случая, хората му подсказвали, за да му помогнат да изясни предаването.

— Суифт каза на Гари, че някаква жена, с която е бил много близък, се опитва да се свърже с него. Гари бе онзи, който предположи, че това може да е сестра му — каза Монк. — Суифт твърдеше, че „усещал“, че името ѝ започва с „М“ или „Е“, но за да увеличи вероятността за успех, усложни догадката, като каза, че тези букви може да са просто някъде в името. Гари беше онзи, който предположи, че Суифт сигурно говори за сестра му Маргарет.

Сега си спомних. Виждах как Суифт е накарал Гари да му даде информацията, която му е била нужна, за да се престори, че се свързва

с дух. Не разбирах обаче как го е направил с мен.

— С мен не се случи така, господин Монк. Първото, което той ми каза, беше, че на съпруга ми му е мъчно за мен и му липсвам. Той вече знаеше неща...

— Сигурен съм, че е знаел — каза Монк. — Помисли си обаче за това, което си ми казала ти. Стандартен номер, използван от медиумите, е да кажат, че обичният ти човек има неразрешени въпроси, които трябва да изясни, че е бил измамен или спрямо него е била извършена несправедливост. Той каза ли такова нещо?

Кимнах и подсмръкнах.

— А ти какво каза?

Спомнях си точно какво казах:

— *Мич загина два дни преди двайсет и седмия си рожден ден. Бих казала, че това е несправедливо.*

— *Бил ви е отнет поради нещастен случай* — каза Суифт.

— *Самолетът му беше свален от вражески огън. Това едва ли може да се нарече нещастен случай.*

Със същия успех можех да напечатам биографията на Мич и да я връча на Суифт.

— О, Боже мой, такава глупачка съм. — Отново се разплаках.

— Не, не си. — Монк взе ръката ми. — Просто съпругът ти много ти липсва.

Липсваше ми, и винаги щеше да ми липсва — знаех го. Онова, което не знаех, беше колко близо до повърхността са били тези чувства и колко лесно можеха да ме манипулират. Срамувах се от себе си.

— Книжна кърпичка — каза той.

Подсмръкнах, бръкнах в чантата си и му подадох кърпичка.

— За теб е — каза той.

Изсекнах се и от уважение към Монк и проявената от него любезност извадих от чантата си херметична найлонова торбичка, сложих в нея кърпичката и метнах торбичката в металното кошче за боклук.

Беше очевидно, че Дилън Суифт е измамник. И все пак нещо, което беше казал, ме караше да настръхвам:

— Всичко, което казахте, е логично, господин Монк, с изключение на едно. Помните ли банския от две части, с който бях облечена?

Монк се изчерви от смущение и заби поглед в краката си, сякаш и сега бях със споменатия бански.

— Смътно — каза той.

— Имам го от години. Купих го в Пуерто Валарта, където двамата с Мич отидохме да прекараме един уикенд сред романтика, слънце и текила, за огромен ужас на родителите ми.

— Не ми е нужно да знам това — каза Монк.

— Изгубих си горнището на банския, докато с Мич се боричкахме във водата. Наложих се той спешно да ми купи бански костюм от един амбулантен търговец на плажа, докато аз стоях във водата. Това беше банският, който той ми избра. След това, всеки път, когато ме виждаше в този бански костюм, си спомняше как съм изгубила последния. Обожаваше да ме вижда с него.

— Не искам да знам това — каза Монк.

— Суифт каза, че Мич още обожавал банския ми костюм. Няма как да е разбрал дали Мич някога ме е виждал с този бански. Доколкото Суифт знаеше, можеше да съм си купила този бански костюм миналата седмица.

— Все още искаш да вярваш в него.

— Искам да разбера как са ме измамили.

— Тези мошеници са много умни. Те изучават по-дробно всичко, свързано с модата, песните, прическите, всичко, което е или е било модерно. Сигурно е знаел, че банският костюм е бил по-стар модел, с по-стара кройка или десен, и е направил сполучлива догадка.

— Но какво щеше да стане, ако беше сгрешил?

— Щеше да заяви: „Мич казва, че все още те смята за красива и винаги ще те обича“.

Отново усетих как очите ми се наливат със сълзи и това ме ядоса. Толкова слаба ли бях? Толкова уязвима?

— По-добре да си вървите, господин Монк, иначе може да плача цяла нощ.

— Няма проблем — каза Монк. — Нямам нищо против, стига да имаш кърпички в изобилие.

Седяхме, без да говорим: единствените звуци бяха моите подсмърчания. Въпреки това усещах смъденето на сълзите по бузите си и топлината на ръката на Монк в моята.

— Но наистина се чудя за тези шоколади „Тоблерон“ — каза Монк.

— По-добре идете да проверите.

— Може би трябва да го направя. — Монк стана и поспря до отворената врата на стаята си. — Ако намеря два, би ли искала единия?

Той нямаше да може да спи при наличието на два еднакви шоколада в мини бар, пълен с по един брой от всичко останало. Дори и при това положение, жестът беше мил.

— Разбира се — казах. — Би ми харесало.

Изядох допълнителния „Тоблерон“ и се обадих вкъщи, за да поговоря с Джули и майка ми. Премълчах всичко, свързано с начина, по който бе минал денят ми, с изключение на времето, което прекарах на плажа. Джули ме уведоми, че съм досадна. Звучеше сякаш мама вече беше накупила на Джули достатъчно дрехи, за да й стигнат до гимназията, така че дъщеря ми не припираше много да се връщам.

Заспах само секунди след като положих глава на приятно издутата възглавница. Бях изтощена. Бях изморена от часовата разлика. Бях емоционално омаломощена. Това беше дълбок, подмладяващ сън без сънища, който приключи в осем сутринта, прекъснат от кукуригането на хор петли.

Това беше последният звук, който очаквах да чуя на един тропически остров. Може би папагали. Или някаква специална порода тропически птици. Не и петли. Но се събудих напълно освежена.

Не почуках на вратата на Монк да проверя дали е буден. Вместо това се вмъкнах в тениска и къси панталони и слязох до плажа да се поразходя.

През нощта пясъкът беше загладен от вълните, стигащи съвсем близо до брега, и беше влажен от сутрешния ситен ръмеж. Въздухът беше влажен, топъл и задушен.

По пясъка се разхождаха още половин дузина хора, но въпреки това имах усещането, че плажът е изцяло на мое разположение. Минах покрай бунгалата на Гранд Кахуна Поипу, но не успях да надникна над живите плетове дори след като се повдигнах на пръсти.

По-нагоре по плажа, точно над мястото, където свършваше пясъкът и започваше водата, огромен женски тюлен и малкото лежаха на пясъка. Един работник от хотела ограждаше широк участък около тях с жълта полицейска лента. Спрях досама лентата и погледнах тюлените.

Майката имаше покрита с белези кафява козина; тази на малкото ѝ беше смолисточерна. И двамата имаха муцунки, които ми напомняха за кученца от породата голдън ретривър. Майката отвърна на погледа ми с големите си кръгли очи.

— Тези са монаси — каза работникът от хотела. Беше полинезиец, с много мургаво, покрито с дълбоки бръчки лице.

— Монаси ли?

— Наречени са така заради уединения си начин на живот — каза работникът. — Заstraшен вид.

Кимнах към майката.

— Какви са тези белези?

Работникът се усмихна лукаво, разкривайки всичките си криви зъби:

— От много хубаво любене. Мъжкарите го раздават доста грубичко.

Отдръпнах се, за да оставя достатъчно място на тюлените монаси и хотелския работник и продължих да се разхождам.

Плажът свършваше при скалист нос от вулканични скали, които се простираха нататък и се вдаваха навътре в залива. Утъпкана пътека се виеше около основата на носа и свършваше при тротоара на Хуунани Роуд, точно пред *Убежището на китоловеца*. Докато минавах покрай сградите с апартаменти, хвърлих поглед към онзи, в който беше влязла жената, но щорите бяха затворени.

Пресякох улицата и влязох в паркинга на *Убежището на китоловеца*, тръгнах по него, заобиколих и стигнах до кабинета на управата. На гишето имаше понички, а зад него — жена на средна възраст. Тя имаше подобна на кошер прическа и голямо желание да говори.

Научих, че е полупенсионерирана и работи на половин ден, за да поддържа стила си на живот на острова, което не би могла да направи с парите, които спестила като учителка. Научих, че децата и внуците ѝ никога не ѝ гостували, когато живеела във Флагстаф, но сега, след като

се преместила тук, непрекъснато искали да я виждат. Научих също и имената на „чудесната двойка“ в апартамент А-3.

Роксан Шоу и приятелят ѝ Къртис Потър. И двамата от Кливлънд.

13.

Г-Н МОНК ОТИВА ДА ИГРАЕ ГОЛФ

Когато излязох от асансьора на нашия етаж, видях три колички от тези, които използват камериерките, пред отворената врата на стаята на Монк. Влязох вътре и открих камериерките да сгъват хавлиени кърпи за баня върху леглото, надзиравани от Монк.

— Не, не, Кауаяла, сгъва се от ляво на дясно, а след това отдолу нагоре. Опитай пак. — Монк се премести до следващата камериерка, докато тя сгъваше кърпата. — Чакай, Мейлани, увери се, че ъглите се допират. Ако сбъркаш при това първо съществено важно сгъване, зарежи процедурата и започни отново.

— Какво правите, господин Монк?

— Показвам им как да сгънат правилно една хавлиена кърпа, вместо да я навиват. — Кърпата, която една от камериерките сгъваше, привлече погледа му. — Много добре, Лана. Започваш да схващаш как става. Да го направим още веднъж. Съвършенството идва с практиката.

— Открих коя е жената, която видяхме снощи — казах. — Името ѝ е...

— Роксан Шоу — прекъсна ме Монк.

— Откъде разбрахте?

— Видях подписа ѝ върху разписката от кредитната карта на плота, докато излизахме от ресторанта. Има много хубав, равен подпис, между другото.

— Е, голямата новина не е името ѝ. Открих, че тя е от...

— Кливлънд — прекъсна ме Монк. — Също като Ланс и Хелън.

— Откъде научихте това? — попитах, опитвайки се да скрия разочарованието в гласа си.

— Докато я следвахме, забелязах, че е покрила шофьорското място с плажна кърпа, за да не се изгори на горещата тапицерия. Отгоре имаше голямо нарисувано изображение на вожда Уаху, което през цялото време беше обърнато към нас.

— Кой е вождът Уаху?

— Това е емблемата на бейзболния отбор Кливлъндските индианци. — Монк ме дръпна настрани, където камериерките не можеха да ни чуят. — Аз също научих някои неща тази сутрин. Мейлани е чистела бунгалото на Хелън и Ланс. Тя казва, че Хелън Грубър обожавала пайовете на острова. Непрекъснато си носела пайове в бунгалото, когато се прибирала. Но сутринта, когато е била убита, в хладилника не е имало пай.

— Едно от усещанията, които Суифт каза, че получавал от отвъдното, беше вкусът на пай с *liliko*.

— Спокойно е можел да направи такова предположение — каза Монк. — Това е най-популярният пай на острова и има доста голяма вероятност туристите да го опитат, докато са тук. Но къде беше нейният пай?

— Може би е изяла последното парче на вечеря — казах. — Или със закуската вчера сутринта.

— Но в мивката нямаше мръсни чинии, а камериерките още не бяха идвали.

— Какво значение има?

— Не знам — каза Монк.

Кауаяла се приближи до Монк със сгъната хавлиена кърпа в ръце.

— Как е?

Монк се усмихна:

— Идеално. Мисля, че вече всички разбрахте как става. Вървете и споделете познанията си.

Камериерките излязоха от стаята, тътрейки крака, и затвориха вратата зад себе си, оставяйки хавлиените кърпи спретнато подредени на купчинка върху леглото на Монк.

— Научихте камериерките да сгъват.

Монк въздъхна:

— Приятно е усещането да се отплатиш по някакъв начин на обществото.

Погледнах часовника си:

— След три часа ни очаква игра на голф. Можете да вземете под наем стикове и обувки, но ще трябва да си набавите подходящите дрехи.

— Няма да взема обувки под наем. Това е все едно да искаш от мен да нося мръсното долно бельо на друг мъж — каза Монк. — Какво им е на обувките, с които съм в момента?

— Не можете да отидете на игрището в този вид. Само ще привлечете вниманието към себе си. А с тези обувки няма да ви пуснат на игрището.

— Чудесно — заяви Монк. — Да вървим на пазар.

Дрехите и пособията за голф се продаваха в същия магазин за мъжко облекло, от който Монк си купи банския. Искане ми се да можех да кажа, че и този път всичко мина също толкова гладко. Няма да ви измъчвам, описвайки в мъчителни подробности какви бяха за мен следващите два кошмарни часа. Но за да ви дам известна представа какво трябваше да изтърпя, ще ви кажа, че Монк си избираше обувки за голф, като броеше пластмасовите шипчета отдолу, докато намери чифт обувки на разумна цена с четен брой шипове. Разгледахме много обувки. А когато накрая приключихме с пазаруването, му трябваша петнайсет минути само за да подпише разписката от кредитната си карта.

Искате ли работата ми? Не? И аз така си помислих. Какво ще кажете да вземете Монк със себе си на следващата си почивка? Обзалагам се, че цялото ви тяло се стяга от напрежение само при мисълта за това. Сега знаете как де чувствах.

Накрая Монк си купи памучен панталон в цвят каки и червена риза с къс ръкав и висока яка. Изглеждаше страхотно и аз му го казах. Изглежда, че това го смути, затова не си направих труда да го убеждавам. Надявах се, че малко положителен заряд може да го убеди да поразхлаби дрехите си в крак с модата. Понякога ми се приискава да посегна и да му разкопчая яката, защото само като я гледам, започвам да изпитвам чувството, че някой ме души.

Изминахме с колата трите или четирите километра до голф игрището на Гранд Кахуна Поипу. А щом пристигнахме там, се почувствах щастлива, че съм дошла. Беше красиво. Игрището беше безупречно поддържано и покрито с буйна зеленина, разположено на фона на свежото, синьо небе, обвитите в лека мъгла планински върхове и невероятен изглед от залива Поипу, с вълните, разбиващи се в

назъбения край на черните брегове и скалите долу. Не знам как някой можеше да се съсредоточи върху голфа, когато имаше толкова много за гледане.

Взехме под наем два чифта стикове и количка за голф и се срещнахме с Кеалоха при първата площадка. Той беше облечен както обикновено, в прекалено голяма, неприбрана в панталоните хавайска риза и къси панталони, и си носеше собствен комплект стикове в чанта, която изглеждаше така, сякаш беше влачена през няколко континента.

— На това му викам полицейска работа — ухили се Кеалоха.

На различни разстояния от дупката имаше четири отделения. Черното беше за играчите, участващи в турнири, червеното беше за жените, бялото за играчи на средно ниво, а златистото беше това, което наричаха „участъка на курорта“, за случайни играчи, търсеци по-лесна и спокойна игра.

Всички се наредихме да започнем от белия участък и си сложихме ръкавиците. Монк си сложи по една на всяка ръка.

— Играете ли много голф, лейтенант? — обърнах се към Кеалоха.

— Сърфингът и голфът са горе-долу всичко, което може да се прави тук — каза Кеалоха. — Тоя комплект стикове си го делим с още четири братлета.

— Изобщо не се забелязва — казах.

— Ами вие? — попита Кеалоха. — Играете ли?

— Играех като тийнейджър. Баща ми членува в много кънтри-клубове — казах. — Не съм играла от години, но когато играех, бях доста добра.

— Доста добра — повтори Кеалоха. — Какъв е хандикапът^[1] ви?

— Осемнайсет.

— А вие? — обърна се Кеалоха към Монк.

— Това е моята игра — каза Монк, като избърса стика си с антисептична мокра кърпичка. — Нямам хандикап.

— Би трябвало да носите само една ръкавица — каза Кеалоха. — Вие сте десняк, така че би трябвало да я сложите на лявата си ръка.

— Никой не носи само една ръкавица — каза Монк. — Освен може би Майкъл Джексън, а той е много странен.

Стандартният брой удари, с които трябваше да бъде уцелена първата дупка, беше четири. На около триста и осемдесет метра оттам ниско окосената равна тревна площ около дупката беше оградена с обръч от пясъчни могилки. От едната страна на описващата рязък завой изравнена част на игрището се редяха луксозни ваканционни вили, а от другата имаше китка дървета и изкуствено езеро.

Всички направихме първия си удар, първо аз, последвана от Монк и Кеалоха. Топките, запратени от нас, се озоваха горе–долу на едно и също място — там, където изравнената част на игрището завиваше към тревата.

Качихме се в количката за голф — Кеалоха на кормилото, Монк отпред, аз отзад — и потеглихме по изравнената част на игрището.

— Тази сутрин говорих с полицейското управление в Кливлънд — каза Кеалоха. — Този път Ланс вероятно ще наследи милиони.

— Този път ли? — попита Монк.

— Хелън Грубър не е първата свадлива старица, за която Ланс се е оженил и я е надживял — каза Кеалоха. — Тя е третата. Имало е някоя си Елизабет Дал, седемдесет и шест годишна, във Филадельфия, и Беатрис Удман, на шейсет и осем, в Сиатъл.

Дървосекач с порцеланова кукла в ръка.

Удман и Дал^[2].

Ето че нови два от споменатите от Суифт образи се натрапваха в разследването. Възможно ли беше онези други духове, за които Суифт каза, че се опитвали да се свържат с него във връзка с Ланс, да са били Елизабет Дал и Беатрис Удман?

Опитах се да погледна Монк многозначително, но той не отвърщаше на погледа ми, затова го смушках. Той продължаваше да не ми обръща внимание. Знаеше какво си мисля и не искаше да се занимава с него. Суифт или беше успял да проучи много бързо и много подробно миналото на Ланс, или получаваше добра информация от отвъдното.

Знаех какво щеше да бъде обяснението на Монк.

Но какво можеше да ни навреди да се върнем при Суифт и да попитаме какво друго му съобщават духовете? Дори и да беше измамник, Суифт можеше да ни спести известно време, за да не повтаряме проучвания, които той вече беше направил.

Не исках обаче да казвам нищо от това на Монк, поне не и пред Кеалоха.

— Убити ли са били Дал и Удман? — попита Монк.

— Кливлъндските ченгета ми съобщават, че са умрели от естествена смърт. — Кеалоха спря количката недалече от мястото, където топките ни за голф лежах на тревата. — Ланс със сигурност умее да ги подбира, макар че Хелън е била най-младата и най-здравата му съпруга досега. Била е също и най-богатата.

— Може би му е омръзнало да чака природата да си свърши работата — предположих.

— Казахте, че разговаряте с останалите, които са били на разходката с катамаран до На Пали — каза Монк. — Говорихте ли вече с Роксан Шоу?

Кеалоха поклати глава:

— Не, тя коя от всичките е?

— Онази с прашките — поясних.

— О, да — каза Кеалоха. — Спомням си я от видеозаписа.

— Обзалагам се, че е така — казах.

Кеалоха спря количката на няколко крачки от топките ни за голф и слязохме.

— С нетърпение очаквах да говоря с нея — каза Кеалоха. — Роб Шнорхела каза, че купила само един билет. Значи, че е пътувала сама. Няма нищо по-самотно от това, да си сам в рая. Мислех си, че навярно би й харесала компанията на някой приятен хаваец, докато е на острова.

— Не мисля — каза Монк, застанал с гръб към нас, докато гледаше къщите покрай изравнената част на игрището. — Видяхме я заедно с Ланс снощи. И освен това тя е от Кливлънд.

Кеалоха подсвирна, впечатлен.

— Голям хитрец сте, господин Монк. Ще я посетя и можем да говорим с нея заедно. Но алибито ѝ е също толкова солидно като неговото.

Проследих погледа на Монк. До една от къщите видях градинар, до друга — човек от поддръжката на басейна.

— От полицейското управление на Кливлънд провериха ли банковите сметки на Ланс? — попитах.

Кеалоха кимна.

— Ако Ланс е платил на някого да убие жена му, парите не са дошли от неговата сметка или от тази на жена му. Ще поискам от полицейското управление в Кливлънд да погледнат личната сметка на Роксан, но почвам да се чудя дали не търсим в погрешната посока.

— Единствено Ланс има мотив да убие жена си — каза Монк.

— Но как е могъл да го извърши, без да наеме някой друг? Нито той, нито Роксан са били на острова по времето на убийството й. Алибитата им се потвърждават от видеокасетата и от останалите бели туристи на корабчето.

— Знам — каза Монк.

— Може би го е направил някой крадец — каза Кеалоха.

— Крадец, който не е отмъкнал нищо?

— Възможно е — каза Кеалоха, като внимателно избра от чантата си стик номер три. — Може би се е изплашил, след като я е треснал по главата.

Не ме безпокоеше перфектното алиби на Ланс. В крайна сметка, при последния случай на Монк по времето, когато беше станало убийството, заподозряната беше подложена на сърдечна операция и гръдният й кош беше отворен. И въпреки това Монк доказва, че именно тя е извършителката. Затова вярвах — макар и на Кеалоха никак да не му се вярваше, — че Монк ще намери фаталния недостатък и в това алиби.

— Не бива да използвате този стик — каза Монк.

— Защо не?

— Защото е номер три — каза Монк. — Използвайте номер четири или номер шести.

— Но за този удар е по-подходящ стик номер три — каза Кеалоха.

— Числото три никога не е подходящо — каза Монк. — Повярвайте ми.

Кеалоха ме изгледа, прибра стика номер три, и извади номер четири. Приблужи се до топката и замахна. Топката полетя ниско и се приземи доста далече от тревата. Той погледна намръщено Монк.

— Ще започна да проучвам теорията, че убийството е извършено от крадец — каза Кеалоха.

— Това е загуба на време — отговори Монк.

Аз също използвах стик номер четири и не се справих кой знае колко по-добре от Кеалоха. Монк използва номер четири и накрая се приземи в пясъчната могилка.

— Поозорихме се. — Кеалоха потисна усмивката си и се качи в количката за голф.

Аз самата не можах да се въздържа да не се заям:

— Натъкнахте ли се на много пясъчни капани около тези вятърни мелници, господин Монк?

Качихме се отново в количката и отидохме до тревата. Монк мълчеше и се взираше в къщите. Някой инсталираше сателитна чиния на покрива на една от къщите. Монк си погледна часовника.

На игрището всички огледахме топките за голф и преценихме как трябва да замахнем. Монк заобиколи пясъчното хълмче. Топката му беше заседнала наред гладко настлания с гребло пясък.

Монк стоеше на ръба на хълмчето, загледан в топката, сякаш тя се намираще върху плаващи пясъци. Знаех какво си мисли: Как би могъл да стигне до топката си, без да нагази в заравнения пясък? Вече започваше да се поти.

Кеалоха, междувременно, се забавляваше. Нужно му беше едно замахване със стика и три леки удара, за да вкара топката си в дупката и да отбележи резултат с две точки по-голям от средния брой удари.

— Доста добре — каза той. — За мен.

Погледнах назад към Монк, който не обръщаше никакво внимание на който и да било от двамата ни. Той предпазливо прекрачи пясъчното хълмче, за да се приближи към топката си, с лопатка за пясък в ръка.

Сега и двамата с Кеалоха спряхме, за да го наблюдаваме.

Монк погледна дупката, след това погледна към топката си и замахна. Топката излетя от пясъчното хълмче, разпръсквайки пясъчинки наоколо, и се приземи на тревата, търкулна се и спря на около един лек удар разстояние от флагчето.

— Отличен удар, господин Монк — каза, искрено впечатлена.

Монк обаче се мръщеше. Той се отдръпна от пясъчната могилка, като стъпваше в старите следи от стъпките си, и с резки крачки отиде до чимове на игрището.

— Какво са си въобразявали? — каза той.

— Кой? — попитах.

— Които са проектирали това игрище. Не са ли си давали сметка какво ще стане, ако сложат пясък толкова близо до чимовете?

— Да. Създали са неудобство на почвата.

— Според мен са го направили умишлено. Би трябвало да се срамуват. — Монк приклепна на ръба на чимовете, застана с лице към пясъчното хълмче и започна да отсява пясъка от тревния килим.

— Какво правите?

— Не виждаш ли, че цялата трева е посипана с пясък?

— Това е нормално — казах.

— Не е нормално — възрази Монк. — Тревата и пясъкът не съществуват заедно.

Погледнах назад към Кеалоха, който се взираше невярващо в Монк:

— Какво ще правите?

— Аз ще продължа да играя — казах, изваждайки стик от чантата си. Успях да приключа с дупката при резултат три точки над средния брой, и бях доста доволна от себе си.

Обърнах се да споделя задоволството си с останалите, но никой не ми обръщаше внимание. Кеалоха наблюдаваше Монк, който беше отсял и отделил от тревата толкова пясък, колкото беше могъл, и сега се опитваше да изравни хълмчето.

— Ваш ред е, господин Монк — казах.

— Зает съм.

Наблюдавахме го как се опитва да заглади пясъка, без да стъпи в него, но не можеше — не и без да очертава вертикални линии, а това беше проблем, тъй като по-рано хълмчето е било изравнено хоризонтално.

След няколко минути Монк остави греблото, влезе в дупката и започна да заличава всички следи от греблото, като прокарваше странично подметките си по пясъка.

— Какво правите? — попитах.

— Заличавам и започвам отначало.

Забелязах, че група от четирима души да стои и чака да нанесе началния си удар, и, доколкото съдех по езика на тялото им — начина, по който стояха там, с ръце на хълбоците, крачейки напред-назад — никак не бяха щастливи.

— Задържете следващата група играчи — казах.

— Продължавайте без мен — каза Монк. — Ще ви настигна.

— Ами онези четиримата? — попита Кеалоха.

— Те могат да играят, заобикаляйки ме — каза Монк. — Освен това ще са ми благодарни, че съм се погрижил да възстановя хълмчето.

— Не е необходимо да го изравнявате с греблото — казах. — Току-що го загладихте с обувките си.

— Не е същото — каза Монк. — Сега то не е еднакво с останалите.

Той вдигна греблото и се залови за работа, като внимаваше да прокарва прави и равни линии.

Кеалоха само поклати глава.

Четиримата зад нас започнаха да играят, като се целеха с топките надолу по първата отсечка от изравнената част на игрището. Скоро топките за голф щяха да засвистят над главите ни като куршуми.

Монк свърши и огледа резултата от работата си.

— Така е по-добре.

Той извади стик за голф с железен край, издаден от външната страна и приклепна до топката си, като преценяваше с поглед разположението на игрището.

Но тогава нещо привлече вниманието му — нещо отгатык дупката. Проследих погледа му. Гледаше към разположените край пътя къщи. Един пощенски раздавач тъкмо оставяше някаква кутия в една от къщите. Монк си погледна часовника, изправи се, и изпрати топката в дупката само с един лек удар. Четири страйка. Стандартен брой удари за дупката.

Той се обърна усмихнато към нас.

— Това беше забавно, макар че за да не успееш да вкараш топката в нея, около нея трябва да има цяла крепост. Или крепостен ров с вода.

Кеалоха погледна назад към изравнената част на игрището между дупките, където останалите играчи се взираха в нас.

— По-добре да се придвижим към следващата площадка.

— Имам по-добра идея — каза Монк. — Хайде вместо това да заловим един взломаджия.

[1] Хандикап — пречка, умишлено налагана на изключително добър състезател в даден спорт, с цел изравняване на шансовете. —

Бел.прев. ↑

[2] На английски фамилното име Woodman значи „дървосекач, дървар“, а произношението на фамилията „Dahl“ е близко на това на „doll“ (кукла). — Бел.прев. ↑

14.

Г-Н МОНК И ХАВЛИЕНИТЕ КЪРПИ

Кеалоха подкара електрическата количка по тесен асфалтов път, който пресичаше игрището за голф и се разклоняваше в сляпа уличка в съседство с разположените покрай изравнената част на игрището къщи. Напътстван от Монк, Кеалоха паркира зад камионетката с отличителните знаци на Пощенските служби на Съединените щати, която стоеше бездейно на бордюра, и всички излязохме.

Къщите не изглеждаха по-екстравагантни от един средностатистически дом от масовото строителство във вътрешността на континента, но цената им като нищо можеше да е седемцифрено число, като се имаше предвид къде се намираха. Между домовете нямаше огради, само растения — а в някои случаи, ниски, декоративни зидове от вулканични скали, които служеха също и за определяне на границите. Изгледът, който предлагаха къщите, беше също така изпипан и буйно зелен, както и голф игрището, срещу което се намираха.

Пощальонът тъкмо оставяше няколко кутии с пратки от „Амазон“ на предната веранда на една къща и се връщаше към камиона си, когато се приближихме до него. Беше мускулест полинезиец, облечен в незатъкната в панталоните синя униформена риза с къси ръкави с логото на Пощенските служби на Съединените щати, тъмносини къси панталони и широкопола сламена шапка. Очите му бяха скрити зад светлоотражателни слънчеви очила с големи стъкла.

— Мога ли да ви помогна? — попита пощальонът.

Кеалоха се обърна към Монк:

— Не знам, може ли?

— Вие ли сте редовният пощенски раздавач на тази улица? — попита Монк.

— Да — каза пощальонът.

— Откога вършите тази работа?

— От две години.

Монк се обърна към Кеалоха:

— Той е човекът. Е, един от тях, във всеки случай.

— Какъв човек?

— Той е отговорен за поне половин дузина от неразкритите от вас кражби с взлом, може би дори за повече.

Пощальонът отново тръгна към камионетката си.

— Ей, хора, не ви знам кои сте, но имам да спазвам графика и да доставям поща.

— И това ви погуби — каза Монк.

Пощальонът се шмугна покрай Монк, но Кеалоха застана пред него и повдигна ризата си, показвайки закръгления си корем, полицейската значка и пистолета си.

— Не мърдай, братле. Полиция. — Кеалоха се обърна към Монк.
— Мислите, че той е извършителят на кражбите?

— Нищо не съм направил — каза пощальонът.

— Извършителят на кражбите, който и да е той, е знаел кога домовете са заети и кога — празни, имал е лесен достъп до охранявани сгради и жилища с портиери, и е имал възможност да открадне големи предмети като например компютри и стереоуредби сред бял ден, без да го забележат.

— Това с какво доказва, че е той? — попита Кеалоха.

— Хората оставят адреси, на които да задържат или да препращат пощата им през почивката, когато са извън града, и по този начин той знае кога къщите ще бъдат празни. Разполага с кода или ключовете от охраняваните сгради и входове с портиери, за да може да доставя пощата, и присъствието му не буди подозрения. А откраднатите вещи извозва с количка в кутии с обозначение „Важна поща“, така че изглежда, сякаш просто взима или доставя пратки.

— Бива си я таз теория — каза Кеалоха. — Ще ми трябва много повече от това, за да арестувам този тип.

— Да ме арестувате ли? За какво? Не съм откраднал нищо — каза пощенският раздавач. — Виждате ли? Ръцете ми са празни.

— Всички кражби с взлом, за които може точно да се определи в кой ден или по кое време на денонощието са извършени, са станали в делнични дни, посред бял ден — каза Монк. — Никога нощем, никога в неделя.

— Същия график, който спазва един пощенски раздавач — каза.

— Освен това всичките са станали в определено време от деня в едни и същи квартали — каза Монк. — Кражбите с взлом в този квартал, например, винаги са ставали около обед. Онези по на запад са ставали в края на деня.

— В края на ежедневния маршрут, изминаван от един пощенски раздавач — уточни Кеалоха, хвърляйки поглед към заподозрения, който благоразумно си мълчеше.

— Тази сутрин исках да отида да играя голф, за да видя кой минава през квартала по обед — каза Монк. — Когато видях пощенската камионетка, всичко ми се изясни.

— Съществува само един проблем — каза Кеалоха. — Нямаме никакви доказателства.

— Да — каза пощальонът със зловна усмивка.

— Задръжте камиона и издействайте заповед за обиск — каза Монк. — Гарантирам ви, че ще намерите инструменти за влизане с взлом, празни кутии, а може би дори и крадени вещи отзад.

— Предполагам, че си струва да опитаме. — Кеалоха погледна пощальона. — Ти какво мислиш, братле?

В отговор пощальонът се стрелна светкавично покрай Кеалоха, хвърли се на шофьорското място на камионетката си, чийто двигател работеше на празни обороти, и потегли бясно, със свистящи гуми.

Монк се втурна към количката за голф, седна зад кормилото и натисна до дупка педалите. Когато малката количка профуча покрай мен, скочих отзад и се хванах здраво.

— Какво правите? — изкрещях, докато Монк промуши количката между две от къщите и мина през задните им дворове.

— Пресичам му пътя — каза Монк. — Пътят извива и стига до другата страна на пресечката.

— Но ние сме в количка за голф. Той ще ни помете.

— Подай ми стик — каза Монк, докато се носехме с подскачане по тревата.

Грабнах стика и се канех да му го подам, когато връхлетяхме през жив плет от бугенвиллии. Пуснах стика и сграбчих една дръжка, за да не се изтърколя от количката.

Приближавахме улицата. Пощенската камионетка идваше към нас. Ако не се спряхме, след минути пътищата ни щяха да се пресекат.

— Побързай — каза Монк.

Измъкнах от чантата друг стик и го подадох на Монк, който го тикна между педала за газта и мястото си.

А после небрежно скочи от движещата се количка върху една мека ливада.

Бях зашеметена. Трябваше ми една секунда, преди да осъзная, че съм сама в количката. Скочих от нея точно когато количката се изстреля на улицата, право на пътя на хвърчащата с бясна скорост камионетка.

Пощальонът извъртя волана прекалено силно, за да избегне количката за голф, и камионът се преобърна, плъзгайки се настрани по асфалта сред дъжд от искри, преди да се блъсне силно в една палма.

Останалата без водач количка за голф профуча покрай още две къщи и излезе на игрището за голф отгатык.

Двамата с Монк с усилие се изправихме на крака, изтичахме до пощенския камион, и издърпахме замаяния пощальон от мястото му. Имаше няколко порязвания и натъртвания, но щеше да оживее. Положихме го да легне на тревата, а след това се огледахме взаимно, за да преценим щетите. Коленете ми бяха ожулени, а по новите панталони на Монк имаше няколко зелени петна от тревата, но иначе и двамата бяхме добре.

— Много благодаря — казах на Монк.

— Какво съм направил?

— Скочихте от количката!

— Разбира се, че скочих — каза Монк. — Нямах желание да загина.

— Ами аз? Можете да ми кажете, че се каните да скочите.

— Ти ме видя, нали?

— Не е там въпросът — казах. — Преди да скочи от движещо се превозно средство, шофьорът е длъжен първо да уведоми пътниците, които вози.

— Съжалявам.

— Въпрос на нормална учтивост е.

Именно тогава Кеалоха се приближи тичешком, плувнал в пот и съвсем останал без дъх.

— Защо направихте това? — успя да процеди Кеалоха между задъханите си вдишвания и издишвания.

— Той се измъкваше — каза Монк.

— На остров сме — каза Кеалоха, все още пухтейки. — Той караше пощенски камион. Къде щеше да отиде?

— О-о — рече Монк.

В този момент случайно погледнах към голф игрището, точно навреме, за да видя как количката ни падна с плясък в езерото и рязко потъна, отнасяйки надолу със себе си стиковете ни.

Радвах се, че сумата за наемането на принадлежностите се водеше на кредитната карта на Монк, а не на моята.

Макар че отзад в пощенския камион бяха открити инструменти за влизане с взлом и откраднати вещи, аз се надявах, че унищожаването на две превозни средства, загубата на три чанти със стикове и гневът на управата на игрището за голф ще откажат Кеалоха от идеята да прехвърля още от неразкритите си случаи на Монк.

Не че на Монк му пукаше за щетите, които беше причинил. Фактът, че беше изиграл дори само една дупка голф и беше преследвал един от лошите, го беше оставил изпълнен с ентузиазъм и горящ от нетърпение да продължи да дебне.

Бях готова да не правя нищо по-изморително от това, да се излеждам в някой хамак. Стигаха ми толкова вълнения за ден.

За щастие нямаше каква детективска работа да вършим, докато Кеалоха не успееше да ни съобщи още информация за миналото на Ланс Воон и Роксан Шоу. Пресметнах, че разполагам с известно време, тъй като Кеалоха щеше да е зает с работа по събитията от сутринта.

Затова си направихме късен обяд в парка на Поипу Бийч. Купихме си сандвичи с риба тон от „Бренеке Дели“. Монк ги накара да махнат коричките и им даде назаем рулетката си, за да могат да разрежат сандвичите точно наполовина. Занесохме обяда си отсреща на една от пръснатите наоколо маси за пикник на тревата, откъдето се отиваше към пясъка.

Плажът отвъд парка беше претъпкан със семейства и децата им, които караха тротинетки и лудуваха във водата. Дебел тюлен монах се приличаше на пясъка, докато две дузини туристи, помъкнали камери, запечатваха дрямката му за идните поколения.

— Знаете ли какво е това? — попитах.

— Тюлен монах.

— Научих, че те са единствените тюлени, които чистят рибата си, преди да я изядат.

— Отдавна ли работиш по този въпрос?

— От тази сутрин — признах.

След като свършихме с обяда, отидохме с колата обратно до хотела и паркирахме в паркинга на самообслужване до друг мустанг комби. Монк излезе и огледа другата кола.

— Това е наетата от Брайън кола — каза той.

— Половината коли на този паркинг са мустанг комби. Как можете да определите?

— По едно дребно нововъведение, което наричаме „регистрационен номер“.

— Запомнили сте номера?

— И идентификационния номер — каза Монк. — Освен това разпознавам трите вдлъбнатини и драскотината.

— Браво на вас.

— Сменили са предното стъкло и гюрука. — Монк надникна в прозореца откъм шофьорското място. — По седалката вече няма петна.

— Значи са я почистили. Това би трябвало да ви зарадва. — Отправих се към фоайето.

— Но петното беше трайно — извика Монк след мен.

— Очевидно не. — Продължих да вървя.

Той ме настигна.

— Мисля, че са сменили седалката.

— Добре.

— Защо ще се охарчват да сменят седалката, за да се отърват от едно петно, но ще оставят изцапаните с червена пръст постелки на пода, вдлъбнатините и драскотината?

— Не знам, господин Монк. И, което е по-важно, на кого му пука?

— Просто това е факт, върху който си заслужава да се помисли.

Имаше милион неща, за които бих предпочела да мисля, но беше безсмислено да казвам това на Монк. Това, в крайна сметка, беше същият човек, който бе запомнил наизуст идентификационния номер на колата, наета от някой друг.

Вървахме през фойето към асансьорите, когато пътят ни беше пресечен от нисък хаваец в копринена хавайска риза, памучни панталони и хубави кожени обувки.

— Извинете, господин Монк, мога ли да поговоря с вас? — Той подаде ръка на Монк. — Аз съм Мартин Камакеле, оперативен мениджър на хотела.

Ръкуваха се. Бях приготвила мокра кърпичка, преди Монк да успее да я поиска.

— Вие отговаряте за това, как се зареждат мини баровете — каза Монк, дезинфекцирайки ръцете си.

— Да, това е една от многото ми отговорности. Разбирам, че сте инструктирали персонала по почистването на четвъртия етаж да сгъва кърпите за баня, вместо да ги навива на руло.

— Не е нужно да ми благодарите.

— Оценявам факта, че лично вие предпочитате сгънатите кърпи, и ние много искаме да се чувствате удобно по време на престоя си — каза Камакеле. — Но не можем да сгъваме всички кърпи в хотела.

— Това е единственият начин, по който може да се постъпва с една хавлиена кърпа.

— Това е начинът, отнемащ най-много време. Сгъването на кърпите отнема три пъти повече време от навиването им, а нашият почистващ персонал спазва много стриктен график. Заради изпълнението на вашите инструкции те изостанаха с цели два часа от изпълнението на задълженията си.

— В задълженията им влиза ли и това, да зареждат мини баровете на всички с по един излишен тоблерон?

— На драго сърце ще сгъваме вашите кърпи: боя се обаче, че ще продължим да навиваме другите.

— Но аз ще знам, че са навити — възрази Монк. — Как очаквате от мен да спя в сграда, пълна с навити на руло хавлиени кърпи?

Камакеле ме погледна с надеждата за малко помощ, но нямаше да получи никаква. Това си беше между него и Монк.

— Не знам какво да ви кажа, сър — рече Камакеле.

— Кажете ми, че ще сгъвате кърпите — каза Монк.

— Съжалявам.

Сега и Монк, и Камакеле гледаха към мен за помощ. Въздъхнах и се обърнах към мениджъра.

— Заради тази ситуация с кърпите на господин Монк ще му е много трудно да се концентрира. Не знам дали сте наясно с това, но той работи в тясно сътрудничество с Полицейското управление на Кауаи по разследването за убийството на Хелън Грубър. Той е много прочут детектив.

— Запознат съм с репутацията на господин Монк — каза Камакеле. — Преди да дойда тук, бях мениджър на хотел „Белмонт“ в Сан Франциско.

— Тогава знаете колко бързо работи, когато мисли ясно. Би могъл да разкрие това убийство, преди до вътрешността на континента да стигне вестта, че такова убийство изобщо е станало. Но ако вниманието му се отвлеча... ами, това разследване може да се влечи със седмици и неизбежната негативна публичност ще има време да се разпространи. Кой знае как би могло да се отрази това на посещаемостта на вашия хотел.

— Разбирам. — Камакеле задъвка устната си за миг. — Мисля, че можем да уредим нещо. Какво ще кажете да отседнете в бунгалото, което по-рано бе обитавано от покойната госпожа Грубър? То е напълно изолирано и няма да бъдете в сграда с навити на руло хавлиени кърпи. Всичките ви кърпи ще бъдат сгънати.

— Но това е отцепено местопрестъпление — каза Монк.

— Вече не. Полицията официално го освободи тази сутрин.

— Не можем да си позволим пет хиляди долара на нощ — казах. — Или каквато и да е сума, доближаваща се до тази.

— Гостите, които могат да си позволят тези цени, не желаят да отседат на място, където е извършено убийство — каза Камакеле. — Боя се, че докато не успеем напълно да ремонтираме бунгалото и да го предложим като съвсем ново, то ще остане празно. Можете да го вземете за сумата, която плащате сега.

Погледнах Монк, нареждайки му със силата на погледа си да приеме предложението. Той го направи.

— Отлично — каза Камакеле. — Ще наредя да пренесат нещата ви веднага.

— Срецали ли сте някога госпожа Грубър? — попита Монк.

Камакеле кимна:

— От рецепцията я препратиха при мен. Госпожа Грубър ги подлудяваше. Казваше, че чувала гласове. Сигурен съм, че е било така,

но тези гласове са били единствено във въображението ѝ. Толкова е тъжно, когато това се случва.

— Предложихте ли ѝ да я преместите?

— Да, но всичките ни бунгала бяха заети. Вместо това ѝ предложих един от апартаментите ни, но тя отказа. Каза, че щом шумът е толкова силен там навън, то в сградата сигурно е още по-силен.

— Ами съпругът ѝ? — попита Монк. — Говорили ли сте някога с него?

— Разменихме си любезности, когато поздравих него и съпругата му с „добре дошли“ в нашия хотел, придружих ги до бунгалото и като поздрав от хотела им връчих бутилка от най-хубавото ни шампанско. Ако не се брой това — не, никога не сме разговаряли. Но изглеждаха много влюбени.

— Споменахте, че сте работили в Сан Франциско — казах. — Там познавахте ли Дилън Суифт?

— Той провеждаше в „Белмонт“ семинарите си за отвъдното. Когато дойдох в Кауаи да надзиравам преустройството на хотела за новите собственици и научих, че добавят салон, в който могат да се правят и прожектират видеозаписи, помогнах да убедят Дилън да заснема половината от телевизионните си шоупрограми тук.

— Защо? — попита Монк с очевидно неодобрение.

— За да придам известен блясък на нашия видеосалон, който се използва предимно от информационно-рекламни предавания, и за рекламиране на нашата почивна база — каза Камакеле. — Не само че извличаме полза от публичността, но и близо трийсет процента от гостите ни отсядат тук специално, за да бъдат сред публиката на неговото предаване или за да присъстват на някой от семинарите му. А освен това получава и великолепен декор за шоуто си. Заснема другата половина от шоупрограмите си в Сан Франциско. Всъщност, връща се там в понеделник.

— Вярвате ли, че може да говори с мъртвите? — попитах.

— Баща ми почина преди пет години, но благодарение на Дилън, все още си говоря с него всяка седмица.

15.

Г-Н МОНК И МЕДИУМЪТ СЕ СРЕЩАТ ОТНОВО

Не разбирам хората, които изпитват неохота да спят в стая, където е умрял някой, или да купят къща, в която е станало убийство. Домовете си имат история — сред техните стени се създава, изживява и губи живот. Такъв е, ами... животът.

Това, което ме поразява, е фактът, че същите хора, които не искат дори да стъпят в къща, в която някой е умрял, изобщо не се двоумят да живеят на скалист бряг или в свлачищна зона. Или в гора, застрашена от горски пожари. Или в апартамент във високоетажна сграда, построена на нестабилен терен. Или в комплекс от построени като част от проект жилища, разположен върху често наводняван район. Или в квартал, намиращ се в съседство със сметище за заравяне на токсични отпадъци.

Те са готови да пренебрегнат тези рискове заради гледката, заради уединението, заради лъскавия район, заради по-краткото пътуване с метрото, или защото сделката си я бива.

Не и аз. Без никакви угризения се наслаждавах на Декадентските луксове на струващото пет хиляди долара на нощ, уединено, разполагащо с изглед към океана бунгало, където Хелън Грубър бе срещнала участта си.

За да бъдем честни към Монк, той също нямаше угризения.

Разбира се, ако държите да научите техническите подробности по въпроса, тялото ѝ бе намерено в джакузито. Не бих се притеснила да се потопя и в него, но предпочетох да седя на място, от което можех да държа под око палмата. Да, знам, че Хелън Грубър всъщност не е била ударена от падащ кокосов орех — била е тресната с него по главата от убиеца си (за когото все още бях готова да се обзаложа, че е съпругът ѝ, въпреки непоклатимото му алиби). Дори при това положение, нямаше да ми навреди, ако стоях на безопасно място.

Монк си избра една от стаите за гости, затова аз взех голямата спалня, която си имаше собствена, облицована с мрамор баня и още едно джакузи. Преоблякох се по бански и точно отивах да се топна набързо в собствения ни плитък басейн и да пратя всички детективски изпълнения по дяволите, когато на вратата се почука.

Надявах се, че е от обслужването по стаите — може би ни беше излязъл късметът за бутилката шампанско, с която ни приветстваха с „Добре дошли“ в Кауаи, независимо от факта, че не плащахме реалната цена за бунгалото.

Когато отворих вратата, открих, че на прага стои Дилън Суифт. Този път не се усмихваше.

— Здравей, Натали. Господин Монк тук ли е?

Дотук с твърдението, че това са уединени бунгала, помислих си.

— Откъде разбрахте, че сме тук?

— Аз съм в съседното бунгало и ви видях да се нанасяте. Наистина трябва да говоря с господин Монк. Духовете няма изобщо да ме оставят на спокойствие, докато не предам техните послания.

— Аз ги предадох.

— Има още. Денонощно, непрекъснато, получавам образи и усещания от Хелън. Тя много упорито държи да предаде посланията си до този свят.

— Губите си времето. Той така или иначе няма да ви повярва, а аз определено не ви вярвам. Знам как сте измъкнали от мен цялата тази информация относно Мич, и сега ви казвам, че това няма да се случи отново. Няма да се хвана на въдицата.

Точно тогава Монк, отново в обичайните си одежди, изникна от стаята си.

— Това ли е онзи тип, който говори с мъртвите?

— Той е — казах.

Суифт прие това като своето официално представяне, и влезе в стаята така, сякаш излизаше на сцена пред публика. Подаде ръка на Монк.

— Дилън Суифт. Удоволствие е да се запозная с вас.

Монк не се ръкува с него.

— Не обичам много да се ръкувам, особено с лъжци и мошеници.

— Аз кое от двете съм?

— И двете — каза Монк.

— Не съм изненадан, че се съмнявате в дарбата ми, господин Монк. Всъщност, приемам на драго сърце скептицизма ви.

— Така ли?

— Вие сте детектив: работите с факти. Имате аналитичен ум. За мен няма значение дали вярвате това, което ви казвам, или не. Вие вземате предвид единствено информацията, която смятате за полезна, а именно това е всичко, което ще поискам от вас.

— Това, което казвате, е вярно — отбеляза Монк. — Често стигам до истината, като първо пресявам лъжите.

Монк хвърли поглед към мен, забеляза, че съм по бански, и рязко извърна очи. Върнах се в спалнята да си взема халата за баня, но все още чувах разговора им.

— Нещо от това, което казах вчера на Натали, оказа ли се от полза? — попита Суифт.

— Не — каза Монк.

— Може би този път ще се справя по-добре.

Суифт мина покрай Монк и излезе в задния двор.

Вниманието му, изглежда, беше привлечено от джакузито. Сложих си халата за баня и излязох след тях навън.

— В своя опит съм открил, че ми е по-лесно да установя връзка, когато хората ми носят лични вещи, принадлежали на мъртвия.

— Сигурен съм, че е така — каза Монк. — Много по-лесно е да правиш обосновани догадки по този начин. Това намалява степента на усилията, които трябва да вложите, за да извлечете сведенията и да направите така, че да изглеждат като свръхестествени разкрития.

— Рядко ми се отдава възможност да стоя точно на мястото, от което мъртвият е преминал в отвъдното — каза Суифт, без да обръща внимание на коментарите на Монк. — Това е като да стоиш на входа на отсрещната страна.

Той затвори очи, протегна ръце и започна да се тресе. След минута отвори очи, вдигна глава, обърна се и се върна в къщата.

— Сигурен ли сте, че е умряла в джакузито? — обърна се Суифт към Монк.

— Не съм казал къде е умряла.

— Усещам, че е било вътре в къщата.

— Защо просто не попитате Хелън къде се е случило?

— Не става така.

— Разбира се, че не — каза Монк. — Подобна яснота и конкретност не биха ви оставили много място за увъртане.

— Прилагате телесните закони към духовния свят. Това е все едно да поискате от една риба да вдишва въздух вместо вода. Нашите очаквания и нашите физически закони просто не са приложими там. Всичко, свързано с техния свят, е различно от нашия, включително начинът, по който общуват. Те не се нуждаят от думи, за да предават идеите.

— Колко удобно за вас — подметнах.

— Всъщност, Натали, това е много неудобно и влудяващо както за духовете, така и за мен. Това не е като да четеш писмо или да се опитваш да превеждаш от китайски на английски. Много по-сложно е. Представи си, че стоиш на магистрала и се опитваш да чуеш какво казват хората в преминаващите коли. Такова нещо е. Затова те се опитват да използват образи, усещания и емоции, за да предават онова, което искат да изразят, но дори така тази задача е трудно изпълнима.

— Всичко това ми звучи като куп оправдания, измислени, за да ви позволят да се изразявате смътно и неточно — каза Монк. — И да избегнете обвинение в измама.

Суифт отиде в края на кухнята и размаха ръце пред тялото си, сякаш разсейваше паяжини или дим.

— Умряла е тук. Усещам мразовит полъх и тясно пространство.

— Тялото ѝ е в хладилна камера в моргата — казах. — Постудено и по-тясно място от това няма.

— Виждам цвете, роза, от бодлите капе кръв, но не знам какво означават тези образи.

— Ако чакате аз или Натали да предположим нещо, помислете си пак — каза Монк. — Ние не сме неграмотни селяндури. Знаем как се правят тези работи.

— Подозирате в убийството съпруга ѝ, нали? — попита Суифт.

— При убийство на един от съпрузите, винаги другият е заподозрян номер едно — каза Монк. — Това едва ли е някакво невероятно разкритие.

— Хелън също го подозира. Усещам недоверието ѝ, чувствам гнева ѝ. Имало е караници, и то жестоки, заради това, че не ѝ е бил верен. Но тя е намерила покой тук през последните няколко дни.

Обожавала е Хаваите. Обожавала е хората, а също и храната. Хелън е била човек на изтънчените усещания, особено когато е ставало въпрос за храната. Всеки ден носеше вкъщи пресен ананас и пай.

— Това сте можели да го видите и от входната си врата — каза Монк. — Не ви трябва поглед в отвъдното.

Суифт въздъхна уморено:

— Господин Монк, приемам, че не ми вярвате, но не е нужно да апострофирате всяка моя дума. Ако искате, приемайте това, което ви казвам, ако не искате — недейте. Изборът е ваш.

— Избирам да не вярвам. Мисля, че сте измамник, който се възползва от уязвимостта на другите за лична облага. Това е престъпление.

— От чия уязвимост се възползвам сега?

— От нейната — каза Монк и ме погледна. Бях изненадана.

Суифт се обърна към мен:

— Уязвима ли си, Натали?

Канех се да отговоря отрицателно, но после осъзнах, че не е вярно.

— Да, когато стане въпрос за съпруга ми.

— Не бива да е така — каза Суифт.

Изпитах желание да го зашлевя.

— Нямате право да ми казвате как би трябвало да се чувствам. Не знаете нищо нито за мен, нито за него.

— Знам, че Мич е побягнал, но не защото се е страхувал. Направил го е, за да отвлече вниманието на сръбския патрул от пострадалите членове на екипажа си. Превърнал е себе си в мишена, за да спаси тях. Усещам неговото чувство за дълг, отговорността, която е изпитвал спрямо хората си.

Започнах да треперя, кожата ми настръхна. Думите на Суифт звучаха правдиво. Мич винаги поставяше дълга си преди мен, преди Джули, или преди себе си. Първата му инстинктивна реакция не би била да спасява себе си: тя щеше да го подтикне да спаси хората си.

Но откъде можеше Суифт да е научил това? Как би могъл да знае каквото и да било от всичко това? Нищо, което бях казала на Суифт, не можеше да му е предоставило цялата тази информация. Все едно самият той беше присъствал там, на терена в Косово. Или може би...

Не, не можех да го повярвам. Разумът ми казваше, че не може да е вярно. Емоционално и физически обаче се чувствах сякаш Мич беше с нас и протягаше ръка да ме докосне. Усещах присъствието му.

Изражението ми сигурно е издало всичко, което чувствах, защото Монк ме погледна, а след това лицето му почервения от гняв. Никога преди не го бях виждала толкова ядосан. Той обаче не изрази гнева си с крясъци. Вместо това се обърна към Суифт и проговори с много нисък, овладян глас:

— Махайте се. Веднага.

— Не, чакайте — казах и погледнах Суифт в очите. — Защо хората от неговия екипаж казаха, че бил страхливец? Дал е живота си за тях. Защо от екипажа не са казали на флота, че Мич е герой?

— Те не са разбрали. Просто са го видели да бяга. Така ми го показва той. Не е спрял, за да обясни предварително действията си, а просто е действал. Не усещам да обвинява тях за това, че погрешно са изтълкували действията му. Вие също не бива да го правите. Той иска да оставите нещата така.

Седнах на крайчеца на дивана. Сърцето ми биеше бясно. Очите ми се напълниха със сълзи.

Монк твърдо хвана Суифт за рамото, отведе го до вратата и я отвори:

— Не се връщайте.

— Не съм я наранил, господин Монк. Дадох ѝ покой. Мога да дам същото и на вас.

Монк го изблъска от вратата и я затръшна. Влезе в кухнята, загледан в ръцете си.

— Мокра кърпичка — нареди той.

Подсмръкнах, станах и отидох в стаята си да си взема чантата. Извадих две мокри кърпички и ги подадох на Монк, които започна да търка ръцете си, сякаш бяха оплескани с мръсотия. Имаше вид, сякаш се опитва да отмие нещо повече от обикновени микроби. Опитваше се да отмие цялото преживяване.

— Ами ако грешите? — попитах. — Ами ако той наистина може да говори с мъртвите?

— Не може — каза Монк. — Той ти каза онова, което искаше да чуеш. Това прави той.

— Но случилото се с Мич в Косово беше тайна, която така и не беше оповестено публично. Досието по случая е запечатано и засекретено. Суифт не би могъл да открие подробностите толкова бързо. Просто не е възможно.

— А говоренето с мъртвите е, така ли?

— Добре. Не е възможно. Тогава, кажете ми, господин Монк, откъде би могъл Суифт да знае какво се е случило с Мич?

— Още не знам — каза Монк. — Но ще узная.

16.

Г-Н МОНК И ФЪСТЪЦИТЕ

След преживяването със Суифт, трябваше да се махна от Монк, от бунгалото, от всичко. Имах нужда да проясня ума си, затова отидох на плажа. Гмурках се във водата, посрещах вълните и се носех по гръб на повърхността, с разперени ръце и крака.

Взирах се нагоре в безкрайното синьо небе и просто се носех, далече от сушата, далече от тревогите си, далече от самата себе си.

Скоро вече изобщо не мислех. Бях част от морето и небето, и нищо повече. Не знам колко време останах така, но усетих наблизено чие друго присъствие. Обърнах глава и видях един тюлен монах да се носи по гръб до мен, оглеждайки ме любопитно с очите си, напомнящи тези на малко кученце.

Не се стреснах, нито се изплаших. Чувствах се напълно отпусната, а, очевидно, и той също. Носихме се заедно по водата няколко минути, гледайки се един друг, а след това той се претърколи и се плъзна под водата, като мина под мен и се отдалечи навътре в морето.

Продължих да се нося още няколко минути, след това заплувах обратно към брега, носейки се на гребена на една вълна и оставяйки я да ме отнесе до брега. Беше толкова забавно, че продължих да се връщам и да яхвам вълните още известно време, като дете, а след това се изкъпах на външния душ и се върнах в бунгалото, изгоряла от слънцето, но отпочинала.

Когато се върнах в бунгалото, Монк го нямаше. Взех още един душ, намазах зачервената си кожа с лосион, и си облякох блуза без ръкави и къси панталони.

Когато излязох от стаята, навън валеше проливен дъжд. Плъзгащите се стени към вътрешния двор още бяха широко разтворени, пропускайки влажния, топъл въздух да влезе в иначе сухата къща. Беше приятно, макар че дрехите ми започнаха да прилепват към кожата и усетих сърбеж.

Монк седеше на кухненската маса, с гръб към мен, с голяма купчина черупки от фъстъци пред себе си. Отидох до него и видях, че е свалил черупките на почти цялата торбичка фъстъци. Сигурно беше отишъл до бакалията, докато аз бях на плажа. Доколкото познавах Монк, предположих, че тази покупка сигурно е отнела и на него, и на продавачите от магазина, доста време. Изкушавах се да отида до магазина само за да видя как е препоредил плодовете, зеленчуците, видовете месо и всичко останало.

— Какво сте намислили? — попитах.

— Помислих си, че може да ти хареса една приятелска игра на фъстъци — каза Монк.

Издърпах един стол и седнах.

— Четете ми мислите. Какви са правилата?

— Никога ли не си играла?

— Водила съм уединен живот.

— Това е измамно проста игра. Просто напасваш фъстъците към черупките, от които са били извадени. Онзи, който успее да напасне най-много фъстъци в черупките им, печели.

— Как устоявате да не ги изядете?

— Именно това прави играта вълнуваща.

Монк постави в черупката му последния фъстък.

— Искаш ли ти да разбъркаш черупките и фъстъците?

— Имам ви доверие.

Той бутна двете отделни купчинки от черупки и фъстъци в центъра на масата.

— Готови. Заеми позиция. Почни.

Ръцете му се движеха толкова бързо, че отначало всичко, което можех да направя, беше да го наблюдавам как пробва различни комбинации на фъстъци и черупки. Беше удивително колко бързо ги подбираше. След миг започнах. Взех един фъстък, а след това взех една черупка. Не си пасвах. Взех друга черупка. Тя също не пасваше.

Хвърлих поглед през рамо към него. Вече беше съединил няколко фъстъка със съответните им черупки.

Монк ми се усмихна:

— Не е ли забавно?

— Почти прекалено вълнуващо е.

Как го правеше? Зачудих се дали не е повече въпрос на памет, отколкото на напасване на черупките. Изядох фъстъка си и взех друг от купчината, за да си опитам късмета с него.

— Бих искала да ви задам един личен въпрос — казах, — но ако е неуместен, спокойно можете да ми кажете това. Няма да възразя.

— Можеш да ме питаш за всичко, каквото искаш. — Монк усърдно съединяваше фъстъци с черупките им, щастливо отдал се на задачата си.

— Всичко, което знам за смъртта на Трудите, е, че е била убита от кола бомба. Бих искала да ви помогна да откриете останалото. Но съм донякъде объркана.

— Аз също.

Знаех, че Трудите е била репортер и че е имала среща с някого в гаража на един паркинг, когато е загинала, но това беше всичко.

— Бих искала да знам какво знаете вие — казах. — Искам да бъда подготвена, така че ако се появи нещо ново, да мога да разбера какво означава и как би могло да посочи към човека, поставил бомбата.

— Знам кой го е направил — каза Монк.

— Наистина ли? — Пъхнах фъстъка в устата си и избрах от купчината друг. Купчината със съединени с черупките си фъстъци пред Монк нарастваше с всяка секунда.

— Уорик Тенисън. Открих го в Ню Йорк. Направил е бомбата с детонатор, задействащ се чрез позвъняване по клетъчен телефон, и я е сложил в колата й.

— Защо го е направил?

— За две хиляди долара в брой. Толкова е струвал за него животът на Трудите. Тенисън не знаеше кой го е наел: бил го виждал само веднъж, в същия гараж. Било тъмно. Изобщо не видял лицето му. Видял обаче ръцете му. Който и да е бил човекът, пожелал смъртта на Трудите, е имал шест пръста на дясната си ръка.

— Шест пръста ли? — попитах. — Сигурно лъже.

— Вярвам му — каза Монк.

— Не може да има чак толкова много хора с по шест пръста на едната ръка.

— Ще се изненадаш — каза Монк. — Повечето са отишли да им ги ампутират, за да не изглеждат като откачалки.

— На този тип може да му харесва да бъде откачалка.

— Или е шегаджия, и пръстът е бил фалшив, нещо, което този ден е носел, за да се позабавлява, знаейки, че това ще привлече вниманието на Тенисън и ще бъде подвеждащо.

— Какво стана с Уорик Тенисън?

— Умря от рак — каза Монк.

— В затвора ли?

Монк поклати глава отрицателно.

— Като свободен човек. Умря два дни след като говорих с него в болницата. Може да се каже, че ми се изповяда на смъртното си легло.

— Поне убиецът ѝ е мъртъв и е прекарал последните си дни в болка и нещастие.

— Тенисън е направил бомбата, но не е провел телефонното обаждане, което е довело до избухването ѝ — каза Монк. — Обадил се е онзи, който го е наел. Това е убиецът ѝ.

— Би ли могла Трудни да ви каже нещо, което ще ви помогне да го откриете?

Монк спря да съединява фъстъците с черупките им и ме погледна.

— Духовете не говорят от отвъдното. Дилън Суифт е измамник.

— Но само заради спора, да кажем, че той успее да говори с Трудни — настоях. — Какви насоки ще поискате от нея?

— Как да продължи живота си без нея.

— Имам предвид, относно това, кой я е убил.

Монк сви рамене и наклони глава на една страна, после на друга.

— Би могла да ми каже защо е била в гаража на паркинга, с кого е имала среща там, и по каква история е работела.

— Е, ще ви заболи ли да попитате Суифт?

— Ти ми кажи — рече Монк. — Боли ли?

— По този начин преживяваш отново загубата. Това е стара болка — казах. — Но всъщност сега се чувствам по-добре.

— Нищо не се е променило — каза Монк.

— Може би аз съм се променила.

— Всичко, което той направи, беше да ти каже онова, което ти вече искаше да повярваш.

— И какво, ако го е направил? — попитах. — Може би точно това съм имала нужда да чуя. Просто защото от флота казват, че Мич е

проявил малодушие, не означава, че е вярно. Аз по-добре от всеки друг знам какъв човек беше той. Суифт описа какво всъщност се е случило с Мич в Косово.

— Ти не знаеш това.

— В сърцето си го знам. Просто имах нужда някой друг да го каже, това е всичко. Независимо дали Суифт си го е измислил, или не, аз го вярвам.

Монк съедини още два фъстъка с черупките им, после осъзна, че вече не са останали фъстъци, но има доста осиротели черупки.

Пред мен нямаше нито един съединен с черупката си фъстък. Сигурно докато Монк говореше, несъзнателно съм изяла останалите фъстъци.

— Ооо — казах. — Вие печелите.

— Допусна грешката на начинаещия — каза Монк. — Поддаде се на соленото изкушение.

— Това е историята на живота ми — казах.

На вратата се почука. Спогледахме се. Цялото тяло на Монк сякаш се стегна. Явно си помисли, че пак е Суифт.

— Кой е? — извика Монк.

— Вашият приятел, лейтенантът — отговори Кеалоха.

Монк се отпусна облекчено, а аз отидох до вратата, за да отворя на Кеалоха. Дъждът беше спрял, но въпреки това той беше целият мокър, и изглежда, не му пукаше. Влезе, с леко объркан вид.

— Когато се заровите в някой случай, наистина задълбавате в него — каза Кеалоха.

— Не е каквото си мислите — казах.

— Искате да кажете, че не сте се преместили в бунгалото на мъртвата жена?

— Преместихме се, но не заради нещо, свързано с убийството — казах. — Причината е, че господин Монк не може да спи в хотела, ако хавлиените кърпи на всички останали са навити на руло, а само неговите са сгънати. Но от хотела не можеха да дадат това бунгало под наем, и тъй като то е изолирано, а тук всички хавлиени кърпи са сгънати, ние се преместихме.

Кеалоха се взря продължително в мен:

— Казвате това, сякаш наистина ви звучи логично.

— Звучи монкологично — казах.

— Съвсем разумно е — каза Монк. — Но вие двамата знаете това: просто ме дразните.

— Какво става, лейтенант? — попитах.

— Разполагам с известни сведения за Роксан Шоу — каза Кеалоха. — Тя работи като фризьорка в салон за красота в Кливлънд. Просто ми хрумна да проверя сметката на Хелън Грубър. Посещавала е „Розата“ на всеки две седмици през последните две години.

— Розата? — Погледнах многозначително Монк, но той не ми обърна внимание.

— Това е името на салона за красота, дето работи Роксан — каза Кеалоха.

Роза, от чиито бодли капе кръв, също беше един от образите, предадени на Суифт от Хелън Грубър — или поне така твърдеше той. Все още бях скептично настроена, но скептицизмът ми намаляваше все повече всеки път, щом някое от посланията на Суифт се окажеше вярно.

— Значи Ланс и Роксан определено са имали връзка, преди да дойдат на Хаваите — каза Монк.

— Това не ги прави убийци — каза Кеалоха.

— Ланс сключва бракове с богати жени, за да получи парите им, когато умрат — казах. — Изневерявал е на Хелън с Роксан. Ами ако Хелън е научила?

— Какво е щяло да стане, ако е научила? — попита Кеалоха.

— Щяла е да се разведе и да го остави без нищо. Малко мотиви си по-основателни от този — казах, възползвайки се от неопитността си при разследването на убийства.

— Той разполага с толкова силен мотив да я убие, че трябва да е едва ли не идиот, за да я е убил — каза Кеалоха.

— Или да има съвършено алиби — каза Монк.

— Каквото наистина има — отбеляза Кеалоха. — Сега се съсредоточаваме върху теорията, че Хелън е убита от кандидат-крадец, който не е възнамерявал да я убива, а само да я зашемети.

— Разполагате ли със заподозрени? — попитах.

— Все още не. Ще арестуваме всички известни крадци на острова и ще ги попритиснем. Може би нашият пощальон познава някои от останалите взломаджии действащи в района на Поипу, и би искал да сключи сделка, като ги издаде.

— Защо един взломаджия ще рискува да обере бунгало, за което знае, че е заето? — попита Монк. — Ако е влязъл откъм страничния двор, е щял да я види в кухнята. Би могъл да си тръгне.

— Може би е пресметнал, че плячката си струва рисковете.

Монк поклати глава:

— Не ми се струва правдиво.

— На мен ми се струва, а този случай е мой. Оценявам цялата помощ, която ми оказахте, господин Монк. Беше удоволствие да се запозная с вас двамата. — Той се ръкува с мен, а после с Монк. — Ще ви съобщя крайния изход от положението. Приятно изкарване на остатъка от почивката. Алоха.

— Алоха — казах.

Кеалоха се усмихна на двама ни и излезе. Монк се намръщи и изви раменете си навътре.

— Роза ли? — казах. — Суифт пак го направи. Знаеше за фризьорския салон преди Кеалоха.

— Не съм изненадан. Суифт знаеше за Роксан Шоу от по-отдавна от нас, и е имал повече време да я проучи.

— Идвало ли ви е някога наум, че е възможно Дилън Суифт да има някаква връзка с духовете?

— Не, не ми е идвало. Най-простото и най-очевидното обяснение обикновено е вярното.

— В такъв случай Ланс Воон и Роксан Шоу не са имали нищо общо с убийството на Хелън Грубър.

— Защо казваш това?

— Защото, като се има предвид непоклатимото им алиби, това е най-простото и най-очевидното обяснение. Но вие не вярвате на това, нали?

Монк направи гримаса:

— Дъждът спря. Хайде да се поразходим.

Не бях медиум, нито поддържах връзка със света на духовете, но можех да предвия с абсолютна сигурност къде ще ни отведе нашата разходка.

17.

Г-Н МОНК ОТИВА НА РАЗХОДКА

Ето какво съм научила за хавайските залеzi. Точно когато си мислите, че сте видели най-красивия досега — златисто слънце, спускащо се зад облаци с цвят на обгорен кехлибар, — на следващия ден настъпва още по-зрелищен, с блестящи пурпурни ивици, гонещи се из кобалтовосиньо небе.

Беше паднал здрач, когато двамата с Монк започнахме разходката си, и третият ми хавайски залез беше точно толкова смайващ, колкото и предишните два. Небето беше розово. Слънцето и жълтите облаци сякаш се носеха по тъмнопурпурните океански вълни, подобно на пасаж от делфини, подскачащи навън от водата, за да уловят последните няколко лъча дневна светлина.

Туристите и местните жители се редяха по плажа и покрай вълнолома на Хуунани Роуд, за да наблюдават залеза и да го уловят завинаги, ако не в спомените си, то на снимки и видеозаписи, запазвайки по този начин мозъчните си клетки за запаметяване на още кодове за активиране на дебитни карти и пароли за уебсайтове.

Стояхме на вълнолома, наблюдавайки залеза; знаех обаче, че Монк много повече се интересува от гледката на апартамента на Роксан Шоу зад нас. Но капациите на прозорците й бяха затворени, правейки опиеите му за шпиониране безплодни.

Точно когато слънцето се канеше да се смъкне под хоризонта, един хаваец без риза, с факла в ръка, изтича от Гранд Кахуна Поипу и излезе на вулканичните скали, които се вдаваха навътре в залива. От скрити високоговорители, стратегически разположени на територията на хотела, се разнесе песен с много бумтящи барабани и текст на хавайски. Нямах представа за какво се пее в нея, но съм сигурна, че беше нещо благоговейно и духовно, а не „Скъпи, хайде да го направим още веднъж“.

Мъжът с факлата се движеше толкова ловко по остриите, хлъзгави камъни, че гледката беше почти нереална. Спря на върха на носа,

запали една оставена да стои там факла със своята, после се гмурна в морето, за да изобрази символично вярата, че това място е отправната точка, от която душите се отправят към другия свят (поне това знаех от пътеводителя).

Ако това беше вярно, може би зад решението на Суифт да заснема предаването си в Гранд Кахуна Поипу се криеше нещо повече от маркетингови умения. Ако той наистина разговаряше с духове, нямаше да му навреди, ако студиото му се намираше току до голямата врата към великото отвъдно.

Стъмни се много бързо. Щеше да ми е приятно да се помотая още малко, но Монк беше нетърпелив и тръгна към апартаментите на *Убежището на китоловеца* без мен.

Забързах и го настигнах.

— Защо сте толкова нервен? — попитах.

— Така ми действа мисълта за убийството.

— Знаете ли как го е направил Ланс?

— Не.

— Но знаете *нещо*, нали?

— Аз винаги знам нещо, но не това е проблемът. Всичко е заради липсващите връзки между нещата, които знам или си мисля, че знам, и нещата, които още не са истински неща, но съм съвсем сигурен, че ще станат такива.

Това, което ме изплаши, беше фактът, че разбрах точно какво искаше да каже. Не бях напълно сигурна какво означаваше това по отношение на собственото ми душевно и емоционално здраве, но едва ли беше нещо добро.

Спряхме пред вратата на Роксан. Нямаше звънец, само керамична плочка с изписано с боя върху нея съобщение, молящо посетителите да се събуват отвън, за да не оставят по килимите петна от червена пръст. *Mahalo*.

Монк почука на вратата. След минута-две Роксан Шоу я откряна лекичко. Беше по горнище на бански и къси дънкови панталони.

— Да? — каза тя.

— Добър вечер, госпожице Шоу. Аз съм Ейдриън Монк, а това е Натали Тийгър. Сътрудничим на полицията в разследването на убийството на Хелън Грубър.

— На кого? — попита тя, полагайки усилия да изглежда объркана.

— Съпругата на любовника ви Ланс Воон, наричан още Къртис Потър. Знаем, че е тук. Това до изтривалката са неговите сандали.

Тя погледна надолу към леките сандали, и преди да успее да скалъпи някаква лъжа, Ланс пристъпи иззад гърба ѝ, без риза и с къси моряшки панталони в хавайски стил.

Дъхът ми заседна на гърлото. Обикновено не си падам по мускулестите типове с добре оформени коремни мускули; той обаче беше съвършен. Мускулест, но не прекалено. Беше невероятно привлекателен, докато още не беше изрекъл нито дума, но за нещастие той проговори и развали магията.

— Не е каквото изглежда — каза Ланс. — Запознахме се по време на разходката с катамарана, а след това се сблъскахме тази вечер на плажа. Тя ме покани на вечеря. Не исках да съм сам в мъката си, това е всичко.

— Спести ни лъжите, Ланс — казах. — Видяхме ви двамата заедно снощи. Знаем, че тя е от Кливлънд и че е била фризьорка на Хелън в „Розата“.

— Заедно са от много по-отдавна — каза Монк. — Ланс и Роксан са любовници още от тийнейджъри.

— Откъде знаете това? — попита Роксан.

— За Бога, Рокси, ще бъдеш ли така любезна да мислиш, преди да говориш? — простена Ланс. — Той налучкваше.

— Всъщност, не. Историята на живота ви е написана върху татуировките по телата ви. Имате татуирана бодлива тел на лявата си ръка, но не и дясната — татуировката, която казахте, че сте си направили на осемнайсетгодишна възраст.

— Не започвайте пак с това — каза Ланс.

— Госпожица Шоу има татуирана бодлива тел около десния си глезен — каза Монк. — Тези татуировки са две части от едно цяло, което символизира свързаността помежду ви.

Погледнах надолу към глезена на Роксан, забелязвайки татуировката за пръв път. Реших да бъда много по-наблюдателна.

Друга млада двойка, и двамата понесли пакети и в двете си ръце, се зададе по пътеката зад нас и се отправи към апартамента, намиращ се точно до този на Роксан. Бяха горе-долу на същата възраст като

Ланс и Роксан и бяха облечени в копринени хавайски ризи и къси панталони.

— Може би е по-добре да влезете — обърна се Роксан към нас, като отвори широко вратата и отстъпи встрани, за да ни пусне да минем.

Изхлузих обувките си и влязох.

Монк понечи да ме последва, но Роксан го спря.

— Трябва да си свалите обувките. — Тя посочи с глава към бележката на вратата.

— Това е само предложение — каза Монк.

— Това са правилата. Целият апартамент е постлан с бял килим. Ако оставите петна по него, ще ни накарат да плащаме за почистването и евентуалната смяна на килимите.

— Мога да ви гарантирам това — каза жената от съседния апартамент, докато изритваше сандалите си.

— В това крило килимите са чисто нови, а на последните наематели им се наложи да ги плащат. Разнесоха червена пръст из цялата сграда.

— Аз нямам пръст по обувките си — каза Монк.

Мъжът остави чантите с покупките и започна да рови из джобовете си за ключовете от жилището.

— Да, имате.

Монк повдигна единия си крак и видя ръждивочервената пръст по подметката си.

— Значи, просто ще си избърша краката. — Монк започна да бърше краката си в изтривалката. — Много ме бива в бърсането.

— Това не е достатъчно ефикасно — каза Роксан.

— Заради вас всички комари се намъкнаха вътре. Хайде, вече си сваляйте обувките и влизайте вътре — каза Ланс. — Какво му е сложното?

— Вие сте един дълбоко угнетен човек — каза Монк, провлачвайки крака по изтривалката. — Придържате се към деспотични и причудливи правила относно обувките, но без всякакви притеснения се отдавате на долно прелюбодейство.

Двойката от съседния апартамент се втренчи в Ланс и Роксан.

— Практикувате секс с размяна на партньорите ли? — попита жената.

— И да, и не — каза Монк, като продължаваше да бърше обувките си. — Тя му подбира по-възрастни жени, с които да спи. Не знам дали тя прелюбодейства, или не, но не мисля, че го прави.

— Бихте ли влезли вътре, моля ви? — изхленчи Роксан, дълбоко смутена.

— Виждате ли това сърце на гърдите ѝ? — попита Монк, като почти подтичваше на място. Съседката се наведе по-близо и се вгледа в татуировката. — Сърцето символизира любовта ѝ към Ланс, а крилете — готовността ѝ да го пусне да си върви и да има връзки с други хора.

— Страхотно — каза мъжът.

— Ами вие двамата? — попита жената, като местеше погледа си между мен и Монк.

— Ние ли? — попитах. — Ние нямаме връзка.

— Ние разследваме тях — каза Монк, като посочи към Ланс и Роксан. Започваше малко да се задъхва от бърсането на обувките.

Жената кимна разбиращо:

— Напълно разбирам. Ние също обичаме да разследваме.

Монк се усмихна и се обърна към мен:

— Виждаш ли, не съм единственият, който се занимава с това през почивката си.

— Това е най-подходящото време. — Мъжът ми намигна и отключи вратата на жилището им. — Когато приключите, четиримата сте добре дошли за по едно питие. Ставаме късно.

Те влязоха в апартамента си и затвориха вратата.

— Каква мила двойка — обърна се Монк към мен. — Може би ще е хубаво по-късно да поговорим с тях по работа.

Монк може и да е блестящ детектив, но понякога загръва страшно бавно. Изблъсках го от изтривалката, вдигнах я и я оставих на килима.

— Влезте вътре и застанете върху това — казах и посочих изтривалката. Това беше заповед, а не предложение.

Монк, изглежда, усети това. Направи голяма крачка от вратата до изтривалката, като внимаваше да не докосва килима. Затръшнах вратата зад гърба му.

— Добре, какво, по дяволите, става тук? — попитах.

— Ето какво се е случило — каза Монк и отново започна да бърше обувките си в изтривалката. — Ланс и Роксан са се влюбили и

са били двойка, докато алчността им е взела връх. По някакъв начин са влезли във връзка с Елизабет Дал, заможна вдовица, която си е паднала по Ланс. Видели са възможност да се възползват от това привличане и да спечелят от него.

— Можете да престанете с обувките — казах. — Вече сте вътре. Вероятно и без това вече сте останали без подметки.

— О! — Той престана да си чисти краката, завъртя глава, намести рамене, и продължи да говори: — Роксан се е съгласила да позволи на Ланс да се ожени за Елизабет Дал, стига той да има приличен доход, от който тя да може също да се възползва, и са продължили да се виждат тайно.

— Правите го да звучи толкова евтино — каза Ланс.

— А нима не е? — възкликнах невярващо. — Мисля, че тази дума е била създадена специално да опише вас двамата.

— Лизи знаеше точно каква е сделката.

— Лесно ви е да го кажете сега, когато вече е мъртва — каза Монк.

— Идеята беше на Лизи — каза Роксан. — Тя дойде при нас и ни направи предложение. Ако поделях Ланс с нея, тя беше готова да подели парите си с нас. Лиз извлече от тази сделка каквото искаше. Извлече възможността да дели с мен тялото на Ланс и любовта му.

— А вие получихте парите ѝ — казах.

— В това нямаше нищо жестоко — каза Роксан. — Това я правеше щастлива.

— Това правеше всички ни щастливи — каза Ланс. — В това нямаше нищо лошо, нищо мръсно.

— Докато тя е умряла и се е оказало, че парите, които са ви останали, не са съвсем достатъчни, за да можете да живеете с тях — каза Монк. — Затова сте се заели да търсите някой друг, с когото бихте могли да сключите същото доходно споразумение.

Монк понечи да пристъпи към тях, но Роксан размаха пръст към него, сякаш той беше палаво дете. Той отново отстъпи назад върху малкото си островче.

— Преместили сте се в Сиатъл — продължи Монк, — където никой не ви е познавал и сте можели да се поогледате за нови заможни благодетелки, за които Ланс да се ожени. Работата му като личен треньор и вашата работа като фризьорка са ви давали добра

възможност да пресявате многобройни потенциални любовници за него. Като Беатрис Удман, за която, сигурен съм, ще открием, че е била клиентка във фризьорския салон, преди да стане клиентка на Ланс в качеството му на личен треньор и, в крайна сметка, негова съпруга.

— Не беше така. Не ние си поставихме за цел да открием обекта, а обектът откри нас — каза Ланс. — Беатрис беше духовита, жизнена, но самотна жена, която копнееше отново да има в живота си общуване и страст. Знаех, че имам в сърцето си достатъчно любов и за нея, и за Роксан. Лизи ме научи на това, и знаех, че извършвайки това, ще почета паметта ѝ и специалната връзка, която имахме.

— Но щом Беатрис Удман е починала, вие сте се преместили в Кливлънд и сте намерили друга вдовица, която да прелъстите — каза Монк. — Задействали сте целия замисъл отначало.

— Значи той е професионален, надомен жиголо, а тя е негова сводница — казах. — Колко романтично.

— Роксан е любовта на живота ми — каза Ланс и собственически плъзна ръка около кръста ѝ.

— И въпреки това се жените за други жени заради парите им — казах, после погледнах Роксан. — Какво, За Бога, виждате в тази мижитурка?

— Неговата състрадателност — каза Роксан. — Сърцето му.

— Страхотни думи, скъпа, да ти се връща — обърна се Ланс към нея. — Рокси иска възрастните жени, които са на края на живота си, да получат последна възможност да изживеят радостта и страстта, които тя изпитва с мен всеки миг... и които те никога не са получавали. Това е акт на безкористна добрина, и аз я обичам заради това.

— Не, миличък, ти си този, който прави жертвата — каза Роксан. — И аз те обичам заради това.

Помислих си, че ще повърна. Роксан целуна Ланс по бузата, после погледна Монк в очите.

— Ако питате мен — каза, — той е ангел.

— На смъртта — рече Монк.

— Не съм имал нищо общо със смъртта на тези жени — заяви Ланс. — Но определено имах много общо с щастieto, което моите съпруги изживяваха, преди да преминат в отвъдното.

— Съмнявам се, че Хелън Грубър ще се съгласи — каза Монк.

— Не съм я убил — каза Ланс.

— Именно вие имате най-основателен мотив — каза Монк.

— А Роксан е на второ място — добавих.

— И двамата бяхме на борда на един катамаран по крайбрежието на На Пали, когато Хелън е била убита — каза Ланс. — Няма как да сме я убили, и вие го знаете.

На мен той ми изглеждаше ужасно горд с алибито си.

— Хелън знаеше ли, че сте довели малката си сладка любима на Хаваите и че двамата играете една и съща игра?

— Разбира се — каза Ланс. — Хелън знаеше всичко за Роксан.

— Знаем, че лъжете — казах.

— Наистина ли? — попита Ланс. — Откъде?

Едва не отвърнах: *Защото Хелън ни каза, но се усетих.*

— Защото историята ви е пълна с лъжи — казах. — Пътувате от град на град, като прелъстявате самотни стари жени и пресушавате банковите им сметки, и мислите, че това ви превръща в човеколюбец.

— Лейтенант Кеалоха ще иска да говори и с двама ви — каза Монк. — Затова на ваше място още не бих започнал да търся нов град и друга богата жена.

— Никой не иска повече от мен убиецът на Хелън да бъде изправен пред правосъдието — каза Ланс. — На ваше разположение сме, за да ви помагаме, толкова време, колкото е необходимо.

Дотогава вече толкова ми беше писнало от тези двамата, че не можех да издържам.

— Ще уведомя Комисията по присъждане на Нобеловите награди. — Отворих входната врата и излязох, като се позабавих за миг на прага, за да изчакам Монк.

Той стъпи от изтривалката върху килима, после повдигна крака си.

— Виждате ли? — каза. — Няма петно.

Той се обърна и извървя оставащите две стъпки до вратата по килима, след това затвори вратата зад гърба си.

— Можете ли да повярвате що за хора са това? — обърнах се към него, когато се присъедини към мен и тръгнахме обратно към хотела.

— Не вярвам на нищо, свързано с тях. Освен на онази част с прелъстяването на стари жени и отмъкването на парите им.

— Сигурно са наели някого да убие Хелън.

— Не мисля — каза Монк.

— Тогава как са го направили? Няма съмнение, че по време на убийството са били на корабчето.

Монк спря и погледна назад към сградата с апартаменти.

— Може би е добре да попитаме другите детективи.

— Какви други детективи?

— Онези, които са отседнали в съседния апартамент до Ланс и Роксан — каза Монк. — Те нямат нищо против да разследват, докато са на почивка. Може би ще могат да ни дадат нова перспектива за нещата.

— Сигурна съм, че биха могли. Но те не са детективи. Те са суингъри^[1].

— Аз самият съм доста добър танцьор.

— Те правят секс с други двойки, господин Монк. Това имаха предвид, като казаха, че разследват хората. Те се наслаждават на съвсем различен тип детективски дейности.

Той направи гримаса, сякаш току-що беше изял нещо много кисело, и се отправи с отсечени крачки към хотела.

— Какво прави този остров с хората?

— Сигурно е от лекия ароматен въздух.

Мисълта за правещата секс с други хора двойка отново ми напомни за нещо важно, което се случи по време на този разговор пред вратата на Роксан. Беше ми убягнало заради раздражението, предизвикано от Монк и мръсните му обувки.

Потиснах една усмивка.

— Как ви се стори бюстът на Роксан?

— Не забелязвам такива неща.

— Видяхте татуировката ѝ на сърце с крила, следователно трябва добре да сте огледали циците ѝ.

— Видях татуировките, но изключих от съзнанието си всичко останало — каза Монк. — Все още го изключвам.

— Разбирам. Е, какво мислите — истински ли са гърдите ѝ?

— Не.

— Как разбрахте?

— Имат неестествена форма, а тя има мънички оперативни белези близо до подмишниците.

— Е, щом сте видели всичко това, какво точно сте изключвали от съзнанието си?

— Възможно най-много.

— Какво е останало?

— Не знам — каза Монк. — Изключвам го от съзнанието си.

— Не проумявам — казах. — Отвърщате поглед от всяка жена по бански костюм от две части, но очевидно подробно сте огледали Роксан от глава до пети.

— Търсех улики — каза Монк. — Този вид гледане е напълно различно от другото гледане.

Бог да ми е на помощ, но разбрах това, което казваше. Той виждаше детайлите, пикселите, съставящи картината, вместо самата картина, докато търсеше нещо, което може да не пасва така, както би трябвало.

Именно това го превръщаше в Монк. Именно това го правеше такъв блестящ детектив.

Целият смисъл на живота му беше в организираността, симетрията и реда. А загадката е, по своето естество, безредие. Подхождаше към едно неразкрито убийство по същия начин, по който подхождаше и към живота: поставяше всяко доказателство, всеки факт, на правилното му място, като възстановяваше реда, а заедно с него достигаше и до разкриването на престъплението.

— Но вие винаги гледате всичко точно по този начин — казах. — Тогава защо изобщо да извърщате поглед?

Монк сви рамене:

— Такава е същността ми.

Не можех да възразя на това.

— Вие сте сложен човек и никой не ви разбира, освен вашата жена.

Монк кимна:

— *Аз съм котката, която никога не се скатава, щом опасността отвсякъде се приближава.*

— Монк — казах аз. — Ейдриън Монк.

— Абсолютно точно — каза той.

[1] Двусмислието в случая идва от факта, че думата *swinger* означава както танцор на суинг, така и човек практикуващ секс с размяна на партньорите. — Бел.прев. ↑

18.

Г-Н МОНК РАЗГЛЕЖДА ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНОСТИ

Тази вечер си легнах рано, потъвайки дълбоко в луксозното удобство на струващото си пет хиляди долара на нощ легло. Не знам дали леглото наистина бе кой знае колко по-луксозно от онова в хотелската стая. Не бих могла да ви кажа дали пружините на матрака бяха направени от злато, нито дали възглавниците бяха натъпкани с пух от някоя рядка перуанска порода гъски, но предполагах, че не вземат пари само заради изгледа и заради размерите на бунгалото.

Всичките ми сънища бяха свързани с Мич, и се редуваха като прегледани на бързи обороти кадри от домашно заснети видеозаписи на живота ни заедно. Сънувала съм този сън преди, и обикновено се събуждам от него, обляна в сълзи. Тази сутрин обаче се събудих омиротворена, може би защото по някакъв начин чувствах, че Мич също е намерил покой.

Приписвам заслугата за това на Дилън Суифт. Не знаех дали наистина се е свързал с Мич, или не. Но Суифт ми помогна да преодоля чувства за вина и гняв, които непрекъснато изпитвах от деня, в който на вратата ми се появи офицер от флота, за да ми съобщи новината, че Мич е мъртъв. Чудех се дали Суифт можеше да направи същото за Монк, постигайки по този начин онова, което дългогодишната терапия не беше съумяла да постигне.

Знаех, че Монк никога няма да престане да се опитва да разкрие убийството на Трудис, и никой, най-малко пък аз, не би очаквал да престане. Но може би ако получеше вест от Трудис чрез Суифт, Монк щеше да се освободи донякъде от чувството си за вина и това щеше да му помогне да приеме, че няма нищо лошо в това, да продължи с живота си, дори да намери любовта отново с друга жена.

Разбира се, това би означавало, че Монк ще трябва да пренебрегне всичките си съмнения относно Суифт. Защото работата е

там, че нямаше значение дали Суифт е медиум, или не. Дори само да се престореше, че е такъв, това можеше да помогне на Монк най-после да се справи със сложните си чувства, породени от загубата.

Аз обаче знаех, че няма начин Монк някога да успее да пренебрегне съмненията си по отношение на Суифт, дори не и заради един миг на самозалъгване или дори — ще посмея ли да го изрека — истински контакт със света на духовете.

Когато най-сетне се измъкнах от леглото, навън беше сиво и дъждовно, но все още беше приятно топло и въздухът ухаеше на чисто и свежо. Бях заредена с енергия, напълно отпочинала и готова да започна деня.

Монк стоеше върху стол във всекидневната, местейки поглед между един от закрепените на тавана вентилатори и часовника си.

— Добро утро — казах.

— Не съм.

Отидох в кухнята. Бях нагласила таймера на кафеарката предната вечер, така че ме очакваше кана прясно кафе „Кона“. Ароматът беше наситен и изкусителен.

— Имате предвид, заради това, че знаете, че Ланс и Роксан са убили Хелън Грубър, но не можете да го докажете.

— Не е това — каза Монк.

— Добре. — Сипах си чаша кафе и седнах на масата.

— Как можеш да си седиш спокойно там наред това нещастие?

— Блажено неведение — казах. Кафето беше чудесно. Мислено си отбелязах да си взема за вкъщи един килограм кафе „Кона“ на зърна. Може би цял сандък.

— Не го ли чуваш? Не го ли виждаш?

— Кое? Дъжда ли? Времето вероятно ще се оправи, но дори и това да не стане, това все още са си Хавайските острови и е красиво дори когато слънцето не грее.

— Не това — каза Монк. — Става дума за вентилаторите на тавана.

Вдигнах поглед към тях.

— Нали работят?

— Но всичките с различна скорост — рече Монк. — Цяла нощ ги наблюдавам.

— Цяла нощ? — възкликнах. — Не сте спали?

— Как бих могъл? Чувах разликата в честотата на въртене.

— Няма начин — заявих. — Това просто не е възможно.

— Всъщност ми трябва секундомер, за да изчисля точната честота на въртене на всеки от вентилаторите. Не си донесла секундомер, нали?

— Не, не съм.

— Нито пък аз. Можеш ли да повярваш? Така става, когато човек си опакова набързо багажа. Винаги забравя нещо изключително важно. Станах и налях на Монк чаша кафе.

— Сигурна съм, че от хотела могат да оправят вентилаторите. Защо не седнете и не пейнете малко кафе? Приготвено е от сорта „Кона“, който се отглежда тук, на островите. Страшно ще ви хареса.

— Ами ако не ги оправят? Тогава ще поискат от нас да се преместим обратно в хотела, който гъмжи от навити на руло хавлиени кърпи.

— Гъмжи ли?

— Не е красива гледка. — Монк слезе от стола и седна срещу мен на масата.

— Вчера вентилаторите не ви притесняваха.

— Тогава си работеха както трябва. — Монк отпи от кафето си.

— Не мислите ли, че може би проектирате раздразнението си върху вентилаторите?

— Какво раздразнение?

— От факта, че не сте в състояние да докажете, че Ланс и Роксан са убили Хелън Грубър.

— Ще го докажа — заяви Монк и погледът му отново се зарея нагоре към вентилаторите. — Не можеш ли да чуеш това?

— Как?

— Внимавай и слушай наистина добре.

— Говоря за убийството — казах. — Как смятате да докажете, че те са го извършили? Дори полицията отхвърли Ланс и Роксан като вероятни извършители.

— Решението ще ме осени. Не мисля за нищо друго. — Монк стана и посочи към тавана. — Погледни това. Третият вентилатор прави поне едно завъртане по-малко в минута от първия. А петият вентилатор... ами, дори не ме карай да започвам да ти обяснявам за него.

Оставих чашата си с кафе настрана.

— Ще ви кажа какво ще направим — заявих. — Ще поръчаме закуска на румсървис, а после ще излезем да разгледаме забележителностите. А докато ни няма от персонала могат да поправят вентилаторите.

— Това са фини механизми, Натали. Съмнявам се, че персоналят може да се справи с такава задача. Та те дори не знаеха как да сгъват хавлиени кърпи. Може би е добре да остана и да ги наглеждам.

— Идвате с мен, господин Монк — казах. — Нуждаете се от смяна на пейзажа. Ще ви се отрази добре.

— Не си падам много по пейзажите.

— Искате ли да разкриете този случай, или не? Необходимо ви е да се съсредоточите, а не можете да го направите тук, взирайки се във вентилаторите на тавана.

Той въздъхна:

— Може ли да потърсим секундомер?

— Разбира се — казах. — Определено не можем да минем без него.

— Брой ме тогава и мен.

Докато закусвахме, дъждът престана, но небесата останаха задръстени с облаци, които закриваха слънцето, но не правеха кой знае какво за намаляването на горещината. Когато излязохме на паркинга, почти почувствах как влагата се изпарява от асфалта.

Отправих се към мястото, където мислех, че съм паркирала нашия мустанг, но той не беше там. На огромния паркинг имаше толкова много еднакви коли, че нямаше да е лесно да забележа нашата. Погледнах към ключодържателя в ръката си и видях паникбутон, с който се включваше алармата на колата.

Насочих ключодържателя пред себе си и натиснах паникбутоната. Не се включиха никакви аларми. Насочих го в друга посока и пробвах същото нещо.

— Какво правиш? — попита Монк.

— Опитвам се да открия колата ни — казах. — Забравих къде съм я паркирала.

— Не, не си — каза Монк. — Беше паркирана тук. На петия ред, на единайсет места навътре вляво, точно до колата, която Брайън нае, тоест ето тази. Спомням си идентификационния номер.

— Тогава къде е нашата кола? — попитах.

— Била е открадната по някое време снощи. — Монк се наведе и огледа асфалта около колата, паркирана на нашето място — един форд 500. — Под тази кола е сухо, което означава, че е била паркирана тук преди дъжда. Започнало е да вали в два часа и единайсет минути сутринта.

— Можете да определите точно кога е започнало да вали само като огледате земята?

Монк поклати глава:

— Бях буден.

— Правилно. Забравих. — Извадих клетъчния си телефон и се обадох на лейтенант Кеалоха. Той се появи десетина минути по-късно с развеселено изражение на лицето.

— Престъпленията май ви следват, където и да отидете — каза той.

— Не мен — казах, посочвайки с глава към Монк. — Него.

— Не бъдете прекалено сурови към себе си, тия неща се случват непрекъснато. Ще намерим колата.

— Как може да сте толкова сигурен? — попита Монк.

— Къде ще я закарат? Живеем на остров, братле. Почти всичко, което имаме, от колите до прясното мляко, трябва да се докарва с кораб или самолет. Дори захарта сега идва от други места. Вероятно някакви хлапета са взели колата да се позабавляват.

— Ами ако не са били хлапета? — попитах.

Кеалоха сви рамене:

— Ще бъде разглобена за резервни части, но ще намерим каквото е останало от нея. Тука няма много места, дето да зарежеш някоя кола.

— Ще ни трябва полицейски доклад, за да го занесем в агенцията за коли под наем — казах. — И ще трябва да ни откарате дотам.

— Надявам се, че сте взели застраховката.

Докато аз попълвах куп формуляри в „Глобал Рентал“, Монк отиде отсреща в „Иконо Райдс“, за да избере следващата ни току-що докарана кола. Макар вината да не беше наша, предположих, че „Глобал“ няма да изгарят от нетърпение да ни дадат под наем друга кола, след като бяхме изгубили чисто новата, която ни бяха дали под наем преди. Бях права.

В „Иконо Райдс“ Монк успя да ни намери друг мустанг комби, който беше докаран със същия кораб като предишната ни кола и беше изминал само шест километра — разстояние, голямо горе-долу колкото това от пристанището Науилиуили до агенцията за коли под наем.

Попълних още един куп формуляри и се погрижих да приема всеки от предложените застрахователни планове. Небрежно пропуснах да спомена, че последната кола, която бяхме наели, в крайна сметка е била открадната.

Когато излязохме на пътя, слънцето вече надзъртате през облаците. Смъкнах гюрука и подкарах колата към Макана Пийк, който беше митичният връх Бали Хали в Саут Пасифик. Исках да видя идиличните плажове, разположени на фона на прочутия връх.

Монк мълчеше, вгълбен в собствените си мисли, затова включих радиото на станция, по която предаваха лека хавайска музика, в която преобладаваше звукът на укулеле.

Блещукацията син океан беше вдясно от нас. Пищно зелените планински тропически гори бяха от лявата ни страна. Вятърът разнасяше звука на островната музика. Въздухът беше наситен със сладките аромати на хиляда тропически цветя. Напълно се потопих в атмосферата на Кауаи — за цели две минути, преди Монк да проговори.

— Трябва да намерим секундомер.

— Ще намерим — казах, напразно опитвайки се да си върна чувството на пълна вгълбеност. Беше все едно да се опитваш да продължиш да сънуваш същия сън, след като грубо са те събудили. — Наслаждавайте се на свежия въздух. Погледнете целия този красив пейзаж. Кой знае кога — и дали — отново ще се върнете тук.

— Трябва да го вземем сега.

— Защо сте се разбързали толкова?

— Така можем да се отбием в хотела и да го оставим на работниците; иначе може и да не настроят вентилаторите точно както

трябва.

— Хотелът е в противоположната посока. Няма да се връщаме по този път само за да оставим някакъв си секундомер. Опитайте се да се отпуснете. Ако честотата на въртене на вентилаторите все още не е каквато трябва, ще накараме работниците да се върнат.

— Но ако вече са се прибрали за днес?

— Ще изключим вентилаторите — казах. — Тогава всичките ще се движат с една и съща честота. Пълно изключване. Проблемът е решен.

Видях пътна табела за водопадите Уайлуа, и едва не подминах отбивката. Направих шеметен, труден завой наляво върху осеян с дупки тесен път. Пътят се виеше змиеобразно към планините през ниви, задръстени с високо израсли плевели.

Друсахме се по неравния път в продължение на двайсетина минути, докато видяхме коли, паркирани в червената пръст от двете страни на пътя, който свършваше в кална задънена уличка, на която стояха двайсетина туристи, с гръб към нас.

Хаваец в жълта мушама за дъжд продаваше парчета ананас и кокосов орех от каросерията на един пикап. Режеше плодовете с малка брадвичка и сервираше половинките на туристите върху парчета вестник. Сред хората бързо се разхождаха кудкудякащи и кукуригащи петли.

Направих обратен завой и намерих място за паркиране на пътя, обръщайки се отново с лице към магистралата. Излязохме от колата и се присъединихме към туристите, притиснали се към висока до гърдите им ветроупорна ограда, от която се откриваше изглед към водопадите Уайлуа и покрития със зеленина каньон отдолу.

Трябваше да застанем на пръсти и да надникнем над живия плет от бурени от другата страна на оградата, за да видим двата еднакви водопада, които изливаха водите си двайсет метра надолу в тъмно езерце вливащо се в малка река сред гъста групичка дървета. В далечината назъбените планински хребети бяха забулени в лека мъгла. Всичко това създаваше красива картина, за която казах на Монк, че е използвана като фон за началните надписи на Острова на фантазията.

— Без петлите, плевелите и дупките по пътя, предполагам — каза той.

— Да.

— Не е чудно, че са го нарекли Островът на фантазията. Реалността е доста ужасна.

— Мисля, че има нещо много привлекателно в чувството за пустош, което създава видът на тези плевели — казах. — Ако тази забележителност се намираще, където и да е другаде по света, паркингът щеше да е павиран, щеше да има указателни табели къде могат да се направят най-добрите снимки, и щеше да има сувенирен магазин, в който се продава хотдог, вместо този тип, който сече ананасите с брадва.

— Именно — каза Монк. — Хайде да отидем там.

Ейдриън Монк беше изтъкан от противоречия. Можеше да пристъпи наред оплисканото в кръв местопрестъпление и внимателно да оглежда някой разлагащ се труп, без да се поколебае, и въпреки това няколко диви петела и малко кал можеха тотално да го изкарат от нерви.

Върнахме се обратно до магистралата и минахме по паянтовия мост, който се простираше над живописната река Уайлуа. Вляво от нас изоставеният и рушащ се хотел „Кокосови палми“, чиито бунгала със сламени покриви бяха разпердушинени от урагана Иники през хиляда деветстотин деветдесет и втора, беше разположен в края на гъста кокосова горичка, гледаща към златистия плаж, където реката се съединяваше с морето. Това курортно място беше като дървена икона, съхранила звуците на друга, отминала епоха. Като гледах сградата, почти можех да чуя как Елвис Пресли пее *Сини Хаваи*.

Всъщност, наистина чувах песента. По радиото. Всичко беше твърде свършено.

Щом пресякохме моста, магистралата Кухио премина в главната улица на Уайлуа — порутено градче с магазини и мини-търговски центрове в стила на Дивия запад. Стомахът ми къркореше от глад, затова паркирах пред „Намура Саимин“ — място, за което бях прочела в пътеводителя.

— Какво правим тук? — попита Монк.

— Ще обядваме. Предполага се, че това е най-добрият ресторант за саимин на Хавайските острови — казах, излизайки от колата, преди той да успее да ми възрази.

Монк колебливо измери мястото с поглед.

— Какво е *саимин*?

— Нещо подобно на супа. Юфка, варени яйца, бок чой, зелен лук, свинско, грах, сладко-кисел бульон и шунка с подправки, всичко това събрано със сушени скариди. Това е деликатес. Правят също и чудесни пайове.

— Чудя се дали в менюто има гекони.

— Ако не в менюто — казах с усмивка, — по стените със сигурност.

Отворихме остъклената врата и влязохме вътре. Нямаше маси, само много нисък барплот със столчета, при чието изработване сигурно са си представяли хавайските елфи.

Ресторантът беше претъпкан с местни жители, които сърбаха от огромни купи саимин. Видях две свободни столчета. Забързах и седнах на едното, преди някой друг да успее да влезе и да ги отмъкне. Движех се толкова бързо, че отново си одрасках коленете, докато се опитвах да ги наместя под бар-плота.

Монк стоеше до мен, зад свободното столче.

— Седнете, господин Монк.

— Когато адът замръзне. — Той потръпна с цялото си тяло. — А дори тогава, вероятно не.

— Защо? — попитах. — На столчето няма нищо, а барплотът ми се струва чист.

Той посочи към стената. Очаквах да видя как по овехтялото дърво пълзи гекон, но вместо това там имаше надпис, който гласеше: „моля, не лепете дъвка под барплота“.

— Нямате никакъв повод за тревога. По коляното ми не полепна никаква дъвка. — Обърнах се към хаваеца. — А по вашите?

Мъжът поклати глава и шумно сръбна малко юфка.

— Виждате ли, чисто е. — Обърнах се отново и видях, че Монк се визира в седналата до него хавайка. Всеки път, когато сръбнеше шумно от супата си, тя изплюваше малко бульон върху плота пред столчето на Монк.

Тя усети, че Монк се визира неодобрително в нея. Погледна през рамо към него и той имитира с жест как бърше устата си. Жената, очевидно обидена, се обърна отново към супата си и засърба още по-шумно.

Разбрах, че просто няма да се получи.

— Добре, господин Монк. Вие печелите. — Въздъхнах и станах от барплота. — Ще намерим друго място, където да ядем.

Точно когато се канехме да излезем, забелязах пайовете с *liliko*, изложени до касата. Ако не можех да обядвам там, поне можех да взема със себе си малко от прочутия им десерт.

— Чакайте — казах, когато стигнахме до вратата. — Искам да купя парче пай.

— Не можеш да купиш само едно парче — каза Монк.

— Да, мога — казах, посочвайки към менюто на стената. — Продават го на парче.

— Но ако купиш едно парче, паят няма да бъде цял — възрази той. — Цял пай ще го опростиш.

— Не, няма. Просто ще продадат още парчета от същия пай.

— Че кой ще си купи парче от пай, от който вече е ядено?

— Аз не завирам лицето си в пая. Те отрязват парчето и аз го изяждам. Изобщо не влизам във физически контакт с останалата част от пая.

— И въпреки това светостта на пая ще бъде поругана.

Изгледах го:

— Светостта на пая ли?

— Трябва да имаш уважение към това. Би трябвало да купиш целия пай — каза Монк. — Така е редно.

— Какво ще правя с цял пай?

— Ще го занесеш в бунгалото и ще го сложиш в хладилника.

— Хладилникът в стаята ми е прекалено малък и претъпкан с...
— Прекъснах се сама. Бях забравила, че сега сме отседнали в бунгалото. — Добра идея, господин Монк. Предполагам, още не съм свикнала с мисълта, че сме се преместили. Имаме на разположение цял хладилник, който можем да напълним.

Направих знак на сервитьорката, достатъчно стара да ми бъде прабаба, и поръчах един пай. Тя го сложи в кутия. Точно бърках в чантата си, за да извадя пари и да й платя, когато видях изражението върху лицето на Монк.

Беше изражение на неподправено задоволство, пълна самоувереност и сладка победа.

Не знаех как е станало, но със сигурност знаех, че е станало. За днес бяхме приключили с разглеждането на забележителности и

спокойната ми, отпускаща почивка щеше да започне.
Монк беше разрешил случая.

19.

Г-Н МОНК И ПАЯТ

Отидохме право в полицейския участък на Лихуе, за да се срещнем с лейтенант Кеалоха. Монк предложи Кеалоха да разпита отново камериерките и веднага да изпрати отново екип от съдебни експерти в бунгалото, за да огледат един участък, на който не са обърнали внимание първия път.

Кеалоха започна да защитава екипа от съдебни експерти, но не беше необходимо. Никой не би ги обвинил за пропуска им. Би било същото, като да посипваш с прах за вземане на отпечатъци вътрешността на комин. Няма причина да го правиш, освен ако не смяташ, че убиецът е Дядо Коледа.

Чакахме в участъка заедно с Кеалоха, докато неговите хора правеха това, което бе предложил Монк. Умирах от глад, затова Кеалоха подели с мен своето *мусуби* с шунка с подправки и порцията си *ли ханг муи*. Монк отказа. Мусубито представляваше парче шунка с подправки върху квадрат от ориз, увито в сушени водорасли. Не беше лошо. Ястието *ли ханг муи* обаче, което представляваше сушени и осолени плодове, се преглъщаше трудно. Исках да проявя учтивост, затова го преглътнах с усмивка и дори си взех второ парче.

Исках да върна услугата, като поделя пая си с Кеалоха, но Монк не ми позволи. Каза, че паят му трябвал за нещо.

Затова, отегчена и изгаряща от нетърпение да хапна нещо сладко, за да отмия от устата си вкуса на *ли ханг муи*, аз ги оставих двамата и се отправих надолу по улицата към една барачка, където сервираха хавайски сладолед „Шейв Айс“ с шейсет различни вкуса, от гуава до газирана безалкохолна напитка, ароматизирана с билкови корени.

Хавайският сладолед напомняше сладоледа „Сно Коун“, само че вместо да използват натрошен лед, събираха финия пращец, образуван при стърженето на леден блок с нож. Топката пращец се поставяше на върха на топка сладолед с макадамия, сложена в купичка и залята с плодов сироп.

Леденостуденият десерт изведнъж смрази мозъка ми, а от захарта получих такъв внезапен и силен прилив на енергия, сякаш ме върнаха към живот с помощта на дефибрилатор. Хавайският „Шейв Айс“ е освежаващ и сладък, но би трябвало да се предлага с лекарско предупреждение.

Когато се върнах в полицейския участък, Кеалоха сияеше. През времето, в което бях отсъствала, Монк беше разкрил две кражби с взлом и един случай с изчезнал човек. И, което беше по-важно, от съдебния екип бяха съобщили резултатите от претърсването на бунгалото. Когато попитах какво са открили, Монк не пожела да ми каже.

— Това ще развали изненадата — каза той.

Кеалоха отиде да намери Ланс Воон и Роксан Шоу и да ги доведе в бунгалото ни, където щяхме да се срещнем с всички тях, и истината зад убийството на Хелън Грубър щеше най-сетне да бъде разкрита.

Монк беше толкова вгълбен в мислите си за случая, че когато влязохме, дори не обърна внимание на вентилаторите, нито си спомни, че не сме купили секундомер. Това ми доказва, че съм била права да твърдя, че владее раздражението си. Или беше това, или сега вентилаторите наистина бяха синхронизирани, но ми беше трудно да повярвам последното.

Той не ми позволи да прибера пая в хладилника, затова го сложих на кухненската маса. Знаех, че подрежда декора за разкритието, което щеше да оповести: при всяко разследване именно това е мигът, за който живее. Да си призная честно, на мен също ми харесва, макар че обикновено съм по-скоро страничен наблюдател, отколкото участник.

Не ни се наложи да чакаме дълго. Минута-две след пристигането ни, Кеалоха влезе забързано заедно с Ланс и Роксан. Следваха ги двама униформени полицаи, което сигурно бързо е подсказало на двойката какво се задава.

Очевидно те не бяха единствените, които знаеха какво крие бъдещето. Дилън Суифт влезе зад тях.

— Ей, чакай малко, братле — възкликна Кеалоха. — Ти кой си?

— Аз съм Дилън Суифт — представи се той, сякаш току-що го бяха попитали какво е онова голямо, жълто, прилично на огън нещо горе в небето.

— Това трябва ли да ми говори нещо?

— Аз помагам на господин Монк в това разследване — каза Суифт.

— Не, не ми помага — обади се Монк.

— Да, помага — казах, спечелвайки си гневен поглед от Монк.

Не ме интересуваше дали Суифт е мошеник, или не; той ми беше помогнал, и смятах, че си е заслужил една възможност да види Монк в действие.

— Познавам ви — обърна се Роксан към Суифт. — Вие сте онзи тип, който говори с призраци. Прочетох книгата ви: *Духовен наръчник за по-добро правене на любов: Секс тайни от задгробния свят*.

— Написал е това? — Ланс хвърли поглед към Суифт, след това обратно към Роксан. — Ти оттам ли научи...

Тя кимна:

— А-ха.

Този път, когато Ланс погледна Суифт, изражението му беше почти благоговейно.

— Тук съм в качеството си на говорител на мъртвите — каза Суифт. — За да им дам право на глас в това, което се случва тук днес.

— На тях? — попита Кеалоха.

— Жените, които са обичали Ланс Воон и са издъхнали в прегръдките му — каза Суифт.

— Нито една не е умряла в ръцете ми — каза Ланс.

— Не, освен ако не говорите за онова, което поетите наричат „малка смърт“ — каза Роксан. — Аз я изживявам в прегръдките му веднъж, а понякога и два пъти, дневно.

Монк нетърпеливо пристъпи от крак на крак.

— Ще продължавате ли всички да говорите, или бихте искали да научите как Ланс е убил съпругата си?

— Не съм убил жена си и вие знаете това — каза Ланс. — Невъзможно е. Гмурках се с шнорхел по крайбрежието на На Пали, когато тя е била убита.

— Всъщност не сте — каза Монк.

— Има дузина свидетели, които са ме видели, и видеокасета, която доказва, че съм бил там.

— В сряда сутринта сте били в морето, в това няма съмнение, и определено сте се постарали всички да ви видят. Единственият

проблем е, че Хелън не е била убита тогава. Била е убита предишната вечер.

— Но съдебномедицинският експерт каза, че е умряла два часа преди тялото ѝ да бъде открито — каза Кеалоха.

— Бил е заблуден, а също и аз, макар че всички улики бяха точно пред очите ми още първия ден. Само че го осъзнах едва след като Натали купи пая с *liliko* днес на обяд. — Монк посочи към пая върху масата.

— Ето какво се е случило — продължи той. — Във вторник вечерта Ланс е ударил Хелън с кокосов орех по главата и я е удавил в джакузито. След това е извадил от хладилната камера всички пайове и ананаси, които тя била донесла, махнал рафтовете и я натъпкал вътре, за да държи тялото ѝ на студено. На сутринта я сложил в джакузито да се разтопи и да обърка медицинския експерт относно времето на смъртта.

— Не съм направил нищо от това — каза Ланс. — Не бих могъл да убия жена си и да я натъпча в хладилника. Това е отвратително.

— Студеното, тясно пространство. Това е бил хладилникът — каза Суифт, като гледаше Монк в лицето. — Това се е опитвала да ни каже. Вие разбрахте посланието, което ви предадох, и разкрихте случая.

— Вие сте казали на Монк за хладилника? — попита Кеалоха, после премести поглед към Монк: — Мислех, че купуването на пая с *liliko* ви е подсказало разрешението.

— Така беше. Не съм се вслушал в нищо, което ми каза този мошеник.

— Може би ако ме бяхте послушали, щяхте да разкриете убийството още преди дни — каза Суифт. — Но поне думите на Хелън са останали някъде в дъното на съзнанието ви и днес най-сетне осъзнахте тяхното значение.

— Това, което осъзнах, беше, че камериерките казаха, че Хелън е обожавала пайовете с *liliko* и ананасите и непрекъснато е носела от тях в бунгалото.

— Хелън също ви каза това, по свой начин — прекъсна го Суифт. Беше прав. Това си го спомнях.

Монк не му обърна внимание и продължи оттам, където го бяха прекъснали:

— Но къде бяха пайовете? В деня на убийството хладилникът беше празен, а от металните кофи за боклук отвън се носеше мирис на разваляща се храна. Причината е, че Ланс е изхвърлил пайовете, за да направи място за трупа на Хелън.

Сега си спомних миризмата, и как Монк намести рафта на хладилника. Беше прав. Всички улики бяха пред очите ни онази сутрин. Но беше вярно, че Суифт също ни каза всичко, което трябваше да знаем. Следователно решението е било току пред очите ни, но въпреки това не сме го видели.

— Това си го измисляте в момента — каза Ланс. — Нелепо е, и няма доказателства, които да го подкрепят. Защото изобщо не се е случило.

Монк се обърна към Кеалоха:

— Искате ли да кажете на Ланс какво се намерили криминолозите, разследващи местопрестъплението, днес в хладилника?

— Намерихме коса от Хелън Грубър, няколко петънца от кръвта ѝ, следи от хлор, и отпечатъци от краката ѝ по вътрешната стена.

Затова Монк не искаше да ми позволи да сложа пая в хладилника. Било е нехигиенично.

Ланс поклати глава:

— Не, нагласили сте всичко. Не съм я убил.

Суифт внезапно нададе измъчен вой, при което стресна всички ни, и се отпусна на колене, а главата му кљумна.

Монк изпъшка и отиде в кухнята.

Сложих ръка на рамото на Суифт:

— Господин Суифт? Добре ли сте?

Когато повдигна глава, по бузите му се стичаха струйки сълзи.

— Как можа, Ланс? — изрече той с безпльтен, определено женствен глас. Побиха ме ледени тръпки. — Аз те обичах. Дадох ти всичко, което искаше.

Ланс се втренчи невярващо в него:

— Хелън?

Роксан започна да хленчи. Беше ми трудно да дишам. Сякаш бях влязла в кадър от филм на ужасите. Кеалоха и полицаите бяха застинали на място. Монк обаче, изглежда, не забелязваше. Той се мотаеше из кухнята, сякаш не се случваше нищо необичайно.

— Какво съм направила, за да заслужи такава жестокост? — изрече Суифт с онзи тих, идващ сякаш от друг свят глас.

Ланс падна на колене пред Суифт и го сграбчи за раменете.

— Хелън, ако това си ти, кажи им истината. Кажи им, че съм невинен.

— Мислех си, че ще бъдем заедно завинаги, но след онова, което направи, ти никога няма да се присъединиш към мен тук. Отиваш право в ада, Ланс.

И веднага щом изрече тези думи, Суифт припадна.

— Хелън! — изпищя Ланс и разтърси Суифт. — Кажи им!

Полицаяте сграбчиха Ланс, изправиха го грубо на крака, и му сложиха белезници.

— Запиши името му, Дан-О — каза Кеалоха. — Убийство първа степен.

— Не — викаше Ланс, докато единият полицай го извеждаше навън и му припомняше правата.

— Винаги съм искал да кажа това — рече ухилено Кеалоха.

Другият полицай отведе Роксан, която плачеше тихичко и мърмореше: „Това не е правилно“.

Монк излезе от кухнята с няколко чинии, нож и лопатка за сервиране.

— Някой иска ли малко пай?

— Как можете да мислите за пай точно сега? — попитах. — Не виждате ли, че Суифт припадна?

— Да, представлението си го биваше. Очаквам да видя как главата му се завърта на сто и осемдесет градуса.

Монк остави нещата си, отиде в стаята си и се върна миг по-късно с рулетка.

Кеалоха повика парамедиците по клетъчния си телефон. Сложих възглавница под главата на Суифт, взех мокра хавлиена кърпа и избърсах челото му.

С помощта на рулетката Монк измери обиколката на чинията, за да може да нареже пая на еднакви парчета.

— Суифт наистина ли знаеше за всичко това? — попита ме Кеалоха.

Разказах му за всички образи, които Суифт ни беше описал, твърдейки, че са му подсказани от Хелън, как по-късно бяхме открили

значението им във връзка със случая, и как Монк беше обяснил, че всичко това е мошеничество. Когато свърших, чух сирената на линейката, която пътуваше бързо към бунгалото на плажа.

— Всичките обяснения, дадени от вас на така наречените видения на Суифт, са логични, господин Монк — каза Кеалоха. — С изключение на едно. Откъде е знаел, че Хелън е в хладилника?

— Не знаеше — каза Монк. — Говореше за моргата. Той просто извади късмет, че в крайна сметка хладилникът се оказа част от историята.

Миглите на Суифт потрепнаха и той започна да идва отново в съзнание.

— Събуждате се точно навреме, като по поръчка — каза Монк, докато режеше пая. — Какъв шок.

Суифт отвори очи и изглеждаше стреснат. Опита се да се изправи до седнало положение, но аз леко бутнах главата му обратно върху възглавницата.

— Отпуснете се — казах.

— Какво стана?

— Заговорихте на Ланс с гласа на Хелън, а после припаднахте — казах. — Парамедиците ще бъдат тук вече всеки момент.

— Разговарял съм с духа ѝ? — попита Суифт.

— Тя имаше да сподели някои сексуални насоки за следващата ви книга — каза Монк. — Но никой не си водеше бележки.

— Не си спомням нищо. Сигурно напълно ме е обсебила.

— Така изглеждаше — обади се Кеалоха.

— Никога преди не съм установявал такава силна връзка с дух, но обстоятелствата са необичайни — каза той. — Намираме се на мястото, където е умряла. Бяхме заедно с човека, който я е убил. А духът ѝ е много властен. Усещам я дори сега.

— Това ли е моментът, в който ви се завърта главата? — Монк плъзна парче от пая върху една чиния. — Или ще левитирате? Защото бих искал да видя как го правите.

Линейката спря със скърцане на спирачки пред отворената ни входна врата и, миг по-късно, двама парамедици се втурнаха вътре, тикайки носилка на колела.

Монк седеше на масата и най-спокойно си ядеше пая, докато парамедиците прегледаха Суифт, а после го вдигнаха и го качиха на

носилката. В този момент Кеалоха се присъедини към Монк на масата и си взе парче пай.

Докато изкарваха Суифт от вратата, той хвърли последен поглед към Монк.

— Хелън иска да ви благодари. Всички искат. Всички те вече намериха покой.

Ако го беше чул, Монк не го показва.

Тръгнах редом с носилката към линейката. Точно когато парамедиците се готвеха да качат Суифт вътре за пътуването до болницата, аз го хванах за ръката и я стиснах.

— Благодаря ви — казах.

— Не съм направил нищо — каза той. — Аз съм просто онзи, който предава посланията.

— Това беше послание, което имах нужда да чуя.

— Имам ново, но не е за вас — каза Суифт, докато парамедиците внасяха носилката в линейката. — Кажете на господин Монк, че ми се явява странен образ. Свързан е по някакъв начин с него. Не знам какво означава. Представлява ръка с шест пръста.

И след тези думи, един от парамедиците се качи в линейката, помощникът му затвори вратите и потеглиха.

20.

Г-Н МОНК ПРАВИ УСЛУГА

След като разследването на убийството на Хелън Грубър вече беше останало зад гърба ни, нищо не можеше да ми попречи да се наслаждавам на всичко, което островът можеше да предложи. Облякох си бански, взех една хавлиена кърпа и пътеводителя си за Кауаи, и се отправих към плажа, сбогувайки се набързо с Монк и Кеалоха, когато бързо се измъкнах през вратата.

Отидох до малката дървена къщичка, предлагаща списък на развлеченията на острова и съответната необходима за тях екипировка, за да взема под наем комплект за гмуркане и да купя херметична найлонова торбичка с храна за риби. Докато бях там, направих резервации за двама ни с Монк за посещение на вечерната неделна хавайска дискотека на курорта.

Най-подходящото място за гмуркане с шнорхел, или поне така ме уведомяваше пътеводителят, беше уединено скалисто заливче точно отвъд територията на курорта и точно пред руините на комплекс от апартаменти, разрушен до основи от урагана Иники.

Комплексът от апартаменти беше разположен във формата на подкова. Вътрешният двор в средата беше обрасъл с плевели, високи колкото дървета, а пресушеният басейн — пълнен с пясък, ръждясали шезлонги и огромни късове цимент. Гледащите към океана жилищни крила бяха напълно оголени: беше останал само железният скелет.

Мъничкият плаж пред руините беше пуст, прекалено претъпкан с черни пънове и циментови блокове, за да бъде подходящ за събиране на тен. Водата в заливчето беше плитка и спокойна и пълна с вулканични скали, образуващи многобройни кътчета и пролуки, из които да се стрелкат тропическите риби.

Сложих си екипировката за гмуркане и навлязох заднишком в морето, докато се потопих почти до гърдите. Водата беше топла и съвършено прозрачна. Виждах безброй пъстроцветни риби. Гмурнах се и заплувах към морето.

След това изгубих представа за времето. Сякаш плувах в аквариума в чакалнята на зъболекарския кабинет, където ходеше дъщеря ми. Почти очаквах да завия зад следващата скала и да видя огромното лице на някое хлапе със скоби на зъбите да се взира в мен, притиснало нос към стъклото.

Всичко, което трябваше да направя, беше да хвърля няколко късчета храна, и се оказах заобиколена от появили се сякаш от нищото риби, които гъделичкаха кожата ми и притискаха муцуни в маската ми.

Не мислех за нищо, умът ми беше напълно празен, докато се носех по водата, разпръсквах храна и се възхищавах на ярко оцветените риби, една след друга.

В известен смисъл се чувствах така, сякаш се намирах в изолирана камера. Бяхме само аз и рибите и лекото течение. Намирах се в дълбоко отпуснато състояние на подводен транс, което бе нарушено едва когато подхвърлих малко храна и една змиорка се изстреля от скалите и се заби право в лицето ми, като механична играчка, изскачаща от кутия, когато натиснеш копчето.

Изпицях и рязко се изправих, мъчейки се да намеря опора за краката си, като нагълтах вода и одрасках левия си крак в острата като бърснач повърхност на една вулканична скала.

Едва когато вече стоях там, кашляща и окървавена, с килната настрани маска, осъзнах, че се намирам в дълбока само метър вода.

Все още кашляйки, се запрепъвах към плажа, седнах в плитката крайбрежна вода и си събух плавниците. Когато водата се разплиска и леко се докосна до дългата пет сантиметра порезна рана под коляното ми, за пръв път разбрах от личен опит какво всъщност означава да натрият сол в раната ти. Все едно някой търкаше кожата ми с гъба, направена от късчета стъкло.

Докато се сушах, внимавайки да не изцапам кърпата с кръв, забелязах колко схванат е гърбът ми и колко ме сърби. Не го виждах, но разбрах, че съм получила неприятно слънчево изгаряне. Колко ли часове бях прекарала там, носейки се с лице надолу, докато гърбът ми се е пържил на слънцето? По време на остатъка от почивката нямаше да съм в състояние отново да сложа горницето на банския си. През останалата част от седмицата щях да нося само тениски.

Въпреки неудобството обаче, не помнех кога за последен път съм се чувствала толкова добре или по-истински отпочинала. Събрах си

нещата и бавно тръгнах обратно към хотела.

Монк тъкмо извеждаше през входната врата три камериерки, когато влязох през задния вътрешен двор.

— Ще се видим утре. Ако имате някакви въпроси преди това, не се колебайте да ме потърсите — каза Монк и им помахаша, докато те си тръгнаха с количките прахосмукачките, кофите и парцалите си. — *Алоха.*

Когато се обърна, очаквах да отклони поглед от стряскащата ми голота. Вместо това обаче той забързано се приближи към мен, гледайки към левия ми крак.

— Какво ти се е случило?

— Гмурках се с шнорхел и си одрасках крака на една скала. Не е голяма работа.

— Не, ако ти харесват неща от рода на инфекция, гангрена и ампутация.

— Не е толкова сериозно, господин Монк.

— Искам да седнеш и да вдигнеш крака си на един стол.

Той ме хвана за рамото и ме отведе до кухненската маса. Докато сяхах, забеляза гърба ми. Ако се съди по реакцията му, бихте си помислили, че плътта е била смъкната и че гледа към оголения ми гръбнак.

— Малко поизгорях от слънцето — казах. — Случва се на всички тук.

— Ами направо да се беше поляла с бензин и да си беше драснала клечката! — Той измъкна един стол и аз повдигнах наранения си крак върху него. — Не мърдай.

Монк забърза към стаята си и се върна миг по-късно с малка спортна чанта, която сложи върху масата. Примъкна един стол до мен, извади от чантата чифт хирургически ръкавици и си ги сложи.

— Какво ли има в чантата? — попитах.

— Никога преди не си виждала комплект принадлежности за бръснене?

Извади йод, антисептичен крем, памучни тампони, марли, пинсети, ножици, бинт и медицински материали, достатъчни за оборудване на малка болница.

— Донесли сте всичко това само заради бръсненето?

— Може да се порежа — каза Монк.

— Или да ви прострелят в гърдите и да се наложи сам да вадите куршума.

Той напои един тампон с йод, вдигна го с пинсетите и след това внимателно намаза раната ми. От йода отново усетих смъдене, но не толкова неприятно, както от солената вода.

— Съжалявам — каза Монк, като вдигна поглед към мен. — Но това трябва да се направи.

— Всичко е наред.

Монк държеше крака ми с едната си ръка и обработваше порезната ми рана с другата. Докато превързваше раната, го наблюдавах. Бях дълбоко трогната от този простичък жест, от нежността му. Изчезнала беше всякаква неловкост, породена у него от голотата ми. Загрижеността му за мен беше пропъдила собствените му тревоги. Е, във всеки случай повечето от тях. Все още не ме докосваше без ръкавици.

— Какво правихте, докато аз се гмурках? — попитах го.

— Показвах на камериерките как да почистват с прахосмукачка, да мият пода с парцал и да бършат праха — каза Монк. — Много се забавлявахме.

— Занимавали сте се все с това, откакто излязох?

— На почивка съм, затова си позволявам да се поотпусна и да подивея малко.

Той свърши с превързването на порязания ми крак и с помощта на пинсетите сложи всички използвани тампони в херметична найлонова торбичка, която запечата и сложи в друга торбичка.

— Обърни се — каза.

— Защо?

— За да мога да намажа гърба ти с малко крем — каза Монк.

— Ще направите това?

Той отиде в кухнята, взе няколко хартиени кърпи и ги уви около облечената си в ръкавица дясна ръка, докато придоби такъв вид, сякаш си беше сложил ръкохватка за отваряне на горещца фурна.

— Ако косата ми се беше подпалила, ти щеше ли да изгасиш пламъците? Щеше ли да ми хвърлиш спасителен пояс, ако се давех?

— Разбира се.

— Същото е. — Монк се върна, изстиска лосион от една тубичка върху раменете ми и започна да го втрива с книжната кърпа.

Все едно използваше горелка. Изписках от болка и рязко се отдръпнах от него.

— Какво има? — попита той.

— Със същия успех можете да използвате и шкурка. Кожата ми е много чувствителна, особено когато е изгоряла. Ако смятате да правите това за мен, ще използвате ръцете си.

— Искаш да кажеш, че искаш да докосна тялото ти?

— Можете да останете с ръкавици, ако така ще се чувствате по-удобно.

Монк отиде в кухнята и донесе торба за боклук. Размота книжните кърпи, натъпка ги в торбата за боклук, завърза я, и отново седна. Изстиска върху раменете ми още малко лосион, пое си дълбоко дъх и започна да го втрива в кожата ми, масажирайки я.

На стъкления плот на масичката видях отражението му и отвратената намръщена гримаса на лицето му. Онова, което му се струваше отблъскващо, не беше фактът, че ме докосва (поне се надявах, че не е това). Ръкавиците не му пречеха да усеща мазната консистенция на крема между пръстите си. Не му харесваше. Но се справяше добре. Кремът охлади кожата ми и моментално облекчи смъденето. А усещането от лекия му, внимателен масаж също не беше лошо.

— Хубаво е — казах.

— Съжалявам — каза Монк. — Ще спра.

— Не, не, продължавайте. Мислех, че идеята е да ме накарате да се почувствам по-добре.

— Аз осигурявам медицински грижи.

— Правилно. Точно такава е усещането, за добри медицински грижи.

— Радвам се — каза Монк.

Той втри крема малко по-надълбоко в кожата ми.

— Планирам утре да разглеждам забележителности и да купувам сувенири, може би да видя Спаутинг Хорн и каньона Уаймеа или да отида в другата посока и да видя Ханалей — казах. — Тъй като приключихте с разследването, би било добре да дойдете с мен.

— Не съм приключил.

— Хванахте убийците на Хелън — казах.

— Но не съм хванал Суифт.

Обърнах се.

— За какво говорите?

Монк вдигна ръце пред себе си, сякаш бяха покрити с тор.

— Ще го разоблича като мошеник, какъвто наистина е.

— Моля ви, господин Монк, недейте.

Монк направи гримаса и свали едната си покрита с лосион ръкавица с другата си облечена в ръкавица ръка.

— Той е измамник. Възползва се от загубата и мъката, за да извлича от тях лична облага.

— Може би. Но той ми помогна. Би могъл да помогне и на вас.

— Не ми трябва помощ като неговата. — Монк сложи ръкавицата в торбичка и извади нова ръкавица от комплекта си с принадлежности за бръснене. — Той не разговаря с мъртвите. Измами те. Това прави той.

Обмислях дали да кажа на Монк за онова, което Суифт каза във връзка с Труди, или не, но реших, че това само ще засили решимостта на Монк да съсипе този човек. Така ми остана само един вариант.

— Моля ви за това като лична услуга към мен — казах. — Моля ви, просто го оставете на мира.

Монк ми отправи продължителен поглед:

— Ще го направя заради теб, не заради него.

Целунах го по челото.

— Благодаря ви, господин Монк.

— А сега ти ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Би ли сложила тази ръкавица на ръката ми? — помоли Монк.

Взех новата ръкавица от него и я издърпах върху лявата му ръка, с която той след това смъкна мръсната ръкавица от дясната си ръка. Изхвърли изпоцапаната с лосион ръкавица в друга торбичка, после махна от ръката си новата ръкавица и сложи и нея в торбичка. Беше странно завладяващо да се наблюдава този процес. Можех аз да му сваля ръкавиците, но, да си кажа честно, не ми дойде наум, а и той не ме помоли.

— Наистина ли минавате през всичко това, когато се бръснете?

— Разбира се, че да — отвърна Монк. — Аз и всеки мъж в Америка.

21.

Г-Н МОНК ПОВТОРНО РАЗГЛЕЖДА ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНОСТИ

Поръчахме вечеря от обслужването по стаите. Храната ни беше доставена лично от Мартин Камакеле, мениджъра на хотела. Причината не беше, че бяхме важни персони, заслужаващи специално внимание, а защото Камакеле беше разстроен, че Монк беше задържал подчинените му камериерки цели три часа, поради което те бяха изостанали с работата си по другите бунгала и хотелът беше принуден да им заплати за извънредна работа.

Камакеле горещо помоли Монк повече да не отвлича камериерките от работата им.

Монк се съгласи при едно условие: В понеделник Камакеле да събере всички от почистващия персонал и да го остави да ги инструктира относно историята, теорията и правилното използване на парцала за прах, парцала за бърсане на подове, метлата и прахосмукачката. Камакеле неохотно склони.

— По-късно ще ми благодарите — каза Монк.

Вечеряхме навън във вътрешния двор и наблюдавахме залеза. След това Монк настоя да изиграем още една игра на фъстъци. Тъй като играех на пълен стомах, този път успех да не изям фъстъците си. Въпреки това той ме победи с лекота. Поставих един фъстък обратно в черупката му, но това беше само защото си послужих с измама. Драснах с нокът по една черупка, за да мога да я открия по-късно. Мисля, че Монк разбра, но от съжаление към мен не го направи на въпрос.

Прекарах остатъка от вечерта в разглеждане на пътеводителя и на една карта на острова, като подбирах всички неща, които щяхме да правим в неделя и заучавах факти за интересни забележителности.

Първата ни работа на сутринта беше да се качим в колата и да се отправим към каньона Уаймеа, който Марк Твен нарича Гранд Каньон

на Пасифика, защото, наистина, с кой друг голям каньон можеше да се сравни този? Вие сещате ли се за някой? Аз — не. Сигурна съм, че има други, но те не са широко известни.

Каньонът Уаймеа е над хиляда метра дълбок, петнадесет километра дълъг и около километър и половина широк. Дотам имаше сто километра път с кола по крайбрежието и нагоре по криволичещ път в планините, но аз нямах нищо против, въпреки че чувствителният ми гръб изгаряше от допира със седалката. Пейзажът беше забележителен. Видяхме назъбени върхове, тучни ливади, златисти плажове и червената река Уаймеа. Легендата твърди, че реката тече червена от кръвта на Комали'у, дъщерята на някакъв племенен вожд, която била убита върху един водопад от любовник, когото била отхвърлила.

Помислих си, че Монк ще хареса тази история, може би ще възрази, че я е убил някой друг, или че е била убита някъде на друго място и хвърлена в реката. Той обаче не обръщаше внимание. Беше прекалено изперкал. Колкото по-нависоко се изкачвахме в планината, толкова по-нервен ставаше.

На първото място за разглеждане на откриващата се от каньона Уаймеа Монк не можа да излезе от колата. Седеше там, обгърнал тялото си с ръце, плътно стиснал очи, сякаш всъщност стоеше на ръба на пропастта, а не беше безопасно пристегнат с предпазния колан към седалката, на цели десет метра от ръба на зъбера. От мястото, където се намираше, дори не виждаше дефилето.

Затова аз излязох, отидох до парапета и сама обгърнах с поглед гледката. Вместо да е съвсем сух и пращен като Гранд Каньон, този беше покрит с гъста зелена растителност, а отсреща виждах водопад. Искане ми се да можех да ви разкажа повече, но имах само около минута да попия с поглед гледката, след което Монк започна паникьосано да натиска клаксона.

Това беше първият и единствен път, в който зърнах каньона, ако не броя снимките в пътеводителя. За да предпазя Монк от хипервентилация, обгърнах колата и подкарах обратно надолу към низините на градчето Уаймеа. Когато стигнахме там и паркирахме пред редица от магазини, Монк вече отново се беше успокоил, макар че коленете му леко се бяха подкосили, когато излезе от колата.

— Мисля, че имам височинна болест — каза той.

— Бяхте горе само няколко минути. Апартаментът ви в Сан Франциско е на по-голяма височина над морското равнище, отколкото това място.

— Знам. Затова вкъщи не се опитвам да се пресегна за нищо, което е сложено на висок рафт.

Стояхме пред сувенирен магазин, на чиято витрина висяха тениски, а входната врата се придържаше отворена от въртяща се поставка за пощенски картички.

— Ще вляза вътре да потърся нещо за Джули — казах. — Може би бихте искали да препоредите картичките по географско разположение, големина или според вида на хартията.

— Аз също искам да ѝ взема нещо.

Влязохме вътре. Малкият магазин беше претъпкан с какви ли не евтини тениски, бански костюми, къси панталони, шапки, препаски и плажни кърпи. Продаваха също видеокасети с гледки от острова, компактдискове с хавайска музика, бижута, кафе „Кона“, чипс, макадамия и курабийки, лосион против изгаряне, тъмни очила за еднократна употреба и хавайски кукли, облечени като танцьорки на хула.

Търсех нещо уникално, което Джули нямаше да може да намери у дома. Разхождах се из магазина, поглеждайки ту едно, ту друго, когато се натъкнах на подобраните тениски „Ред Дърт“. Ровех из тях, опитвайки се да открия някоя с номера на Джули, когато Монк отново се присъедини към мен с пакет в ръка.

— Намерих нещо за нея — каза той.

Погледнах към онова, което държеше:

— Ще ѝ купите клечки за уши?

— Хавайски клечки за уши — уточни той.

— Тя може да си купи същите и у дома — казах.

— Но аз ги купувам оттук.

— Би трябвало да ѝ вземете нещо типично хавайско, например една от тези тениски „Ред Дърт“. Правят ги тук, на място, в Кауаи.

Разказах на Монк историята на тениските. Тя беше почти толкова необичайна, колкото и самите тениски. Ураганът Иники разрушил фабриката за тениски на някакъв тип, наквасвайки целия му инвентар във вода и кал. Това обаче не било такава пълна катастрофа, каквато изглеждало отначало. Той открил, че му харесва уникалният, получен

сякаш с помощта на боя цвят, който калта придала на произведенията от него дрехи. Затова вместо да изхвърли съсипаната си продукция, той превърнал покритите с петна от пръст дрехи в свой нов бизнес.

— Купуваш й мръсна тениска? — запита невярващо Монк.

— Боядисани са. Не са покрити със спечена кал. Има разлика.

— Не, няма.

— Хората боядисват тениски с какво ли не. Тук продават тениски, боядисани с кафе, бира, индийски коноп, шоколад и вино. Забавно е.

— Отвратително е. Какво правят тук? Носят една тениска в продължение на седмица и после я продават?

— Това не са употребявани тениски — казах. — Никога не са били носени.

Внезапно Монк ясно си даде сметка, че навсякъде около него е пълно с боядисани тениски. Той се сви, като внимаваше да не се докосне с нито една част от тялото си до някоя от тениските, което не беше лесна работа в тесния магазин.

— Защо би искала да купуваш на дъщеря си дрехи, подгизнали от бира, пот и повръщано?

— Не съм казала нищо за пот и повръщано. Да виждате дрехи, боядисани с пот и повръщано?

— Тях вероятно ги пазят за специални случаи — каза Монк. — Например човешки жертвоприношения.

— Не мислите ли, че реакцията ви е малко пресилена?

— Говорим за хора, които купуват мръсни дрехи и се хранят в ресторанти, гъмжащи от гущери. — Монк сниши глас, внимавайки да не го чуе хавайският собственик. — Канибализмът едва ли е изключен.

Свалих две тениски „Ред Дърт“ от витрината и ги вдигнах да ги види Монк.

— Коя ви харесва най-много? Тениската или потничето?

— Мисля, че ще повърна.

Монк се дръпна назад и се отправи към вратата, като с криволичене внимателно си проправяше път през пътеките, сякаш някоя тениска можеше да скочи и да го нападне.

Клетъчният ми телефон иззвъня. Извадих го от чантата си и се обадох.

— Здравсти, Натали — каза капитан Стотълмейър. — Как върви почивката?

Хвърлих поглед към Монк, който стоеше отвън и дишаше дълбоко.

— Страхотно, капитане. Засега се изплъзваме на канибалите. Монк дори успя да разкрие едно убийство.

— И аз така разбрах — каза Стотълмейър.

— Лейтенант Кеалоха ли ви се обади?

— Не, прочетох за това в Кроникъл. Ив Ю Ес Ей Тудей. Освен това го чух по радиото, докато отивах на работа.

— Но господин Монк не е разговарял с никого за това.

— Дилън Суифт обаче е. Откога Монк е започнал да работи с медиуми?

Отново погледнах навън. Монк беше започнал да преподрежда изложените пощенски картички. Новината нямаше да му хареса. На мен също не ми хареса особено.

— Не е — казах.

— Като слуша Суифт, човек не остава с такова впечатление. Разговаряха с него в спешното отделение, където се възстановяваше, след като беше обсебен от духовете, помагачи на Монк.

Почувствах се предадена, използвана и раздразнена.

— Какво каза лейтенант Кеалоха?

— Не е говорил с никого, доколкото знам, но двама от подчинените му униформени полицаи са говорили, и те подкрепят историята на Суифт. Казаха, че започнал да говори на непознати езици или нещо от този род. Ти не знаеш ли за това?

— Не сме чели вестник, нито сме включвали телевизор, откакто пристигнахме тук.

— Но сте били там, нали? Вярно ли е нещо от това, което казва Суифт?

— И да, и не — казах, след това накратко съобщих на Стотълмейър подробностите от срещите ни със Суифт. — Според Монк той е жаден за известност измамник.

— Монк е прав.

— Някак си се надявах този път да не е.

— Знам как се чувстваш — каза капитанът. — Ако от време на време объркваше нещата, това би направило истински чудеса за

самочувствието ми.

— Тук не ставаше въпрос за самочувствието ми, а по-скоро за изпълнение на желание.

— За мен е едно и също.

Благодарих на капитана за обаждането, купих на Джули тениска „Ред Дърт“ и колие със зъб от акула и излязох навън, където Монк още беше зает с картичките.

— Купила си една от онези отвратителни тениски, нали? — попита Монк.

— Накарах ги да я опаковат в три торбички и да ги завържат. Ще прибера торбичката в куфара и ще си изтрия ръцете с дезинфекционна кърпичка.

— Не се ли безпокоиш, че ако отиде с тази тениска на училище, някой може да докладва за теб в Службата за закрила на детето?

— Ще поема риска.

— Ще се явя като свидетел, потвърждаващ добрия ти характер.

— Благодаря, оценявам го — казах.

Сложих торбичката в куфара, качихме се в колата и аз подкарах обратно към Поипу.

— Нали знаете как ви помолих да ми направите услуга и да не преследвате Дилън Суифт? — попитах.

Монк кимна.

— Забравете за това — казах. — Хванете го.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Той. — Разказах на Монк за разговора си със Стотълмейър и за твърденията на Суифт, че помогнал на Монк да разкрие убийството на Хелън Грубър.

— Ще отида на записа на шоуто му днес — каза Монк, — и ще го разоблича като измамник, какъвто наистина е.

— Неделя е, господин Монк. Не мисля, че прави записи днес.

— Ще отида утре.

— Мартин Камакеле ни каза, че в понеделник Суифт се връща в Сан Франциско.

— Тогава ще го хвана там — заяви Монк.

— Може и да не ви се наложи да чакате толкова дълго. Не ви казах по-рано, но снощи Суифт каза, че има съобщение за вас.

— Какво е?

Преди да успея да му кажа, нещо се мярна в периферното ми зрение. Погледнах наляво и видях камион, чиято огромна каросерия проблясваше като огромен зъб, да подминава червения светофар на пресечката и да идва с бясна скорост право към мен.

Не успях дори да изпищя.

Когато камионът закачи предната броня на колата ни, въздушната възглавница на волана ме удари в лицето като боксова ръкавица, и всичко се завъртя. Все едно се возех на панаирджийска въртележка, докато в същото време ме задушаваша с възглавница.

Когато отворих очи, ушите ми звънтяха, гърдите ме боляха там, където предпазният колан се беше врязал в плътта ми, а лицето ме щипеше, сякаш ме бяха зашлевили и по двете бузи. Но бях жива и всички участъци от тялото ми изпращаха сигнал, че всичко е наред.

Монк вдигна лице от въздушната възглавница на контролното табло, сякаш го бяха стреснали и се беше разбудил от дрямката си. Изглеждаше замаян, но невредим.

И двамата се погледнахме един друг, без да кажем й дума, след това се загледахме в спуканото предно стъкло.

Колата беше направила пълно завъртане и гледахме в посоката, от която бяхме дошли. Предната броня беше смачкана, а камионът, който ни удари, беше изчезнал. От магазините и ресторантите започваха да се стичат хора и да излизат на улицата, за да видят какво се е случило.

— Мисля, че ни стига толкова разглеждане на забележителности за днес — каза Монк.

22.

Г-Н МОНК И ГОСПОДИН СУИФТ

Шепа туристи и местни жители се бяха събрали на тротоара, ядяха „Шейв Айс“ и наблюдаваха как двама души извозват нашия смачкан мустанг до аварийния камион, който щеше да го откара на буксир обратно до Лихуе. На пътя имаше толкова много коли, че Кеалоха се беше нагърбил с двойната задача да ни разпитва на пресечката и да насочва движението.

— Значи сте сигурни, че сте имали зелена светлина — каза той.

— Абсолютно — казах. — Освен това не смятате ли, че ако вината беше наша, шофьорът на камиона щеше да се навърта наоколо?

Кеалоха сви рамене:

— Може би не е имал книжка или е шофирал без застраховка и не е искал неприятности. Какво друго можете да ми кажете?

— Стана толкова бързо. Всичко, което видях, бяха онези огромни задни светлини, като тези на патрулната ви кола, и в следващия миг вече гледах към въздушната възглавница.

Кеалоха премести погледа си към Монк, който оглеждаше счупеното стъкло и следите, оставени от гумите, по улицата.

— А вие?

— Пикапът беше кафяв, със засъхнала пръст по табелката с регистрационния номер, но видях буквата „Н“ и числото седем. Бронята беше хлътнала, а левият преден фар беше счупен, значи камионът е попадал в катастрофа преди. Шофьорът беше бял, към средата на трийсетте, с тегло осемдесет и пет килограма, с избеляло руса коса, каквато имат сърфистите, с буйна козя брадичка и сребърна халка на лявото ухо. По предното стъкло имаше мъртви насекоми, предимно пеперуди, макар че не мога да ви кажа точно какъв вид.

Кеалоха се втренчи в него:

— Това ли е всичко, което видяхте?

— Зърнах го само за миг.

— Ще поставим устройство за проследяване — което на остров като този означава, че ще се обадим на няколко от братлетата и ще ги помолим да си държат очите отворени.

Монк се наведе над една от следите от гуми:

— Това е странно. Сигурно ни е видял на пресечката, но не забави скоростта.

— Затова ви е ударил — каза Кеалоха.

— Бихте си помислили, че ще настъпи здраво спирачките и ще се опита да избегне сблъсъка, пък било то и в последната секунда. Но той не го направи. Просто се вряза направо в нас и си продължи по пътя.

— Може да е бързал — каза Кеалоха. — Или са го преследвали.

— Нямахме никакви други коли — обясних. — Щяхме да ги видим.

Монк изглеждаше озадачен.

— Няма никаква логика.

Кеалоха затвори бележника си:

— Сигурни ли сте, че не искате да ви откарам до болницата, за да се уверите, че нямате нищо счупено?

И двамата поклатихме глави, но споменаването на болницата ми напомни за Суифт.

— Какви вести имате за Суифт?

— Никакви, но се чух с репортерите, с които е бърбил — каза Кеалоха. — Казах им на всичките: „Без коментар“, и наредих на ония мои полицаи идиоти да си държат устите затворени. Ами вие?

— Не са ни търсили никакви репортери. Мога да предположа единствено, че служителят от хотела не е бил уведомен, че сме се преместили в бунгалото на Хелън Грубър. А Суифт със сигурност не им е казал. Той не иска ние да му противоречим.

— Ланс не е пожелал да говори с тях. Наел е някакъв скъп адвокат по криминални дела от Ел Ей, който ще бъде негов говорител — каза Кеалоха. — Ще пристигне този следобед. Междувременно пуснахме Роксан да си върви. Имаме солидни косвени доказателства срещу Ланс, достатъчни за образуване на дело, но нищо, въз основа на което да задържим нея. Ако тя е имала нещо общо с убийството, Ланс си мълчи по този въпрос.

— Къде е Суифт сега? — попита Монк.

— Предполагам, че се е върнал в бунгалото си. Не са го задържали в „Уилкокс Мемориъл“. Не е имал никакъв проблем, който да не може да се излекува с един сеанс по гонене на зли духове.

— Или с изпращане в затвора — каза Монк.

Кеалоха ни остави пред фойето на Гранд Кахуна Поипу. Смъкна стъклото на прозореца си, когато излязохме от колата му.

— Кога потегляте обратно към Фриско? — попита той.

— Във вторник — казах. — Защо?

— Опитвам се да реша дали да повикам няколко полицаи, които в момента не са на работа, и да променя дежурствата. Откакто вие двамата пристигнахте на остров Кауаи, престъпността нарасна главоломно.

— Може би трябва да ни затворите под ключ.

— Хрумвала ми е тази мисъл. — Той се ухили и потегли.

Обърнах се и видях, че Монк вече беше във фойето и четеше брой на *Хонолулу Адвъртайзър*. На първата страница имаше снимка на Дилън Суифт.

Отидох при Монк и зачетох статията през рамото му:

ЛИХУЕ: Дали жена, станала жертва на убийство, не е разкрила сама извършеното срещу нея престъпление от задгробния свят? Според прочутия медиум Дилън Суифт случило се е точно това.

Суифт е международно известен медиум и автор на бестселъри, който твърди, че разговаря с мъртвите. Той записва много от епизодите на всекидневно излъчваното си по националните телевизии шоу в Гранд Кахуна Поипу, където отишлата на почивка Хелън Грубър от Кливлънд беше намерена мъртва в сряда в джакузито на бунгалото си, очевидно станала жертва на нещастен случай.

Скоро след това Суифт започнал да получава „послания“ от Хелън, сочещи, че е била убита. Той незабавно предал информацията на детектива от Сан

Франциско Ейдриън Монк, друг гост на хотела, който помагал на местната полиция в разследването.

Източници в Полицейското управление на Кауаи потвърждават, че, базирайки се на получената от Суифт информация, Монк и служителите, разследващи убийството, са успели да образуват следствено дело за убийство срещу съпруга на Хелън Грубър, Ланс Воон.

Някои източници обаче твърдят, че всъщност извършеното от Суифт призоваване на духа на самата Хелън, в драматичен сблъсък със съпруга ѝ на местопрестъплението в събота е предоставило последните улики. Воон беше незабавно арестуван и му беше предявено обвинение в убийство първа степен.

Твърди се, че Воон е имал любовна връзка с Роксан Шоу, също от Кливлънд, която също била на острова. Не бяха повдигнати обвинения срещу Шоу, която беше разпитана и освободена. Тя отказа коментар.

Суифт беше отведен в спешното отделение на болницата „Уилкокс Мемориъл“, където е бил лекуван от травма, свързана с извършеното от него „призоваване на духове“. Не беше уточнено за каква травма става въпрос.

„Ако гласът на Хелън не ни бе направлявал, каза Суифт пред репортерите, убийството ѝ можеше и никога да не бъде разкрито. Радвам се, че успях да изиграя, макар и малка роля за въздаването на справедливост.“

Монк не си направи труда да прочете останалата част от статията. Сгъна внимателно вестника и го остави на една маса.

— Какво съобщение имаше Суифт за мен?

— Видял е ръка с шест пръста.

Монк изви рамене навътре и присви очи. Знаех какво означава това — че премисля фактите, опитва се да сглоби нещата, да види как си пасват... или как не си пасват.

— Кой друг знае за този човек? — попитах.

— Аз, капитан Стотълмейър, лейтенант Дишър и ти — каза Монк. — И убиецът на съпругата ми.

Монк измарширува през фоайето, през мястото около басейна, и отиде право до бунгалото срещу нашето. Заблъска по вратата. Суифт отвори вратата, държейки в едната си ръка торбичка с лед.

— Каква приятна изненада — каза той и се дръпна назад, въвеждайки ни вътре.

Разположението на стаите в бунгалото беше съвсем същото като в нашето, но мебелировката беше значително по-скъпа и типично мъжка, изобилстваща от тъмно дърво коа и кожа. В обстановката не се наблягаше толкова на тропическите флорални мотиви: преобладаваха маслените картини с морска тематика, на които се виждаха платноходи, порещи бурни морета.

— Дойдохме да разберем как се чувствате — каза Монк.

— Изгорих се, докато приготвях закуската — каза Суифт, показвайки ни противния мехур върху ръката си под торбичката с лед, — но иначе съм добре. Обсебването от духове причинява известна загуба на ориентация и болки в главата непосредствено след като се е случило, но обикновено няма никакви трайни физически последствия.

— Мислех си повече за разговорите, които сте провели с пресата — каза Монк. — Изненадан съм, че все още ви е останал глас.

— Колкото по-голяма възможност имам да култивирам сред широката публика разбирането на задгробния живот, толкова по-добре ще могат да се справят със смъртта и скръбта.

Това беше такава гадост, и ме разгневи толкова много, че не успях да се сдържа:

— Опитвате се да трупате капитал от убийството на Хелън Грубър, за да рекламирате себе си, книгите си, семинарите си и телевизионното си шоу. Отвратително е.

— Мислех, че ме познаваш по-добре, Натали.

— И аз така мислех, докато не прочетох какво твърдите във вестника.

— Някой в болницата или някой от онези полицаи е уведомил медиите, не аз. Аз просто отговорих на въпросите им възможно най-честно.

— Може би можете да отговорите на няколко от моите — каза Монк.

— Разбира се.

— Натали каза, че имате съобщение за мен.

Суифт явно се отпусна. Той кимна и седна, правейки ни знак да седнем на дивана срещу него, което ние направихме.

— Надявах се, че ще попитате. След като ви срещнах за пръв път, получих стряскащо видение на ръка с шест пръста. Помислих си, че може би символизира нещо, свързано с убийството на Хелън. Но я видях отново снощи, след като случаят беше разрешен, затова разбрах, че е свързано с вас. Чувствам буквата „Г“ много силно. Има ли някой ваш близък, чието име започва с буквата „Г“?

— Съпругата ми Труди.

— Починала ли е?

Монк кимна:

— Беше убита. От кола бомба.

Чудех се защо Монк продължава играта, давайки на Суифт информация, с която да работи. Дали с това целеше да накара Суифт да проговори, или не беше в състояние да устои на собственото си любопитство, на нуждата си да получи вест от Труди още веднъж, дори ако съобщението беше фалшиво?

— Усещам огромно безсилие, силна несигурност. Труди има нужда да получи отговорите на много въпроси. Дотогава не може да намери истински покой.

— Аз също не мога. С нас винаги е било така — каза Монк. — Винаги сме се чувствали по един и същи начин. Сякаш бяхме един човек, а не двама.

— Това е любовта, господин Монк, най-великата сила във вселената. Тя ни свързва дори в смъртта.

Бях удивена от искреността на признанието на Монк, от това, че беше готов да разкрие толкова много пред човек, на когото нямаше доверие. Монк не просто играеше по свирката на Суифт — той се разкриваше напълно. Това ли беше цената на разобличаването на Суифт, или Монк се надяваше да изникне някоя по-голяма истина?

— Тя има нужда да узнае какво се е случило — каза Суифт. — Нужно ѝ е да узнае защо е умряла.

— Не знам — тъжно каза Монк. — Надявах се тя да може да ми каже.

— Има неща, които тя иска да ви каже, неща, които смята, че ще можете да използвате, за да освободите и двама ви от въпросите, които ви преследват.

— Кажете ми — каза Монк.

— Умрели са и други хора. Жени. Много. Но не в Сан Франциско. Долавям толкова много ужас, толкова много болка. Виждам гърбав човек, който носи на рамо статуя на Христос.

— Корковадо — казах.

Монк и Суифт ме погледнаха.

— Означава „гърбушко“. Това е планински връх в Рио де Жанейро, на чието било има огромна статуя на Христос Спасителя. Статуята се вижда от всяка точка на града.

— Рио де Жанейро. Да, сега виждам статуята, ръцете на човека са протегнати и... — Суифт се задъха. — На едната му ръка има шест пръста.

— Не, няма — казах.

— Това, което виждам, не е буквално — каза Суифт.

— Това е метафора, някакъв символ, предназначен да предаде послание. Мисля, че това, което Труди се опитва да ни каже, е, че търсеният от вас човек е в Бразилия.

Монк се изправи.

— Благодаря ви.

Суифт стана, аз също.

— Късмет, господин Монк. Надявам се, че ще намерите своите отговори.

Погледнах Суифт в очите.

— Ще прочетем ли за този разговор в утрешния вестник?

— Това е само между нас — каза Суифт — Имате думата ми.

Той ни изпрати до вратата. Щом се озовахме навън, прошепнах на Монк:

— Добре ли сте, господин Монк?

— Защо да не съм?

— Той извика отново в паметта ви много болезнени чувства.

— Те никога не са далече от повърхността — каза Монк.

— Просто съм изненадана, че отговорихте на въпросите му.

— Не му казах нищо, което не би могъл и сам да научи — каза Монк. — Или което вече да не знаеше.

— Ами чувствата ви?

— Казах му единствено онова, което всеки би очаквал от мен да чувствам относно убийството на Труди.

— Но всичко, което казахте, беше вярно.

— По-лесно е, отколкото да лъжа.

Стигнахме до нашето бунгало. Отключих вратата и влязохме вътре.

— Е, какво мислите за това, което той ви каза? — попитах.

— Любопитен съм защо иска да хвана следващия самолет за Бразилия.

— Това е лесно. Защото Суифт знае, че сте разгневен от начина, по който се е възползвал от вас, за да си спечели популярност — казах.

— Страхува се, че ще го разобличите като измамник.

— О, ще го направя — каза Монк. — Просто се чудя дали само по тази причина иска да се махна.

— Това не е ли достатъчно?

Монк сви рамене и вдигна поглед към вентилаторите на тавана.

— Как ти се вижда, с еднаква скорост ли се въртят?

23.

Г-Н МОНК ОТИВА НА ХАВАЙСКО ПРАЗНЕНСТВО

Уединената градина за празненства беше осветена от подредени в кръг наоколо факли и от свещи, поставени върху продълговатите рогозки — изтъкани от листа на lauhalā^[1], — които бяха проснати на тревата като килимчета. В средата на всяка рогозка имаше кръгла украса, изработена от местни цветя, папрат и листа от растението. Млади хавайки с венци от цветя на шиите, сламени поли, гривни за крака, изработени от мидени черупки и с направени от черупки на кокосови орехи горница на бански нареждаха върху рогозките дървени купи от тропическо дърво, пълни с *poi*, сладки картофи, тропически плодове и някакво месо.

На сцената имаше оркестър от голи до кръста хавайски мъже в сламени полички, с венци от цветя на главите, които свиреха и пееха на хавайски. Каквато и да беше песента, звучеше сънливо и бавно — музикалният еквивалент на това, да се излежаваш в хамак и ветреецът леко да те полюлява.

Бяхме сред стотината гости на хотела, които нашата домакиня, поредната хавайка със сламена поличка и нагръдник от кокосови черупки, подреди в неправилен полукръг пред пясъчна могила, издигната пред сцената.

Вниманието на Монк беше съсредоточено върху рогозките и купите с храна, които жените подреждаха.

— Къде са масите и столовете?

— Няма такива — казах.

— Къде ще ядем?

— Храната се сервира върху рогозките.

— Така че трябва да се навеждаме всеки път, когато искаме да отхапем една хапка? Това не е особено смислено.

— Ще седим на земята, господин Монк.

Той се вгледа изпитателно в лицето ми, за да разбере дали не се шегувам.

— Ти ще седиш. Аз ще стоя прав.

— Чудесно.

— Не виждам никакви прибори за хранене.

— Сигурна съм, че ще ги донесат всеки момент — казах.

Нашата домакиня пристъпи в центъра на кръга. Имаше дълга черна коса и корем, плосък като рогозките, върху които щяхме да се храним. Разсеяно докоснах собствения си корем и тогава забелязах, че всички присъстващи жени над осемнайсетгодишна възраст правеха същото.

— Добре дошли в Гранд Кахуна Поипу — каза тя. — Казвам се Кики и ще бъда ваш гид относно всичко, свързано с празника и историите от миналото на Хавай, които ще ви разкажем под формата на музика и танци.

По-нататък тя обясни, че тези увеселения започнали като церемонии, които древните хавайци устройвали, за да отбелязват важни събития и да общуват със своите богове. Първоначално били известни под името *aha'ainas*, до преди сто и петдесет години, когато някакъв европейски гост на един от празниците сбъркал думата *luau*, името на ястие, приготвяно от кокосово мляко, листа от таро и пилешко месо с името на самото събитие. И грешката се наложила.

Монк вдигна ръка и в ума ми бързо се мярна споменът за последния път, когато бях стояла в градината за празненства — беше на сватбата на Кандис. Утеших се с факта, че каквото и да направеше тази вечер, не беше възможно да ме смути толкова много като преди.

Би трябвало да проявя по-голяма прозорливост.

— Извинявай, Кики — каза той. — Като говорим за храна, носи се един такъв глупав слух, че ще се храним, седнали на земята.

— Вярно е, сър. Това е традиционен хавайски празник *luau*. Ще седите на земята до рогозките от *lauhala* и ще ви сервират автентични хавайски ястия, като например поук. — Тя посочи към купата с месо и каза. — Това е сурова, маринована риба.

— Сурова ли? — Монк изплю задавено думата.

Кики се усмихна:

— Много е вкусна, уверявам ви. Но трябва да призная, че тази вечер не създаваме достатъчно автентична атмосфера. Ако това

празненство се провеждаше през 1778, когато капитан Кук посетил островите, щяхме да разполагаме с хавайски духовници, които щяха да предложат първо да сдъвчат месото вместо вас.

Монк ми отпрати шокиран поглед, много подобен на онзи, който бе изписан на лицето му в магазина за тениски, сякаш ми натякваше: *Нали ти казах*. Той отново се обърна към Кики:

— Къде са приборите за хранене?

— Както е било по време на екстравагантните и весели хавайски празненства, на които са се наслаждавали крал Камехамаха Втори и почитаемите му гости, ще се храните с ръце — каза Кики. — Още по-добре, тъкмо ще можете да се насладите на нашето прочуто роі, което се яде с два пръста.

— Добре че дойдох подготвен — прошепна ми Монк, като бръкна в джоба си и ми показа херметична найлонова торбичка, в която имаше комплект прибори.

— Донесли сте ги от бунгалото?

Монк поклати глава:

— От къщи.

Двама хавайци в традиционно облекло, което ще рече почти без дрехи, застанаха при Кики в центъра на кръга. Носеха лопати.

— Основното ястие тази вечер ще бъде печено в трап прасе, което се пече в тази подземна пещ през последните девет часа. — Кики посочи към мястото зад гърба си.

— Тя сочи към земята — каза Монк.

— Да, господин Монк, знам.

Докато Кики говореше, хавайците започнаха да разкопават пясъка зад гърба ѝ. От горещия пясък се издигна дим и мъжете почти веднага започнаха да се потят от горещината.

— В дълбока близо два метра яма, обградена с бананови листа, се поставят горещи камъни. Цяло прасе се осолява и поставя в дупката, покрито с бананови листа, за да се запази топлината, и се заравя.

— Заравя се? — възкликна високо Монк, като пристъпи в средата на кръга и се обърна към останалите туристи: — От нас се очаква да ядем нещо, което са заровили в пръстта? С ръце? Да не ни мислят за диваци?

— Господин Монк, моля ви — казах и го дръпнах назад. — Правите сцена.

— Само чакайте отделът по здравеопазването да научи за това — обърна се Монк към Кики. — Ще затворят това място.

— Правим това от векове — каза развеселено Кики, при което усмивката ѝ дори не трепна.

— И то свършва тази вечер. Ще разкрия пъкленото ви дело, лейди.

— Сър, мога да ви уверя, че няма защо да се боите от печеното в трап прасе.

В този миг една жена в тълпата изпищя ужасено. Когато се обърнахме, видяхме възрастна жена, отстъпваща със залитане назад, приковала широко отворените си очи върху подземната пещ зад Кики. Всички проследиха погледа ѝ.

Двамата хавайци, разтворили очи също толкова широко като старата дама, пуснаха лопатите си и се дръпнаха назад от дупката, която копаеха, за да разкрият пред погледите ни човешка ръка, сгърчена и сварена до тъмночервено, подаваща се изпод димящия пясък.

Почувствах в гърдите си необосновано пробуждане на страх и инстинктивно желание да побягна. Очевидно не бях единствената. Докато ужасените гости забързано се измъкваха от градината, Монк бързо се изправи, напълно невъзмутим. Всъщност въобще не изглеждаше изненадан.

Погледна ме и въздъхна:

— Казах ти, че са канибали.

За чест на лейтенант Кеалоха трябва да се каже, че той не се обиди от предположението на Монк, че хавайците са канибали.

— Не мисля, че някой е възнамерявал да сервира този човек за вечеря — каза Кеалоха. — Ако имаха такова намерение, вероятно щяха първо да му сложат подправки и да го съблекат. Поне така правим обикновено, когато ядем хора.

Полицията беше отцепила градината за празненства с жълта лента, а криминолозите изкопаваха тялото, внимавайки да запазят пясъка около трупа, за да не унищожат евентуални доказателства.

Мъртвият мъж беше облечен в скъпо хавайско облекло, но лицето му беше така изпечено, че беше неразпознаваемо. Медицинският експерт каза на Кеалоха, че според предварителните доказателства жертвата била убита от удар по главата с тъп предмет.

Един от криминолозите извади от джоба на жертвата портфейл и го занесе на Кеалоха в една торбичка.

— Името му е Мартин Камакеле — каза криминологът.

— Това е мениджърът на хотела — каза Монк.

— По една от лопатите открихме засъхнала кръв и частици мозък — каза криминалистът. — Спокойно може да се предположи, че това е оръжието на убийството.

— Благодаря. — Кеалоха въздъхна и погледна Монк.

— Две убийства за една седмица в един и същи хотел. Страшно съвпадение.

— Не вярвам в съвпадения — каза Монк.

— Мислите, че това е свързано с убийството на Хелън Грубър?

— Трябва да е свързано — каза Монк.

— Как? — попитах. — Ланс уби Хелън заради парите ѝ. Каква връзка би могъл да има Камакеле с това?

Монк поклати глава:

— Не знам.

— Ще накарам да намерят Роксан Шоу и да я доведат за разпит — каза Кеалоха. — Но ще бъда изненадан, ако тя го е направила. Изпратил съм полицаи, които да наблюдава жилището ѝ по цял ден.

— Подозирахте, че може да направи нещо ли? — попитах.

Кеалоха сви рамене:

— Прецених, че няма да ми навреди да я държа под око. Определено не смятах, че ще цапардоса някого с лопата.

— Това не е било предварително обмислено престъпление — каза Монк. — Било е деяние, извършено в момент на гняв.

— Защо казвате това? — попита Кеалоха.

— Прасето е било заровено преди девет часа, а тялото беше заровено върху него. Следователно убийството е станало посред бял ден. Убиецът не е носел оръжие, а е използвал нещо, което му е попаднало под ръка, нещо, което вероятно просто е лежало на земята. И не се е опитал да се отърве от тялото, а само да го скрие временно, за да забави откриването му. Кой би планирал убийство по този начин?

— Никой — заключи Кеалоха.

— Ланс го направи — казах. — Направи така, че да изглежда, че Хелън е била убита посред бял ден от човек, който я е ударил с кокосов орех.

— Значи твърдите, че Камакеле е бил убит снощи, натъпкан в хладилник, и заровен тук тази сутрин, така че убиецът да има непоклатимо алиби?

— Не, просто отбелязвам приликите — казах. — Две убийства посред бял ден, при които убиецът е намерил нещо на земята и е треснал някого по главата с него. Мисля, че е малко зловещо, това е всичко.

Монк вдигна глава и ме изгледа странно, сякаш внезапно бе забелязал, че имам три ноздри вместо две.

— Какво? Защо ме гледате така?

— Защото ти току-що разкри половината от загадката — каза Монк. — Сега всичко, което трябва да направя, е да открия другата половина, и ще заловим убиеца.

[1] Лаухала — вид тропическо растение. — Бел.прев. ↑

24.

Г-Н МОНК ИЗПРАЩА ПИСМО

Не можех да не се зачудя какво имаше предвид Монк, когато каза, че съм разкрила половината от престъплението. Не проумявах как може това да е вярно.

Едно от най-дразнещите неща по отношение на Ейдриън Монк, без изобщо да се брой очевидното, е, че прави подобни изказвания, а след това не обяснява какво е искал да каже.

След като направи това забележително изявление, той просто се обърна и излезе от градината, толкова вгълбен в мислите си, че дори не се сбогува.

Това беше вбесяващо за мен, но дори още по-вбесяващо за Кеалоха, който не можеше да проумее защо Монк го остави да виси така.

— Прави го, за да ме тормози, нали? — попита ме Кеалоха.

— Той постъпва така с всички — казах. — Няма да ни каже кой е убиецът, докато не е сигурен, че може да го докаже.

— Ако ни каже кой смята, че е убиецът, може би ще успеем да му помогнем.

— Това може да не е онази половина, която му е известна.

— Тогава просто ще трябва да продължавам да се бъхтя по същия начин, както щях да се бъхтя и ако господин Монк не беше тук. Ще разбера дали Мартин Камакеле е имал врагове, и ще открия какво е правила днес Роксан Шоу.

— Съобщете ни, като научите, става ли?

Кеалоха кимна и аз тръгнах обратно към бунгалото. След като видях онзи сварен труп, бях изгубила апетит за вечеря и се съмнявах дали някога ще бъда в състояние отново да ям месо.

Когато стигнах там, Монк седеше на кухненската маса и играеше сам на фъстъци, като разделяше фъстъците от черупките им и после ги съединяваше отново.

Не го обезпокоих. Предположих, че играта му помага да мисли. Затова поплувах в басейна на бунгалото, след това се обадох на Джули от спалнята си, за да се осведомя за положението вкъщи, и после излязох да кажа лека нощ на Монк.

Той седеше във всекидневната сред мрака, обърнат с лице към вътрешния двор и заслушан в прибоя. Гърбът му беше много изправен и той гледаше в тъмнината, сякаш виждаше нещо там.

— За какво мислите? — попитах.

— Когато Труди била бебе, баба й, й изплела жълто одеяло. Когато Труди била малка, я загръщали в това одеяло, смучела крайчетата му, когато й никнели зъби, и толкова се привързала към него, когато била невръстно, едва проходило дете, че не можела да спи без него.

— Това одеяло й е вдъхвало усещане за сигурност, помагало й е да се чувства защитена. Всяко дете си има такава вещ. Моята беше плюшена лисица, която наричах Фокси.

— Труди наричала одеялото своето „гуш-гуш“. Докато растяла, одеялото ставало все по-опърпано и окъсано. Родителите й се опитали да я накарат да се откаже от него, като помолили баба й да й изплете по-малко одеяло, съвсем същото на външен вид, което било с джобен размер. Труди обаче не го приела. Нищо не можело да замени нейното „гуш-гуш“.

— Кога в крайна сметка се отказала от него? — попитах.

— Така и не се отказала — отговори Монк. — Още спеше с любимото си детско одеялце, когато се запознах с нея, и през всичките години на брака ни. Погребах детското одеялце с нея, та винаги да бъде утешена и защитена.

— Какво ви подсети за него сега?

— Защото Труди все още ме кара да се чувствам така. Тя е моето детско одеялце, което ми дава закрила. — Монк въздъхна, не тъжно, а със задоволство. — Никога не съм разказвал на никого за одеялото й и за това, че съм я погребал с него.

— Радвам се, че ми разказахте. — Сложих ръка на рамото му и го стиснах. — Лека нощ, господин Монк.

— Лека нощ, Натали.

Легнах си, оставяйки Монк сам със спомените и сънищата му.

На другата сутрин не знаех какво да очаквам. Оставаше ни само един ден на Хаваите и аз се надявах да го прекарам в отпускане и почивка. Знаех обаче, че Монк няма да се успокои, докато не открие убиеца на Камакеле и не разобличи Дилън Суифт като измамник, което означаваше, че за мен също няма да има спокойствие.

Намерих Монк на кухненската маса, където внимателно сгъваше наполовина едно писмо, написано със спретнатия му, равен като на пишеща машина почерк. Той пъкна писмото във вътрешния джоб на самото си.

— Добро утро Натали. Добре ли спа?

— Все едно спях зимен сън — казах. — А вие?

— Написах едно писмо — каза Монк.

Трябваша му двацет минути, за да подпише една разписка за кредитна карта, затова не се съмнявах, че написването на цяло писмо му е отнело по-голямата част от нощта.

— На кого?

— Капитан Стотълмейър.

— Много мило — казах. — Сигурна съм, че ще оцени жеста.

— Бих искал да се отбия и да го заверя нотариално, докато отиваме на закуска — каза той. — Мислиш ли, че в персонала има и нотариус?

— Не знам — казах. — Но съм сигурна, че ви е необходима единствено пощенска марка.

— Предпочитам да съм напълно сигурен — каза той и се отправихме към вратата.

— Какво влиза в плана ни за днес? — попитах с известна неохота.

— Да се наслаждаваме на Хаваите — каза той.

— Ами разследването на убийството?

— То е наполовина разкрито — каза той.

— Ами другата половина?

Той махна пренебрежително с ръка:

— Когато й дойде времето.

Бях зашеметена. Никога преди не беше проявявал такава небрежност и безгрижие по отношение на някой от случаите си.

— Ами Суифт? — попитах. — Няма ли да го разобличите като измамник?

— И до това ще стигна.

Не че имах желание да го увещавам да се впуска в по-нататъшни разследвания, но това беше такава коренна промяна в характера му, че ме накара да се почувствам неловко.

— Как може да гледате така лековато на нещата?

— Не е ли в това целият смисъл на почивката? Би трябвало да пробваш.

— Не сте взели пак едно от онези хапчета, нали?

— Защо ми е да го правя? Освен това си го пазя за обратния полет.

Реших повече да не размишлявам върху причините за късмета си, и да се наслаждавам на деня възможно най-пълно.

На път за ресторанта спряхме на рецепцията, където ни посрещна Тецуо. Каза, че целият персонал още бил в шок заради случилото се с техния шеф Мартин Камакеле. Говорело се, че ще затворят трайно градината за празненства на хотела.

— Мисля, че това е добра идея — каза Монк. — След това е добре да обмислите идеята да сгъвате хавлиените кърпи, вместо да ги навивате. Обърнете гръб на варварството веднъж и завинаги.

Монк попита дали в персонала има нотариус. Имаше, и това беше самият Тецуо. Така че, докато Монк и Тецуо влязоха в офиса да заверят нотариално писмото, аз продължих към шведската маса за закуска. Отивайки натам, погледнах далече напред и видях Дилън Суифт да се качва в една лимузина, която вероятно щеше да го откара до летището. Той се усмихна и лекичко ми помахаша. Отговорих на поздрава му с кимване.

Измъкваше се много лесно. Суифт вероятно дори не бе осъзнал колко близо беше до провала на кариерата си. Сега, когато потегляше към Сан Франциско и вече нямаше да се мярка пред погледа ни, Монк можеше и напълно да забрави за него.

Монк толкова се беше отпуснал, че дори не изнесе пред мен, или пред персонала на ресторанта лекция за ужасите от храненето на шведска маса. От друга страна, след проваленото празненство снощи,

на Монк този начин вероятно му се струваше хигиеничен и цивилизован, ако се сравнеше с него — или поне му се струваше като стъпка в правилната посока.

Той ядеше пшеничния си корнфлейкс „Чекс“ с прясно мляко, докато аз се насладих на обилна островна закуска от киви, ананас, палачинки с макадамия, залети с кокосов сироп, и чаша прясно кафе „Кона“.

След закуска се върнахме в бунгалото, където се преоблякох по бански. Гърбът ми беше изгорял от слънцето, но не и предната част на тялото ми, затова се намазах със слънцезащитен лосион и се приготвих за хубава слънчева баня.

Монк очакваше с нетърпение пристигането на камериерките. Щом се появиха, той забързано ги отведе във всекидневната за поредния урок по почистване. Сега, когато Камакеле беше вече мъртъв, нямаше кой да му възразява, задето окупира времето и вниманието на камериерките. Той започна с „Теория на чистенето с прахосмукачка“.

— Има три стъпки към успешното почистване с прахосмукачка — обърна се Монк към камериерките. — Оглед. Набелязване. Почистване. Огледайте терена. Набележете си план за атака, а след това почистете с прахосмукачката, придържайки се към плана, независимо от всички препятствия, които се изпречат пътя ви. Нека ви демонстрирам...

Успях да изключа гласа му от съзнанието си докато четирийсет и пет минути по-късно почистването с прахосмукачката започна и шумът ме принуди да напусна бунгалото. Облякох си тениска и тръгнах на разходка.

Безцелното ми шляене ме отведе покрай *Убежището на Китоловеца* и не се сдържах да не погледна нагоре към апартамента на Роксан Шоу. Тя беше там, седнала на верандата си, загледана към океана. Съседите ѝ също бяха на верандата си, припичайки се на слънце. Зачудих се дали практикуващата секс с размяна на партньорите двойка вече я е поканила да направят една приятелска тройка.

Продължих нагоре по улицата, като вървах покрай вълнолома. Спрях един-два пъти да погледам големите морски костенурки, които

плуваха сред големите камъни и някак успяваха да се опазят да не бъдат смазани от бурно разбиващите се крайбрежни вълни.

Улицата завиваше към Колоа Ландинг — място, където устието на реката се съединяваше с морето. До началото на 20-и век това място било главното пристанище на Кауаи за китоловните кораби и за цялата морска търговия на острова. Калното, гористо място беше популярно сред водолазите и гмуркачите. На мястото на някогашните докове и складове сега имаше разнебитена, построена от вулканични скали барака за даване на екипировка под наем, а на отсрещния бряг — скромнен комплекс от апартаменти под наем, обгръщащ края на скалистия нос.

Продължих да вървя, като пресяхох бетонния мост над малката река и се отпавих на север в посоката, където се намираше Спаутинг Хорн — подобният на гейзер природен феномен нагоре по пътя, — макар че нямах намерение да се отдалечавам чак толкова, обути само с леки сандали. Подминах много домове, полупансионни и апартаменти под наем, разположени покрай назъбения бряг. Тук нямаше плаж, но имаше други преимущества, които компенсиряха липсата му — изгледи, които сякаш се простираха отсреща и се губеха чак някъде в безкрайността, и драматичната гледка на прибоя, разбиващ се в скалите сред експлозии от пенливи пръски океанска вода.

Отидох чак до парка „Принц Кухио“, погледнах добре поддържаната трева, тинестото рибно езерце и спретнатите построени от вулканични скали основи на *Хо'ай Хеиау*, развалините на някакъв храм. Този парк беше родното място на принц *Кухио Каланиана'оле*, последния наследник с кралска кръв на хавайския престол, починал през 1922 година. Опитах се да си представя как е изглеждало мястото преди сто години, когато се е родил, но занемареният комплекс с апартаменти под наем, разположен до парка, и сърфистите, пиещи бира и забавляващи се шумно на верандите си, разваляха атмосферата.

Тръгнах обратно в посоката, от която бях дошла, като този път вървах много по-бавно. Цялата огромна енергия, която ме беше подтиквала досега, беше изчерпана. Беше ми горещо и бях уморена, гърбът ме сърбеше, а стъпалата ме боляха.

Роксан Шоу седеше на дигата край морето срещу *Убежището на китоловеца* и гледаше в моята посока. Изпитах чувството, че ме е чакала да се върна.

Приближих се и седнах до нея на стената. Видях паркираната на ъгъла полицейска кола без отличителни знаци. Потният детектив в хавайска риза с ярки цветове не правеше усилие да прикрие факта, че ни наблюдава.

— Де факто се намирам под домашен арест — горчиво изрече Роксан. Обзалагам се, че за пръв път в живота си използваше думите „де факто“ в разговор.

— Можеше да е по-лошо — казах. — Можеше да делите една килия с любовника си.

— Той не е направил нищо лошо.

— Да, той е самата невинност. Не убива жени, просто се свързва с тях заради парите им и ги чака да умрат.

— Значи не сме идеални — каза тя. — Но не сме злосторници. Старите дами извличаха някаква полза от това. Да не мислите, че не им е харесвало да си имат собствен жиголо с бронзов загар?

— Това го обсъждахме вече. Не сте ме чакали тук, за да ми разказвате отново какви човеколюбци сте двамата.

— Монк греши. Ланс не е убил Хелън и организиран сложна инсценировка, за да си намери алиби. Не е толкова умен.

— Това е първото, казано от вас нещо, на което вярвам. Може би замисълът е ваш.

Тя поклати глава:

— Аз успявам благодарение на големия си бюст и съвършения си задник, не на интелекта си.

— Хей, това си го биваше. Кажете го на съдебните заседатели — казах. — Сигурна съм, че ще има успех. След като така и така сте започнали, не забравяйте да поразтворите малко деколтето си, та да бъдете съвсем убедителна.

— Трябва да ни помогнете — изрече умолително тя.

— Посочете ми една причина. За начало можете да ми кажете кой уби Мартин Камакеле.

Тя сви рамене:

— Изобщо не бях чувала за него до вчера, когато детективите дойдоха да ме разпитат отново. Всичко, което знам, е, че Камакеле е занесъл на Хелън и Ланс шампанско в деня на пристигането им.

Станах.

— Ако бях на ваше място, щях да започна да търся богатия старчок, за когото да се омъжите, и младия жребец, който да си имате като странично забавление.

— Не съм курва.

— Точно така, не сте. Вашият любовник е този, който си пада по курвите. Вие сте сводницата с големия бюст и свършения задник.

Обърнах ѝ гръб и си тръгнах. Когато се върнах в бунгалото ни, камериерките вече си бяха отишли, а Монк изглеждаше много доволен от себе си.

— Добре ли прекарахте? — попитах.

Той кимна:

— Имам чувството, че наистина допринасям с нещо полезно на хората тук и, по свой скромен начин, разпалвам пламъците на културната революция, които ще пометат тази изостанала страна и ще я вкарат в съвременната епоха.

— Хаваите не са друга държава, господин Монк. Те са част от Съединените щати.

— Това сигурно ли е?

— Да — казах.

— Докато те нямаше, се обади Кеалоха. Открил е, че Камакеле е залагал големи суми на борбите с петли на острова и е бил затънал в дългове. Работната теория на Кеалоха е, че Камакеле е убит, защото не е платил на акулите от лихварския бизнес.

— Вярвате ли, че е станало точно това?

— Един мъртвец не може да си плати дълговете. Жив е бил по-ценен за тях.

— Значи тази работа със залаганията не е другата половина от загадката, за която говорехте.

Монк поклати глава.

— Ще ми кажете ли каква е?

— Ще узнаеш, когато разкрия случая — каза той.

— Защо не ми кажете сега? Какво чакате?

— Подходящият момент.

— А именно? — попитах.

— Моментът, в който ще разкрия случая — каза той.

25.

Г-Н МОНК НАМИРА ПЕТНО

Макар че разполагахме със собствен уединен басейн, не исках да се мотая около бунгалото през остатъка от следобеда. Исках да почувствам енергията, която идва от това, да бъдеш сред тълпата, и да се наслажда на забавлението да наблюдавам хората.

Затова си сложих нов слой лосион против слънце, грабнах едно от книжлетата с меки корици, които си носех, и излязох да се излегна край големия басейн. На излизане от вратата видях как Монк внимателно сваля картината от една от стените.

— Камериерките току-що бяха тук, господин Монк.

— Те чистеха — каза той. — А аз подреждам.

Знаех от личен опит, че има предвид буквалния смисъл на думата.

— Утре си тръгваме. Наистина ли възнамерявате да прекарате последния си ден на Хаваите в това бунгало, уверявайки се, че всички картини са равни, центрирани и изправени?

— Позволено ми е да се забавлявам, нали?

— Какво лошо има да посъберете малко слънце?

— Погледни си гърба.

— Господин Монк, това са Хаваите, едно от най-красивите места на земята. Повечето хора го смятат за рай.

— Те не знаят за влечугите, пълзящи навсякъде из ресторантите, за тениските, оплескани с кал, нито за това, че хората изкопават мъртви прасета от земята и ги разкъсват с голи ръце.

Телефонът иззвъня. Тъй като стоях точно до него, вдигнах слушалката. Обаждаше се Кеалоха. Бяха открили колата, която бяхме наели и ни я бяха откраднали, на паркинга на търговския център „Кукио Гроув“ в Лихуе. Съобщих новината на Монк.

— Искам да я видя — каза той.

Кеалоха го беше чул.

— Предположих, че ще иска, затова пред бунгалото ви има патрулна кола, която ви чака, за да ви докара дотук.

Кукио Гроув беше началото на края за Кауаи — смъртоносен рак, който вече беше на метастази. Построеният на открито търговски център, в единия край на който имаше фирмен магазин на „Мейси“, а в другия — супермаркет от веригата „С-Март“, можеше да се намира, на което и да е друго място в Америка. Във вида на търговския център нямаше нищо, което да си пасва с местната околна среда или култура. През годините около него във все по-разширяващ се радиус бяха построени и други безлични, еднотипни магазини и павилиончета — книжарница „Бордърс“, „Бъргър Кинг“ „Хоум Депо“ и „Уол-Март“. Радвах се, че съм имала възможност да видя острова, преди да се превърне в предградие на Лос Анджелис.

Мустангът беше паркиран в един далечен ъгъл на паркинга, по-близо до улицата, отколкото до търговския център. Единственото друго ченге наоколо, освен Кеалоха, беше полицаят, който ни взе от хотела. Това не беше важно местопрестъпление.

— От охраната на търговския център забелязали колата, защото била паркирана тук цяла нощ — каза ни Кеалоха. — Когато ни се обадиха да я видим и да я приберем, проверихме в компютъра регистрационния номер и се оказа, че е открадната.

Монк обикаляше мустанга, оглеждайки го от всеки възможен ъгъл, сякаш беше метеор, а не автомобил. На мен колата ми приличаше на всеки друг мустанг на острова. Не бих могла да кажа дали това беше наетата от нас кола, или не.

— Това определено е нашата кола — заяви Монк.

— Както казах, сравнихме регистрационните номера.

— Някой е могъл да свали табелките с номерата и да ги сложи на друга кола. Но не е станало така. Спомням си идентификационния номер на колата.

— Наистина ли! — възкликна Кеалоха. — За какво ви е било да запомняте това?

— Това е първото, което се прави, когато наемаш кола — каза Монк. — Не е по-различно от това, да научиш номера на стаята си в хотела. Всеки го знае.

— Предполагам, че не пътувам достатъчно.

— Ако искате да постигате повече успехи в разследванията, трябва да станете по-светски човек — каза Монк.

— Като вас — подхвърлих.

— Да не му поставяме напълно непостижима за него цел — каза Монк. — Хората се стремят само към онова, което смятат, че е възможно да постигнат.

— Това е добре да се знае — казах.

— Предполагам, че мога да се откажа от мечтите си да стана жокей — каза Кеалоха и посочи към колата: — Мустангът очевидно не е бил разглобен, затова предполагам, че някакви хлапета са искали да се повозят хубавичко за един ден, за сметка на някой бял турист.

Монк притисна лице към прозореца откъм страната на шофьора толкова плътно, колкото беше възможно, без да установи физически контакт със стъклото.

— По седалките има петна — каза той. — По-рано нямаше.

— Ако хванем хлапетата — каза Кеалоха, — ще ги обвиним в сериозна кражба на кола и ще ги накараме да измият колата.

— Виждал съм тези петна преди — каза Монк. — Бяха в колата, наета от Брайън.

— Не съм изненадана — казах. — Сигурна съм, че много коли тук са изцапани с едни и същи петна.

— Не, не разбираш — каза Монк. — Това са петната на Брайън.

— Кой е този мърльо Брайън? — попита Кеалоха. — И за какво му е да ви краде колата?

Обясних на Кеалоха, че сме дошли в Кауаи за сватбата на приятелката ми Кандис, която се бе провалила, че Брайън е смотаният ѝ бивш годеник и че е напуснал острова още преди дни.

— Объркан съм — призна Кеалоха.

— И аз — казах. — Как е възможно тези петна да са петната от колата на Брайън?

И двамата погледнахме Монк.

Той отвърна на погледа ни.

— Да наемем друга кола.

Монк не си направи труда да обяснява какво е намислил. Настоя да го заведем до най-близката агенция за коли под наем, за предпочитане някоя, от която не бяхме наемали кола преди.

Възразих, че ни остава само още една вечер на острова и че е истинско безумие да наемаме друга кола сега. Но на Монк не му пукаше.

Кеалоха ни закара до „Ауто Планет“, единствената останала голяма компания за даване на коли под наем, в която не ни познаваха. Той изчака, докато Монк подложи служителя на изпитанието да му намери възможно най-ново комби.

В крайна сметка се сдобихме с поредния мустанг, съвсем същият като онези, които наемахме преди.

— Сега накъде, господин Монк? — попитах, след като всички документи бяха подписани и всички варианти за застраховка бяха приети.

— Полицейския участък — каза Монк.

— Не беше необходимо да наемате кола, за да стигнете дотам — каза Кеалоха. — И аз можех да ви закарам. Какво ще търсите в участъка?

— Нож — каза Монк. — Най-острият, с който разполагате.

Върнахме се с Кеалоха в полицейския участък и оставихме колата на паркинга. Кеалоха влезе вътре и когато се върна, държеше един от онези грозни ножове, каквито разнасяше Рамбо. Беше толкова остър, та се страхувах, че мога да се порежа само като го гледам.

— Конфискувахме го от един пиян морски пехотинец в Капаа — каза Кеалоха, показвайки ни ножа, когато излязохме от колата. — Така и не се върна да си го прибере.

— С това нещо може и дърво да се отсече — казах.

— Каза, че с него си режел ябълки.

Монк ми направи знак да му дам мокра кърпичка и аз му подадох една.

— Ако си спомняте, някой разби предното стъкло и разпра гюрука на колата на Брайън. — Монк взе ножа от Кеалоха и щателно почисти дръжката с кърпичката, докато говореше. — Когато се върна от автосервиза, не само че предното стъкло и гюрукът бяха поправени, но и седалките бяха сменени.

— Да — казах. — Е, и?

— Но постелките още бяха мръсни. Тогава си помислих, че е странно. Сега не мисля така.

Той ми подаде мръсната кърпичка, отвори вратата откъм шофьорското място и разряза седалката с ножа си.

— Господин Монк! — Изтичах до него. — Какво ви става? Не можете да направите това!

Той вдигна поглед към мен:

— Нали взе застраховката?

— Тя не покрива подобни щети!

Монк сви рамене и продължи да пробива с ножа възглавничките на седалките, все едно по въпроса не беше казано нищо.

— Така ли отстранявате упоритите петна? — попитах, без да си правя труда да крия раздразнението си.

Кеалоха дойде при нас.

— Аз също бих искал да знам, тъй като, технически погледнато, в момента ставам свидетел на престъпление.

— Наетата от Брайън кола беше чисто нова, току-що докарана — каза Монк, докато режеше. — Първия път, когато отидохме в агенцията за коли под наем, там имаше една двойка, връщаща чисто нов мустанг, който беше пострадал в катастрофа. На другия ден нашата кола беше открадната.

— Да, знам всичко това — казах. — Онова, което не проумявам, е защо разпаряте тези седалки.

Той престана да пори и погледна резултата от стореното. Беше раздробил тапицерията, оголвайки пълнежа и пружините. Подът беше посипан с наситнени парченца дунапренова подплата.

— След като нашата кола беше открадната, наехме друг нов мустанг. Няколко часа по-късно някой се блъсна странично в нас. — Монк заобиколи и отиде от другата страна на колата.

— Вие сте прокълнат — каза Кеалоха. — И ако мога да се изразя така, малко луд.

— Възможно е. — Монк отвори вратата откъм мястото на пътника, наведе се навътре и отново започна да разпаря седалките. Държеше се, сякаш това беше най-нормалното поведение на света. — Не това обаче е причината, поради която първата ни кола беше открадната, или поради която във втората се блъсна камион. Всъщност, между всички тези автомобилни катастрофи, кражби и актове на

вандализъм има едно общо нещо — всяка от наетите коли е била току-що докарана на острова.

Монк се облегна назад и се усмихна. Разпознах това като усмивката, която се появява на лицето му, когато всичко си пасва и редът е възстановен, както когато подрежда стоките на щанда за млечни продукти в бакалницата по срок на годност. — Или когато разкрива убийство.

Двамата с Кеалоха заобиколихме колата и надникнахме вътре. Задната възглавничка на пътническата седалка беше разкъсана. Монк беше изрязал винила и дунапреновия пълнеж, при което се беше разкрило, че седалката е натъпкана до пръсване с пакетчета бял прах.

Нещо ми подсказа, че това не е захар.

— Предполагам, че става дума за наркотици — каза Монк. — Мисля, ще откриете, че броят на кражбите на коли и свързаните с коли произшествия се увеличава значително, след като на острова пристигнат нова партида коли и бъдат разпределени сред агенциите за коли под наем.

— Как разбрахте, че колите се използват за контрабанда на кокаин? — попита Кеалоха.

— Не разбрах, докато не видях лекьосаните седалки на Брайън в откраднатата ни кола. Тогава си спомних нещо, което казахте — че буквално всичко на острова, от колите до фъстъците, трябва да се докарва с кораби. Предположих, че този житейски факт сигурно важи и за незаконно внасяните стоки.

— Значи вмъкват контрабандно кокаин на острова, като го крият в седалките на нови коли за агенциите за наемане — каза Кеалоха. — Имат вътрешни хора в агенциите за коли под наем, които им съобщават кога потеглят колите от паркинга и с кого. След това изпотрошават, блъскат или открадват колите, за да могат да извадят скритите наркотици.

— Седалките в колата, която ни откраднаха, бяха от колата на Брайън. Тъй като всички седалки изглеждат еднакво, те просто са ги подменили и са сложили онези с наркотиците — каза Монк. — Седалките от колата на Брайън, от които наркотиците вече са били извадени, са сложили в следващата натоварена с наркотици кола, която е пристигнала.

— Защо просто не са прониквали с взлом в колите, докато те са били на паркинга? — попитах. — Защо са чакали, докато ги наемат?

— За да не бъдат заловени на местопрестъплението и за да привличат по-малко внимание — обясни Монк.

— Паркингите са под постоянно наблюдение и в близост до тях има хора двайсет и четири часа в денонощието. И не само това, но и ако винаги удрят най-новите коли, с които разполага агенцията, това ще бъде забелязано веднага. Когато обаче катастрофите и кражбите на пуснати в движение коли под наем из целия остров са привидно случайни, нещо, което тук се случва всеки ден, няма вероятност нито от агенциите за коли под наем, нито от полицията да направят връзката.

— Той е прав — каза Кеалоха. — А в Капаа има автосервиз, където ремонтират повечето коли под наем.

Спомних си, че служителят от агенцията в Гранд Кахуна Поипу ни каза това. Сега всичко се връзваше.

Монк подаде ножа на Кеалоха:

— Нещо ми подсказва, че поправянето на коли не е основният им бизнес.

— Чудя се от колко ли години това е ставало буквално под носа ни? — Кеалоха удивено поклати глава. — Довечера ще нахълтам в автосервиза. Искате ли да дойдете с мен?

Монк хвърли поглед към мен.

— Не мисля. Това е последната ни вечер на Хаваите, и разкриването на наркопласъорска мрежа не ми се струва правилният начин да я прекарам.

Усмигнах му се:

— Благодаря.

Той сви рамене.

— Ще ми липсвате, господин Монк. Вие сте адски добър детектив — каза Кеалоха. — Как така вече не сте в Полицейското управление на Сан Франциско?

— Творчески разногласия — казах.

— Би трябвало да се преместите тук — каза Кеалоха. — Ще ви наемем на секундата.

— Наистина ли? — попитах.

— Ако той се присъедини към нас, можем да освободим половината си полицаи — каза Кеалоха. — Ще спестим цяло състояние от щата, да не говорим, че ще свалим нивото на престъпността наполовина.

Монк потръпна с цялото си тяло, както му беше обичаят.

— Колкото и съблазнително да е предложението, аз съм пас.

— Извинете ни за момент. — Дръпнах Монк настрани, така че Кеалоха да не ни чува. — Наистина би трябвало да обмислите сериозно този въпрос, господин Монк. Той ви предлага сбъдването на мечтата ви. Не искате ли отново да носите полицейска значка?

— Нямам желание да бъда шерифът на ада — каза Монк.

— А ако се преместя тук заедно с вас?

— Би направила това заради мен?

— Бих го направила заради себе си и Джули. Ако някой ми плащаше, за да живея тук, на секундата бих се възползвала от възможността. Ще бъде истинско приключение в рая.

— Би живяла някъде, където дъщеря ти ще трябва да носи оплескани с кал тениски и да се храни направо от земята? — възкликна Монк. — Кого баламосваш? Никога не бих очаквал от теб и Джули да се подлагате на подобни лишения само за да мога аз отново да бъда ченге.

— Нямахте да бъде лишение. Щеше да...

Той ме прекъсна:

— Това е много мило от твоя страна, Натали, и съм трогнат. Но хайде, само погледни това място.

Преди да успее да възрази, той се обърна отново към лейтенант Кеалоха:

— Предложението беше много мило, лейтенант. Но животът ми е в Сан Франциско.

— Е, надявам се, че скоро ще се върнете, за да ни посетите — каза Кеалоха.

— Определено ще дойда — каза Монк, а след това добави с шепот, който само аз чух, — когато кучетата започнат да използват обществени тоалетни.

26.

Г-Н МОНК СЕ ПРИБИРА ВКЪЩИ

Двамата отново вечеряхме заедно в „Ройъл Хавайя“. След това Монк се върна в бунгалото, за да свърши с подреждането, а аз отидох в гледания към плажа бар на хотела, за да опитам още някои от предлаганите там тропически напитки.

Барът се осветяваше от факли и лунна светлина. Имаше оркестър, танцьори на хула, а откъм водата появяваше топъл ветрец. Напитките бяха приятно сладки и изобилни. И което беше най-хубавото от всичко, тъй като повечето от постоянните посетители бяха двойки, бях оставена да се наслаждавам на спокойствие на вечерта, без някой да ме притесни.

Джули ми липсваше, но с радост бих останала още една седмица, ако ми се удадеше възможност. Заради всички неща, случили се от пристигането ни насам, почти не бях имала време да се наслаждавам на курорта или да изучавам острова. И въпреки това, определено се чувствах отпочинала, много повече, отколкото при пристигането си. Сред нощния въздух, музиката и всичките питиета, тази вечер направо можеха да ме изсипят в леглото. Всъщност се върнах в бунгалото, след като прекарах в бара един час, и си легнах доволна.

Рано на другата сутрин ме събуди шумът от плискане в басейна ни. Тъй като аз бях единственият обитател на бунгалото, който плуваше, предположих, че или някой тюлен е успял да се вмъкне в задния ни двор, или някой натрапник е решил да преплува няколко дължини. Сложих си халата за баня и излязох боса навън да видя какво става.

С изненада видях Монк да плува доста прилично по гръб в басейна. Когато ме видя, се усмихна.

— Гмурни се вътре, а аз ще те преследвам — каза.

За пръв път виждах Монк без риза. А ако си даваше сметка, че гледам голото му тяло, това определено не го смущаваше.

— Тръгваме си оттук след два часа — казах. — Не трябва ли да си прибирате багажа?

— Толкова ли е трудно? Просто нахвърляш всичко в един куфар и дръпваш ципа.

Сега разбрах какво става. Монк беше под влияние на наркотици. Сигурно вече беше взел нужната му преди полета доза от диоксинила, предписан му заради obsесивно-натрапчивото разстройство.

— Гладна ли си? — попита той.

— Още не знам. Току-що станах.

— Аз умирам от глад. — Той излезе от басейна. — Бюфетът отваря след пет минути. Да вървим, преди да се е събрала опашка.

Той се огледа за миг, преди да осъзнае, че не си носи хавлиена кърпа.

— Чакайте тук — казах. — Ще ви донеса кърпа.

— Забрави — каза той и тръгна към всекидневната.

— Ще покапете вода из цялата къща.

В отговор на загрижеността ми той махна небрежно с ръка:

— Това е вода, а не киселина. Ще изсъхне за пет минути. Трябва да се научиш да се отпускаш, сладурче.

Монк имаше късмет, че не държах някой тежък предмет.

Взех душ, облякох се и довърших опаковането на багажа. Когато излязох от стаята си, намерих Монк да ме чака, облечен в току-що изпрания си екип за голф, сложил куфарите си до входната врата, готов за тръгане.

Оставихме чантите си при пиколото и отидохме до шведската маса. Вече имаше малка опашка, но се движеше бързо. Монк грабна една чиния и я отрупа с бъркани яйца, бял ориз, наденица, нарязани на кубчета пържени картофи, бекон, шунка, пъпеш и ананас, всичко накуп.

— Не е нужно да вземате всичката храна наведнъж — казах, когато той дойде на масата. — Можете да се връщате за още, колкото пъти искате.

— Страхотно — рече Монк.

Той остави чинията и се върна до шведската маса за нова, която напълни с омлет, сладкиши, американски палачинки, пушена риба, бейгъли, френски палачинки и зърнена закуска „Грейп-Нътс“.

— Сигурен ли сте, че храната ще ви стигне? — попитах.

— Имам добра обмяна на веществата.

— Ако изядете всичко това, направо ще сте готов да заспите зимен сън.

Монк погълна закуската си, като всеки път отхапваше от различно нещо. Все едно сърфираше из телевизионните канали, само че с храна. Не го интересуваше дали корнфлейксът му се смесва с „Грейп Нътс“ или палачинките — със сладкишите. Прокара всичко това с четири чаши кафе „Кона“: кафето също увеличи възбудата му, затвърждавайки и без това вече твърде приповдигнатото настроение, предизвикано от променящата съзнанието таблетка „Диоксинил“.

Бях толкова запленена да наблюдавам зрелището, че едва не забравих да изям собствената си скромна закуска от палачинки, ананас и кисело мляко.

Свършихме с яденето и се канехме да отидем във фоайето и да освободим стаята си, когато лейтенант Кеалоха се приближи с бързи крачки до масата ни.

— Надявах се да ви хвана, преди да тръгнете — каза той.

— Не искам да бъда груба — казах, — но не се ли сбогувахме вече два пъти?

— Искан лично да ви съобщя добрите новини. Снощи щурмувахме автосервиза. Камионът, който ви е ударил, беше там, а също и мъжът с козята брадичка, когото описахте. Открихме кокаин на стойност милиони долари.

— Супер! — извика Монк, като вдигна победоносно юмруци във въздуха и затанцува около масата. — Това е начинът, аха-аха, харесва ми. О, йее!

Кеалоха се втренчи в него, докато той танцуваше.

— И не само това, а и открихме насаждения от марихуана в полето зад сервиза. Това е най-големият свързан с наркотици арест в историята на Кауаи. Из управлението вече се говори, че ще ме повишат в капитан.

— Дай лапа! — Монк вдигна ръка. Кеалоха я удари със своята. Монк също плесна неговата в отговор. — Заслужаваш го, човече.

— Може би ако разкрия убийството на Мартин Камакеле, ще ме направят началник.

— Ще ми се да можех да ти помогна по този въпрос, братле, но Монахът не знае кой е убил човека. Какво ще искате от шведската

маса?

— Нищо, благодаря.

— Ще взема още храна и можете да ядете от моята чиния. Изобщо няма да разберат.

— Наистина, съвсем добре съм си — настоя Кеалоха.

— Ще си промените мнението, като видите храната. — Монк стана и забърза към шведската маса, където отрупа чинията си с бекон.

Кеалоха ме погледна:

— На лекарства ли е?

Кимнах.

— Приятен полет — каза Кеалоха и си тръгна.

Няма да ви измъчвам с подробностите около полета към къщи. За вас може би няма да е мъчение да го чуете, но за мен би било мъчително да си го припомням. Ужасът започна, когато бяхме на опашка при проверката за сигурност, и Монк започна да изважда бекона и сладкишите, които бе натъпкал в джобовете си на закуска. Оттам нататък положението ставаше само все по-неприятно и смущаващо. Нека просто да кажа, че Монк вече не е желан клиент за хавайските авиолинии.

След пет часа, прекарани във въздуха заедно с Монк, се радвах, че се прибирам. Джули страшно си хареса тениската „Ред Дърт“, макар че на мама ѝ се видя почти толкова отвратителна, колкото на Монк.

Майка ми беше чула всичко за случилото се на сватбата на Кандис. Очевидно новината се беше разнесла из висшето общество на Монтерей и Сан Франциско. Чувствах се ужасно заради Кандис.

— Кога ще се научиш да не водиш Монк на сватби? — рече майка ми.

— По-добре ли щеше да е, ако Кандис се омъжи за мъж, който вече е женен?

— Сигурна съм, че ситуацията щеше да се разреши по-спокойно, и с повече достойнство, отколкото случилото се на сватбата.

— Искаш да кажеш, че щеше да свърши също толкова катастрофално, ако не и още по-зле за горката Кандис, но поне въпросът щеше да се потули.

— Родителите ѝ може и никога да не се върнат от сафарито — каза майка ми.

Тази вечер Джули ми изнесе модно ревю на всичките дрехи, които майка ми ѝ беше купила, докато ме нямаше. Когато свърши, вече бях толкова изтощена, че едва си държах очите отворени. Целунах Джули и мама за лека нощ и си легнах.

Събуди ме извънпяването на телефона точно в девет. Докато посягах към слушалката, съборих телефона и едва не паднах от леглото, докато се опитвах да го вдигна от пода.

— Какво? — изсъсках в слушалката.

— Къде си? — Беше Монк.

— Очевидно съм вкъщи. Току-що ми се обадохте тук. Страхотен детектив сте, няма що. — Доста съм кисела, когато съм уморена и все още полузаспала.

— Защо не си тук?

— Днес е първият ден след завръщането ми — казах. — Предположих, че имам свободен ден.

— Току-що изкара едноседмична почивка на Хаваите. Колко почивка още ти трябва?

— Възстановявам се от полета — казах.

— През цялото време си седяла. Не проумявам какво му е трудното на това.

Въздържах се. Работата ми беше трудна, но исках да я запазя.

— Ще се отбия днес следобед — казах.

— Това е прекалено късно. Трябваш ми сега. Имам работа.

— Вече работите по случай?

— Разбира се — каза Монк. — Трябва да разоблича Дилън Суифт като измамник.

— Не можете ли да го разобличите утре?

— Той записва шоуто си днес в единайсет в хотел „Белмонт“, и искам да присъствам — каза Монк. — А после трябва да се занимавам и с убийството на Мартин Камакеле.

— Какво можете вие да направите по въпроса оттук?

— Мога да го разкрия — каза Монк. — Още днес, всъщност, ако успееш да се измъкнеш от леглото.

Ниско надвисналата мъгла над Сан Франциско поглъщаше сградите във Финансовия район, скриваше горните етажи от погледа и

затъмняваше слънцето, оставяйки улиците ветровити, студени и сиви.

Но коренните жители на Сан Франциско като мен бяха свикнали с такива утрини и никога не губеха надежда, че преди денят да изтече, или духащите откъм Пасифика ветрове ще отвейт мъглата, или слънцето ще я прогони с блясъка си. Ако не станеше нито едно от двете, така да бъде. Мъглата придаваше на града — а в допълнение, и на нас, неговите жители — характер. Във всеки случай за Сан Франциско характерът беше по-важен от слънчевата светлина.

Хотел „Белмонт“ определено притежаваше характер. Беше един от най-старите хотели в града и истински шедьовър на викторианската архитектура в самото сърце на Юниън Скуеър. Беше част от Сан Франциско в същата степен, в която бяха и Голдън Гейт, Рибарският кей, въжените железници и мъгливите утрини.

На последната годишнина от сватбата ни, преди да изпратят Мич отвъд океана оставихме Джули при родителите ми в Монтерей и прекарахме една прекрасна нощ в стая на деветнайсетия етаж на „Белмонт“. Отседнахме в старата кула, онази, която датира още от двайсетте години на двайсети век, не онази, новата, която построиха през седемдесетте — и която, предполагам, не е толкова нова, освен ако не я сравнявате със старата.

Двамата с Мич изобщо не ставахме от леглото, освен, за да погледнем през прозореца към разкриващия се оттам изглед — към сребристия Бей Бридж, който виждахме между нагъсто построените небостъргачи на Финансовия район. Дори не спяхме. Прегръцахме се плътно и се вслушвахме в напевния шум от улицата: подрънкването на звънчетата на въжената железница, подобните на рап напеви на някой уличен проповедник, далечния вой на полицейски сирени, някой, който свиреше на хармоника, свирещите клаксони на коли, които се опитваха да се промъкнат по Пауъл Стрийт, барабаните и дайретата на кришнарите, минаващи с маршова стъпка по Гиъри.

Това е спомен, който ми е много скъп. И поради тази причина се чувствах много неудобно от това, че отивам в „Белмонт“ заедно с Монк да видя Дйлън Суифт.

Разбирам, че притеснението ми може и да не ви се струва много логично. Но „Белмонт“ е място, което ми връща спомените за много емоции заради времето, което прекарах там с Мич. Ако и двамата със Суифт бяхме в „Белмонт“ и Суифт наистина можеше да разговаря с

мъртвите, бях сигурна, че отново ще получа вест от Мич. По същия начин както Гранд Кахуна Поипу, благодарение на факта, че беше мястото, откъдето душите потегляха към света на мъртвите, можеше да позволи на Суифт да пристъпи до вратата към отвъдното, смятах, че „Белмонт“ ще пращи от психическа енергия, що се отнасяше до Мич и мен.

На Хаваите най-последно бях успяла донякъде да намеря покой и да се примиря с мъката си. Но този покой беше уязвим. Едно ново послание от Мич, било то истинско или не, можеше да го разтърси. Затова се чувствах много неловко, докато приближавахме балната зала, където се заснемаше шоуто на Суифт.

Монк се вълнуваше като дете, тръгнало за „Дисниленд“, макар че трябва да го познавате добре, за да разпознаете тази възбуда. За случайния наблюдател Монк изглеждаше непроницаем, както винаги. Аз обаче виждах напрегнатостта в погледа му, леко извитите като в усмивка ъгълчета на устата му, и начина, по който непрекъснато повдигаше рамене и ги извиваше назад.

Имаше огромна опашка от хора, чакащи да влязат вътре, поне стотици, задръстващи коридора във внимателно отделени с въжета участъци, заради което опашката се извиваше няколко пъти в коридора. Дори при това положение опашката се простираше надолу по цялото протежение на коридора и се губеше от поглед зад ъгъла.

— Никога няма да влезем — казах.

— Стой тук — рече Монк.

Той отиде в началото на опашката и каза нещо на набития охранител, който стоеше там. Охранителят промърмори нещо в радиостанцията си, изслуша отговора, след това направи знак на Монк да влезе в балната зала. Монк ме повика с махване на ръка.

— Какво казахте? — попитах, когато бяхме изтикани най-отпред на опашката и въведени в балната зала, която вече бързо се пълнеше с хора.

— Казах му, че съм Ейдриън Монк и че господин Суифт много ще се разстрои, ако разбере, че сме се отбили и сме били отпратени. Охранителят провери. Очевидно съм бил прав.

Имаше няколко кътчета за сядане, всяко само с по три реда седалки, подредени в полукръг срещу една сцена. Балната зала се осветяваше от острия блясък на големи прожектори, закрепени върху

скеле, което се простираше над сцената и седалките. Камери, въртящи се на краищата на стрелките на високи кранове, бяха разположени във всички ъгли на помещението. Няколко плоски монитора висяха от скелето, за да можем да се виждаме по телевизията.

— Господин Монк, единствената причина Суифт да ви пусне да влезете е, ако възнамерява да ви използва.

— Знам — каза Монк, оглеждайки публиката, за да намери две свободни места.

— Тук той е в свои води и има пълен контрол над това, което се случва. Той ще разкрие най-съкровени ви тайни и страхове по националната телевизия.

— Разчитам на това — каза Монк.

— Или ще разкрие моите — рекох, издавайки истинските си опасения.

— Няма да му позволя да направи това, Натали.

— Нямайте никакъв контрол над случващото се тук, господин Монк. Това е неговото шоу.

Той се усмихна загадъчно:

— Не и днес.

27.

Г-Н МОНК РАЗГОВАРЯ С МЪРТВИТЕ

Намерихме две свободни места на първия ред до две познати лица — капитан Стотълмейър и лейтенант Дишър седяха сред публиката и ни чакаха. Стотълмейър изглеждаше навъсен и притеснен, но Дишър беше страшно любопитен и възбуден.

— Какво правите тук? — попитах, когато седнахме до тях.

— Питай Монк — рече Стотълмейър. — Той настоя да се появим за това откачено шоу.

— Ще бъде страхотно — каза Дишър. — Тоя тип Суифт може да разговаря с мъртвите.

— Не, не може — каза Стотълмейър. — Защото мъртвите не говорят. Искаш ли да узнаеш защо не говорят? *Защото са мъртви.*

— Нямам търпение да ви запозная с моя чичо Морти — каза Дишър.

— И той ли е дошъл да гледа шоуто днес?

— Умря преди десет години — каза Дишър. — Но ви гарантирам, че ако Дилън Суифт установи контакт с отвъдното, моят чичо Морти ще грабне телефона.

Стотълмейър изпъшка:

— По-добре ще е да имаш дяволски добра причина да ни домъкнеш тук, Монк.

— Получихте ли писмото ми?

Стотълмейър потупа най-горния джоб на самото си.

— Тук в джоба ми е. Неотворено и непрочетено, точно както ми каза. Ако ти го дам сега, мога ли да си вървя?

Но докато Стотълмейър говореше, вратите се затвориха и една млада жена със слушалки и микрофон, излезе на сцената.

— Аз съм Абигейл Донован, първи асистент-режисьор, и искам да благодаря на всички ви за това, че дойдохте днес, за да бъдете част от шоуто на Дилън Суифт.

Публиката заръкопляска. Не знам защо, но ние също се присъединихме, защото това изглеждаше правилният начин да постъпим. Донован се усмихна, доволна от реакцията.

— Страхотно, обичаме, когато нашата публика е ентузиазизирана. Вашата положителна енергия е изключително важна за шоуто. Предполагаме, че сте дошли тук, за да разговаряте с любим човек, преминал в отвъдното. Ако не е така, ще ви помолим да отстъпите мястото си на някой от стотиците хора отвън, които изгарят от нетърпение да разчетем получените от тях послания.

Монк ми прошепна:

— Тя се уверява, че Суифт има възприемчива публика, хора, готови да му помогнат, когато започне да прави опити за изкопчване на информация, преструвайки се, че чува гласовете на мъртвите.

— Помнете, че това е диалог между вас и вашите починали обични хора, а Дилън е посредникът — каза тя. — Той се нуждае от съдействието ви, за да тълкува посланията, които предава, затова не се стеснявайте.

— С други думи, ако обърка нещата, кажете му правилния отговор — прошепна Монк на Стотълмейър. — Публиката върши цялата работа, а не Суифт.

— *Най-добрите глупаци са хората, които искат да бъдат направени на глупаци* — отвърна шепнешком Стотълмейър.

— Можете да се окажете в обсега на камерата във всеки един момент от предаването — каза Абигейл Донован, — и ние искаме приятелите ви у дома да знаят, че се забавлявате. Реагирайте на онова, което Дилън казва.

— За да разбере Суифт, ако е улучил с някоя от догадките си — прошепна ми Монк.

— Шоуто е на живо и на запис, затова ще заснемаме кадри в реално време, като спираме само за рекламните паузи.

Не слушах останалите технически подробности, които обясняваше: още се опитвах да разбера какво иска да каже с това „на живо и на запис“, което ми звучеше като противоречие.

Когато тя слезе от сцената, началната музика на шоуто гръмна от няколко високоговорителя и по мониторите се заредиха началните надписи. Състояха се от кадри, на които Дилън Суифт разговаряше с

хора, които бяха или удивени от дарбите му, или превъзбудени и ридаещи от радост.

В мига щом началните надписи свършиха, Суифт излезе с тежки стъпки измежду два реда седалки и застана на сцената с голяма усмивка върху загорялото си лице:

— Здравейте, приятели!

Публиката заръкопляска оглушително, мнозина се изправиха на крака. Чувствах вълнението и нетърпеливото им очакване толкова осезаемо, колкото и топлината от телевизионните прожектори.

Погледът на Суифт обходи редовете със седалки, спирайки се върху мен и Монк само за миг, но достатъчно дълго, за да съм сигурна, че ни е видял в публиката.

— Какво ще се случи или няма да се случи днес, зависи до голяма степен от вас. За да успее да се свърже с обичните ви хора от другата страна, е нужно да бъдете възприемчиви, открити и да имате готовност и желание да приемете техните послания. Вие познавате любимите си хора по-добре, отколкото ги познавам аз, и може би невинаги ще успявам да разбера посланията, които получавам. От вас зависи да ги изтълкувате.

Монк прошепна на Стотълмейър:

— С други думи, ако всичките му догадки са погрешни, това не е защото е измамник: причината е, че вие не сте били достатъчно възприемчиви.

— Искане ми се да го арестувам незабавно — каза Стотълмейър.

Суифт затвори очи и протегна ръце пред себе си, с дланите нагоре, сякаш за да усети топлината на лагерен огън.

— Долавям син цвят и буквата „М“.

Ръката на Дишър се изстреля нагоре:

— Аз! Аз!

Стотълмейър грубо бутна ръката на Дишър надолу, но беше твърде късно. Суифт беше отворил очи и идваше към нас.

— Как се казвате?

Дишър се изправи:

— Ранди Дишър.

— Откъде знаеш, че този дух вика теб, Ранди?

— Защото моят чичо Морти обожаваше да лови риба на езерото Луун — каза Дишър. — А любимият му цвят беше синият.

— Да, сега го виждам — каза Суифт. — Възрастен мъж, не точно дебел, но не и слаб.

— Това е той! Той имаше бирено коремче. — Дишър се обърна към Стотълмейър. — Не е ли удивително?

— И така може да се нарече — каза Стотълмейър.

— Виждам едно много специално място на езерото. Това е любимото му кътче за риболов, същото, за което никога не е разказвал на никого — каза Суифт. — Знаете какво имам предвид, неговото тайно местенце.

— В залива, до вира за плуване пред малките червени къщички?

— Сега тайната излезе наяве — каза Стотълмейър. — Точно това. Той иска да знаеш, че духът му е там и рибата още кълве. — Суифт сложи ръка на рамото на Дишър. — Оставете лодката си пред червените къщички, когато искате да бъдете близо до него, и ще бъдете.

Дишър кимна, съвсем останал без дъх, и погледна към тавана:

— Обичам те, чичо Морти.

— И той те обича — каза Суифт, после се обърна и погледна Монк.

— Здравейте, господин Суифт — каза Монк.

— Това, дами и господа, е Ейдриън Монк, великият детектив — каза Суифт. — Ако сте ме гледали в шоуто на Дари Кинг снощи, знаете, че двамата с Ейдриън работихме заедно с духа на една убита жена, за да открием убиеца ѝ и да го изправим пред правосъдието. Можете да прочетете цялата история в следващата ми книга.

Публиката започна да охка и ахка. Забелязах, че сега Суифт наричаше Монк с малкото му име, сякаш бяха стари дружки — нещо, което дори и аз изпитвах неудобство да правя. Стотълмейър беше най-старият приятел на Монк, а също не се обръщаше към него на малко име. Фактът, че Суифт възприемаше подобно фамилиарно държание, сигурно предизвикваше у Монк твърде силно раздражение. Но ако беше така, Монк го прикриваше добре.

Суифт му се усмихна топло:

— Хубаво е, че те виждам, приятелю. Как си?

— Затормозен — каза Монк.

— Заради съпругата ти ли? Заради Труди?

Монк кимна.

Стотълмейър се втренчи в Монк, очевидно изненадан, че той е разкрил нещо толкова лично по телевизията — или че изобщо го е разкрил.

Суифт се обърна с лице към публиката в другите участъци на залата:

— Съпругата на Ейдриън загинала преди няколко години, и убийството ѝ така и не било разкрито. Добре е да знаете, че предадох на Ейдриън Монк няколко послания от Труди, но ако не се брои това, не сме имали по-нататъшни контакти — Суифт отново погледна Монк в лицето. — Вярно ли е това?

— Да, вярно е. Тук съм сега, защото вярвам, че тя има какво още да ми каже. Мога да го почувствам.

— Сигурен съм, че можеш, Ейдриън. Твоята връзка със съпругата ти е много силна. Това, което чувстваш, е опитът ѝ да се свърже с теб. И тя наистина е стигнала до теб, но на теб ти липсва дарбата да приемеш от нея нещо повече от смътния смисъл на посланието, който те подтикна да се срещнеш отново с мен. Тя искаше да ме откриеш днес, защото наистина има още неща, които иска да ти каже.

Публиката притихна, вторачена със смесица от внимание и възторг в Суифт и Монк.

— Но аз имам нужната дарба. Чувствам загрижеността ѝ за теб. Труди знае, че изпитваш болка. Тя иска да бъдеш в мир със себе си.

Суифт затвори очи и целият се разтрепери. Цялата стая стана зловещо тиха, сякаш всички сдържаха дъха си, очаквайки невероятното разкритие, което със сигурност щеше да последва.

Треперенето му спря и очите му се отвориха. Той погледна Монк в очите и му заговори, сякаш двамата мъже бяха съвсем сами.

— Долавям нещо, Ейдриън. Това е някакъв предмет. Мек е на пипане и ѝ държи топло. Все едно се е сгушила в него. Знаеш ли какво е това?

Монк поклати глава.

— Помогни ми тук, Ейдриън. Това е нещо много важно за нея. Нещо, което е имала цял живот и което има дори сега в задгробния живот. Много силно долавям буквата „Г“ — каза Суифт. — Долавям я толкова силно, почти сякаш са две. Да, определено две букви „Г“. И виждам нощното небе. Какво означава този образ?

По гърба ми пропълзя тръпка. Знаех отговора. И бях сигурна, че Монк също го знае. Побиха ме тръпки.

— Детското й одеялце, което е наричала „гуш-гуш“ — каза Монк. — Така наричаше любимото си одеяло.

Стотълмейър и Дишър се спогледаха с истинско удивление. Сигурна съм, че и на моето лице беше изписано същото изражение. До по-миналата вечер на Хаваите, Монк никога не бе споделял тази информация с никой друг. Имаше само един начин, по който Суифт можеше да я е научил.

— Да, нейното „гуш-гуш“ — каза Суифт. — Чувствам как то я обгръща, когато тя е бебе. Долавям как смуче крайчетата му, когато й растат зъби. Не е можела да спи без него, дори като възрастна. Затова ти я погребя с него, нали, Ейдриън?

Монк кимна.

— За да получава винаги утеха от него.

Хората в публиката бяха толкова трогнати от историята, че неколцина започваха да плачат. Да си кажа честно, и моите очи започнаха да се наливат със сълзи.

— Подействало е, Ейдриън — каза Суифт. — То й дава топлина и я пази във вечния й сън. Прегръща я така, както си я прегръщал ти.

На лицето на Монк разцъфна усмивка, но не щастлива, а победоносна.

— Току-що ми помогнахте да разкрия още едно убийство.

— На съпругата ти ли? — попита Суифт.

— Не, убийството на Мартин Камакеле, оперативният мениджър на хотела в Гранд Кахуна Поипу.

— И го разкри тук, по време на моето шоу, благодарение на посланието от съпругата ти?

— Не бих могъл да го сторя без вас.

— Невероятно — каза Суифт.

Публиката заръкопляска, и Суифт се наслаждава на възхищението им цяла минута, преди да им направи знак да спрат.

— Не заслужавам това — каза Суифт. — Духовете вършат работата. Аз съм просто техният вестител, а Ейдриън Монк — тяхното оръдие на справедливостта. Кажете ни, Ейдриън, какво ти помогнаха духовете да откриеш.

Монк стана и посочи към Стотълмейър:

— Бих искал да ви запозная с капитан Лелънд Стотълмейър от Полицейското управление на Сан Франциско.

Стотълмейър се изправи и Суифт се ръкува с него.

— За мен е удоволствие, капитане — каза Суифт.

— Преди няколко дни изпратих на капитан Стотълмейър нотариално заверено писмо от Хаваите, което той не е отворил — каза Монк. — Капитане, ще бъдете ли така любезен да извадите писмото сега и да ни покажете пощенската марка?

Стотълмейър се изправи, извади писмото и го вдигна. На монитора видях как камерата се насочва към хавайската пощенска марка с клеймо отпреди два дни.

— Ще бъдете ли така добър да отворите писмото и да го прочетете? — помоли Монк.

— На драго сърце — каза Стотълмейър.

Суифт пристъпваше нервно от крак на крак, с насилена усмивка на лицето, докато Стотълмейър разкъса плика и извади писмото.

— Това е написано на ръка писмо от вас, което е подписано, датирано и подпечатано от нотариус — каза Стотълмейър и вдигна писмото. Камерата се отклони от Суифт, за да спре точно върху печата на нотариуса, а след това — отново върху Стотълмейър, когато той започна да чете.

— Миналата вечер в бунгалото ни в Гранд Кахуна Поипу, в присъствието единствено на асистентката си Натали Тийгър и никой друг, споделих една история за съпругата си Труди и любимото ѝ детско одеяло, което нарекох „гуш-гуш“. Казах, че била увивана в него като дете, хапала е ъгълчетата му, когато са ѝ растели зъби, и не е можела да спи без него. Казах, че е носила одеялото със себе си цял живот и че, без ничие друго знание, освен моето, съм го погребал заедно с нея.

Стотълмейър млъкна за миг, погледна нагоре към Суифт и се ухили, преди да прочете останалото.

— Тази история, която Дилън Суифт ви разказа днес, никога не се е случвала. Това е лъжа, която скалъпих снощи.

Из публиката се разнесоха шокирани ахкания. Суифт имаше вид сякаш са му ударили плесница. Беше разтворил широко очи, бузите му почервенияха. Той поклати отрицателно глава. Спомних си колко се

вълнуваше Монк, когато ми разказа тази история. Вярвах я. Дори сега, чувайки съдържанието на онова писмо, още я вярвах.

— Историята е вярна, а това писмо е лъжа — каза Суифт. — Знам какво долавям. Трудно е имала детско одеялце „гуш-гуш“ и го държи в този момент. Виждам го много ясно. Какво общо има това с убийството на Мартин Камакеле?

— То показва защо сте го убили — рече Монк. — Освен това обяснява защо сте убили Хелън Грубър и сте обвинили за престъплението съпруга ѝ Ланс.

— Добре, достатъчно — каза Суифт и се обърна така, че да застане с лице към най-близката камера. — Приключваме този запис сега.

— Не ме интересува дали приключвате записа, или не — каза Стотълмейър. — Но няма да вървите никъде.

— Вие сте мошеник и измамник — каза Монк. — Разчитате на „студено четене“, старомоден шарлатански трик, за да накарате хората да мислят, че общувате с духове, когато, всъщност, глупакът ви дава цялата информация. Както направихте с лейтенант Дишър преди няколко минути.

— Лейтенант Дишър? — възкликна Суифт.

Дишър тикна значката си в лицето на Суифт:

— Точно така, приятелче. Аз съм ченге.

Вдигнах очи към мониторите. Камерите още работеха, застопорени на двоен кадър, който показваше Монк и Суифт. Някой в операторската кабина сигурно бе осъзнал, че този филм може в крайна сметка да се окаже изключително ценен.

— Казахте, че усещате цвят и буква, и чакахте някой нетърпеливец от публиката да се издаде — каза Монк. — Нетърпеливецът, лейтенант Дишър, ви предостави значението на цвета и името на човека, разпознавайки духа като своя чичо. Казахте, че той не е дебел, но не е слаб — едно съвсем безлично описание, — и отново зачакахте лейтенант Дишър да ви съобщи останалото.

— Бяхте ми напълно ясен — каза Дишър. — Просто се правех на лековерен, за да поставя капана.

— Приспивали сте бдителността му, внушавайки му измамно чувство за превъзходство, така ли? — попита Стотълмейър.

— Именно — каза Дишър, макар че лицето му беше яркочервено от смущение.

— Но „студеното четене“ не е единствената хитрост, която използвате — обърна се Монк към Суифт. — Записватے предаванията си в хотели, знаейки, че мнозина от гостите на шоуто ви ще отседнат там. Това е важно, защото във всичките им стаи са поставени подслушвателни устройства.

Тази новина се понесе из публиката като вълна. Хората зашумяха по местата си, като си шепнеха едни на други и клатеха глави шокирано и гневно. Камерите заснемаха панорамни кадри, улавяйки всичко на екрана.

— Това не е вярно — каза Суифт.

— Ето какво се е случило. Камакеле е бил мениджър на хотела тук в „Белмонт“, и е поставил подслушвателните устройства по ваша молба. Освен това е наглеждал преустройването на Гранд Кахуна Поипу и се е погрижил в тукашните стаи също да бъдат поставени подслушвателни устройства — каза Монк. — Вашият замисъл е вървял гладко, докато възрастна жена на име Хелън Грубър наела бунгалото до вашето. Тя се оплакала на хотелския персонал, че чува гласове. Те си помислили, че си въобразява, но вие сте знаели истината. Знаели сте, че слуховите й апаратчета долавят трансмисиите от подслушвателните устройства. Като това, което намерих в бунгалото.

Монк бръкна в джоба си и извади малък микрофон с големината на бонбонче „М&М“. Значи това е правил през последния ни ден на Кауаи. Не е подреждал, а е търсел „бръмбарите“.

Подслушвателните устройства обясняваха откъде Суифт знаеше всичко за пътуването ми до Мексико с Мич и подробностите за смъртта на съпруга ми в Косово. Беше ме подслушал, когато разказвах това на Монк в хотелската си стая.

— Не сте могли да рискувате Хелън да разбере какво чува. Вече сте планирали да я убиете, когато ме видяхте в хотела. Точно тогава сте осъзнали, че можете да извлечете полза от убийството й, като ми помогнете да разкрия престъплението. Първо, обаче, е трябвало да го припишете на някой друг. Били сте подслушали всичко, което е било казано в бунгалото на Хелън, затова сте знаели всичко за любовната връзка на Ланс. Той е ставал идеално за целта. Изчакали сте, докато Ланс отиде да се гмурка, след това сте се промъкнали в

бунгалото им. Ударили сте Хелън по главата с кокосов орех и сте я натъпкали в хладилника за няколко минути, за да оставите за съдебномедицинските експерти достатъчно улики, които да създадат впечатлението, че е била държана вътре цяла нощ. След това сте я сложили в джакузито и внимателно сте инсценирали обстановка, която сте знаели, че ще разпозная като нагласена.

— Защо е убил Мартин Камакеле? — попитах.

— Защото когато се е разнесла новината за участието на Суифт в разкриването на престъплението, Камакеле е проумял какво всъщност се е случило — каза Монк. — Срещнал се е със Суифт в градината за празненства и го е изнудвал. Суифт е бил разярен, грабнал е лопатата и го е убил, а след това го е заровил при печашото се в подземната пещ прасе. Ето как Суифт е получил мехура от изгаряне, който нараства на ръката му.

— Всичко това е абсурдна спекулация и пълна лъжа — обади се Суифт. — Не можете да докажете нищо от това.

— Не е и нужно. Вие го доказахте вместо мен — каза Монк. — Тъй като не можете да разговаряте с мъртвите, единственият начин, по който сте могли да научите нещата, които разказахте на мен и на лейтенант Кеалоха, е бил, ако самият вие сте извършил убийството. Полицията на Кауаи ще открие подслушвателните устройства и записващата апаратура в бунгалото ви. Ще тестват слуховите апаратчета на Хелън Грубър и ще открият, че те долавят трансмисиите. Това би трябвало да е достатъчно за един екип от съдебни заседатели.

— Те никога няма да го повярват — каза Суифт.

— Шегувате ли се? — рече Стотълмейър. — Има хора, които са повярвали, че можете да говорите с мъртвите, при наличието на далеч по-малко доказателства. Не съм разтревожен. Но вие би трябвало да сте. Погледнете публиката си.

Суифт хвърли поглед към хората на седалките и видя гнева, чувството на предаденост и гнева, изписани по лицата им. И за миг видях на лицето му ужасяващото осъзнаване, че Стотълмейър е абсолютно прав.

Лейтенант Дишър пристъпи напред, изваждайки белезниците.

— Дилън Суифт, арестуван сте за убийствата на Хелън Грубър и Мартин Камакеле.

Продуцентите на шоуто на Дилън Суифт, осъзнавайки, че сега са безработни, продадоха записа на местните и националните медии броени минути след арестуването му. Малко повече от час по-късно хората от Сан Франциско до Бангладеш и от Уала Уала до островите Галапагос видяха унижителния провал на Суифт.

Стотълмейър не беше особено приятно развълнуван от това, нито пък областният прокурор, защото широкото разпространение на касетата щеше да затрудни намирането на безпристрастен състав от съдебни заседатели, където и да било на планетата.

Ланс Воон беше освободен от затвора, и последното, което чух, беше, че двамата с Роксан Шоу са продали правата върху историята си на „Пенгуин Груп“ (САЩ), а НВО разработва филмова версия. Двойката подаде срещу полицията на Кауаи иск за необоснован арест, клевета, и куп други обиди и унижения. Делото все още се разглежда, и вероятно ще се гледа още дълги години, но като резултат, лейтенант Кеалоха не си получи повишението.

Нищо от това всъщност нямаше значение нито за мен, нито за Монк. Той беше разкрил загадката, беше поправил сгрешеното, и беше постигнал целта, която си беше поставил. Редът беше възстановен, а именно това го интересуваше най-много.

Но аз изпреварвам събитията.

Непосредствено след шоуто нещо все още ме гризеше във връзка със случая.

Измъкнахме се от задния изход на хотела, преди да се появят представителите на пресата, и се върнахме до колата ми, която беше на един паркинг на няколко пресечки от хотела.

— Аз повярвах на историята, която разказахте за одеялцето „гуш-гуш“ — казах, докато бавно вървахме към паркинга.

— Ако не бях убедил теб, никога нямаше да успея да убедя него. Знаех, че слуша всичко, което казваме.

— Още вярвам на тази история.

— Въпреки че е лъжа?

— Не мисля, че е — казах. — Разказахте я много емоционално, а не ви бива чак толкова като актьор.

Монк мълча дълго.

— Одеялцето „гуш-гуш“ не беше на Труди. Беше на майка ми.

— Погребали сте я с него, нали?

— Да — каза Монк. — Но първо го дадох на химическо чистене.
Разбира се, че го беше направил.

Издание:

Лий Голдбърг. Господин Монк отива на Хаваите

Американска. Първо издание

ИК „Intense“, София, 2007

Редактор: Гергана Рачева

ISBN: 978-954-783-062-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.